

રાજ્યરત્ન ગોકૃષ્ણોત્તમ વિશ્વામ માવજી
જે. પી.

જન્મ
તા ૧૧-૧૧-૧૮૭૮

અવસાન
તા ૩-૭-૧૯૨૬

કવિ રાજેભાઈનું જીવન વૃત્તાંત.

ભારતખડમા મુસનમાન લોકનો પ્રવેશ થયા પછી તેમણે ધણાક હિંદુઓને વટનાવ્યાના દાખના કેટલાક ઇતિહાસ, અને દત્તકથાઓમાંથી મળી આવે છે. આવા વટનેલા હિંદુઓમાંથી જે કેટલાક રજપૂતો વટનાયા તેમને મોનેસનામ મુસનમાન કહેનામા આવે છે

આ મોલ્કેમવામ મુસલમાનોની ધણી પરી વસ્તી, ખીજા ભાગ ક્રતા ભક્ત્ય જીવ્યામા, તેમ રાજપીપળા સસ્થાનની પશ્ચિમ સરહદ ઉપરના ગામોમા વધારે છે.

તેમની સ્ત્રીઓનો પહેરવેશ હિંદુ સ્ત્રીઓના જેવો છે, તેમ પુરૂ વર્ગમાંથી ધણાખરાનો પહેરવેશ પણ રજપૂતોના જેવો છે.

વટનાદને મુસનમાન થઈ ગયા પછી પણ હજુ તેમનામા હિંદુ લોકના આચાર વિચાર તેમ કેટલીક ધર્મ ક્રિયાઓ હિંદુ લોકના જેવી કામમ રહેલી જણાય છે જેમકે તેમના લગ્નની ધાર્મિક ક્રિયામા નીકા માટે કાજ આવે છે. તેમ ગામોટ ગોરને પણ બોયારે છે^૧ તેમ વગ્ન વખતે ચોરી પણ બાધે છે

રજપૂતો પેઠે રાકોડ, વાલેના, સોનકી, ને ખરમાર વગેરેની અવદગે હજુ સુધી તેમનામા કામમ રહેતી છે કેટલીક વાર તેમની નાનોના જ મણવારોમા આજણુ રમોઇઆ બોનાવેના હોવાથી તેમને યેર પાગીદાર વગેરે કેટલાક હિંદુ લોક જમના જ્યામા બાધ ગણુતા નથી તેમ તે લોક પણ તેમની નાનોમા પગલને છેડે બેસી જમી જાય છે

૧ બહુ વરસ ઉપર નર્મદા નદીના ઉત્તર કિનારા પર આવેના કુક્સ ગામમા એક નાગેરો આજણુ તેમને ગામટ ગોર હતો

આવા ગરાસીઆ મોલેસલામ મુસલમાનોમાં આપણા કવિ રાજેભાઈનો જન્મ થયો હતો,

તેમનું વતન કેરવાડા તાલુકે આમોદ, જીલ્લે ભરૂચ હતું. તેમની માતાશ્રીનું નામ તેમના અત્યાર સુધી હાથ આવેલા કાંઈ પણ કાવ્ય, કે છૂટક કવિતા ઉપરથી જણાવામાં આવ્યું નથી. પણ તેમના પિતાશ્રીનું નામ રણછોડભાઈ હોય એવું તેમના રચેલા મ્યુસરાના કાવ્ય ઉપરથી જણાઈ આવે છે.

‘ કહે રાજે રણછોડ, ^૨ તું એથે રફમજે;
એ તો તમને સાંમ્યું પ્રાંચ, પરવલ રામજે.
વળી “ કહે રાજે રણછોડ, તુમને લાજ છે;
એ મારે શું મહારાજ, તમારું કાજ છે. ”

તેમના પિતાશ્રીને તેઓ એકના એક દીકરા હતા, કે બીજાં ભાઈમાંકુ હતાં, તેની કાંઈ ખબર મળતી નથી.

તેમ કવિ કંઈ સાતમાં જન્મ્યા ને કેટલું આયુષ્ય ભોગવી ક્યારે અવસાન પામ્યા, તે પણ માલમ પડતું નથી. તેમણે મુહર્રામમાં મોલેસો, કે કવિ દયારામભાઈ પેટે કહાન (બાળ) કુંવારા હતા, તે પણ જણાતું નથી. કદાપિ પરણ્યા હતા, તેમ ધારીએ તો તે કયા ગામમાં પરણેલા ને પરણ્યા પછી તેમની દીકરા દીકરીઓ દેવતાં હતાં, તેમ હાલ સીધી લીટીમાં તેમનો

૨ આ બે લીટીઓમાં આવેલા ‘ રણછોડ ’ શબ્દના જે રીતે અર્થ થઈ શકે. રણછોડ, એટલે (ઝણ) દેવાના ઊગ્ર-વનારા શ્રી કૃષ્ણ ભગવાન, અને બીજા અર્થમાં તેમના પિતાશ્રીનું નામ પણ વખતે હોય એવું અનુમાન કરી શકાય. હજુ પણ તે લોકમાંથી ઘણાંકનાં નામ કિંદુ લોકને મળતાં છે.

વ શવેસો છે કે નહીં, તે પણ જાણવામાં નથી. તેમ તેમને કાકા વગેરે હોય તો તેમના વંશમાં હાથ દેખ છે કે નહીં, તે પણ માત્રમ નથી.

કેરવામાં તેમનું ઘર ક્યા ભાગમાં હતું, હાથ તે છે કે પડી અયું છે, ને છે તો તેમાં તેમના વારસો રહે છે, કે ખીજા કુટુંબના કુખમાં ગયું છે, તે પણ જાણવા પૂરતાં સાધન મળી શક્યાં નથી.

આ મોલેસલામ મુસલમાન લોકો પોતાના મરનાર વારસોના શબને જુમિદા કરે છે. તે પ્રમાણે આ કુવિને કર્યા હોય તો તેમની પવિત્ર કબ્ર હાથ તે ગામમાં છે કે નહિ, ને છે તો તેમના વારસો કે ગામ લોક તરફથી તેની ઉપર પ્રતિ વરસે નવી આદર ઝોડાડવામાં આવે છે કે નહિ, તેમ દર શુક્રવારે ને કબ્ર પાસે લોખાનનો ધુપ કરી પૂલ વગેરે ચઢાવવામાં આવે છે કે નહિ, તે પણ જાણાતું નથી.

તેમના જન્મ મરણની સાલ જાણાતી નથી. પણ જે પાંચમા ચોપડામાંથી તેમની ચારે ચોપડાની કવિતાની અનુક્રમણિકા ઉતારી આ સાથે આપવામાં આવી છે, તેની વચમાં એક ટેકાણે નીચે લખ્યા પ્રમાણે લખ્યા સાલ આપી છે.

“ સંવત ૧૭૭૮ સરાવણ શુદ્ધ ૨ લગી. ”

વળી નર્મદા તટ પર આવેલા ઝણેર ગામમાં જે ચોપડો લખાયો છે ને જે આ લેખકની પાસે છે તેના ઇતિ શ્રી ભાગમાં નીચે પ્રમાણે લેખકે જણાવ્યું છે.

॥ સંવત ૧૭૭૬ના બાદરવા વદ ૭ ને દીન લખી રહ્યા ॥
છાસટ્રીઆ જગાભાઈની પુત્રી જાણજી જાજાખાઈનું સુપકુ છે

લખનંગે બગલ દચ્છરામભાઈ કુજીના વાંચે સાંભળે તેને
પરણાંમ છે. કાંના માત્રની જોડની ખીમા કરાવે.

મેળે જણુર મધે જેસંધજી જોગીદાસને મંદીર રહીને
પ્રભુના જસ લખા છે વાંચે સાંભળે શીખે ગાય ॥ જાઓ ચંદ્રો
દેવાકર તે નહીં નરકે જાએ ॥

આ ઉપરથી જણાય છે કે આ કવિ ૧૭૭૬ પહેલાં થઈ
ગયા હશે. અથવા તો તે વખતે દયાત હશે, એટલે જુને તેમ હોય
તો તે કવિ પ્રેમાનંદભાઈના સમકાલિન હશે એમ કહી શકાય.

તેમની કવિતાને સંગ્રહ જોતાં તેમણે પણ કવિ પ્રેમાનંદ
ભાઈની પેઠે ધણું લાંબુ આયુષ્ય જોગવ્યું જણાય છે.

આ ચોપડાના છેલ્લા પોતામાં કોઈએ લખ્યું છે, કે

“ બાવા શ્રી રાજેજીની વાંણીની વગલ લખી છે. ”

આ ઉપરથી માલમ પડે છે, કે તેમણે ઉત્તર અવસ્થામાં
સંસાર ત્યાગ કર્યો હતો, કે વખતે બચપણથી પણ ગ્રહ-
સ્થાઈમ ન માંડતાં સાધુ રૂપે પણ રહ્યા હોય. તેમજ નર્મદા
કાંઠાના કેટલાક રજપુતોમાંના નામને છેડે બાવા કહેવાનો ચાલ
છે તેમ પણ આ કવિના નામ પાછળ બાવા શબ્દ આ-
વેશે હોય.

તેમની કવિતા જોતાં તેના જે બાગ થઈ શકે: શ્રી કૃષ્ણ ને
જોષીએના ઇલકા શૃંગારનો, ને ખીજે નીત અને વૈરાગ્ય
બોધનો

કવિતાની ભાષા તે વખતે મૂલ્ય હૃદયમાં ચાલતી એટલે લોકોમાં વપરાતી ભાષા જેવી છે.^૧ તેમ છતાં બૃહત્ કાવ્ય દોહનના પહેલા અને સાતમા ભાગમાં તેમની આપેલી કવિતાની ભાષા હાલની આહતી ભાષા જેવી છે; એટલે કે મળ ભાષાને પોતાના સમયની ભાષા જેવી કરવા માટે લઘીઆઓએ તેનું રૂપાંતર કરેલું છે.

તેમની કવિતાનો પૂરેપૂરા શોધ થઇ એકંદર સમઢ હજુ હાથ આપ્યેઈ નથી. ફક્ત પાંચમો મોટો ચોપડો, જે હાલ યુ. ઈર્ષસ સમાના સંગ્રહમાં છે તે અને આ લેખક પામે ખીજે એક નાનો ૧૭૮ પાનાનો ચોપડો છે, તે બેજ હાથ આપ્યા છે. સારા નસીબે પાંચમા ચોપડાના આરંભમાં તેના લખનારાએ તેમાં આવેલી કવિતાનું તેમ તે ચોપડા વિના ખીજા ચાર ચોપડાનું સાંકળાઉં આપ્યું છે, તેથી કવિએ દેહલાં તે કયા કયાં કાવ્ય ને ધૂટક કવિના રચેલી તે જણાઇ આવે છે.

સાંકળાઉ વાગી જોતા આ કવિને ધણીજ જાતના ગૂઢા ગૂઢા રાગની ખખર હતી, એટલુંજ નહી, પણ તે એવી જાતના રાગની કવિતા રચી પણ શકતા હતા.

૧ ખરેખરા યુગવાનના ગૂઢા ગૂઢા ભાગમાં વપરાતી ભાષા સદાજ ફેરાર સાથે જુદી જુદી હતી, એટલે કે પ્રાતિક બેદ બનુ દનો. આશરે પોણે સો વરસ ઉપર કાવળી ખાનુ રથપાકું, ને તેમા વાપરવા માટે દોષ સિરીકની ચોપડીજો હાખત થઇ, ત્યારથી બજેમા લેકેમાંથી પ્રાતિક બેદ ધીમે ધીમે નીકળનો જઇ આપાએ દાવનુ રપ લેકું હજુ પણ અમલુ લોકમા આવેા પ્રાતિક બેદ વધારે જ.

તેમણે ગુજરાતી ભાષા શિવાય હિંદી ભાષાની કવિતા પણ
 ગ્રેતી જણાવ્યું છે, તેમ ગ્વાલ્હેરી ભાષાની પણ થોડીક કવિતા રચી
 છે આ જોતા તેમણે કવિ પ્રેમાનંદ અને દયારામ પેઠે વખતે
 ફિ દુરતાનના જૂદા જૂદા ભાગમાં શરી મોની મોની યાત્રાઓ પણ
 કરી હશે

તેમની પાસે સિંધ મહાળ હતું કે નહીં તે જણાવામાં નથી

પાંચમા ચોપડાના લેખકે તેમાં એક બે ગ્યજો પદ સખ્યાનો
 એક દર આકડો, પ્રથમ ॥ ૧૨૫૦ ॥ પછી ॥ ૨૧૬૩ ॥ પછી ૧
 જમને સરવ પપહર ॥ ને પછી છેવટે ॥ ૫૬૯૦ ॥ નો આપો
 છે, પણ છ એ ચોપડાના પદની સખ્યા ગણી જોતા ૪૬૫૧
 ની થાય છે એટલે વધારાની આપેલી સખ્યા માટે વચમાં મહ
 નાની નાની ચોપડીઓ હશે ખરી, એમ માની લેવા જેવું છે.
 દરેક પદની સરેરાસ સાત સાત લીટીઓ ગણતા એક દર
 ચારીસ હજાર લીટીઓ તેમણે રચી છે તે વિના કાવ્યોની
 લીટીઓ જુદી

ગુજરાતી પ્રેસના વિદ્વાન તત્ત્રી સ્વર્ગસ્થ ઇન્જિનિયરમહાશયે
 ન-સિંહ મહેતાના કાવ્ય સંગ્રહનું પુસ્તક બહાર પાડ્યું છે, તેમાં
 આશરે ૧૫૦૦ પદ છે, તે જોતા આ છએ ચોપડાની કવિતા
 છપાઈને પ્રસિદ્ધ થાય તો મહેતાના પદ સંગ્રહ જેવડા તેના ચાર
 ભાગ બને

છેવટે પહેલા ચાર ચોપડા ન જડે ને પાંચમા તમા છટ્ટા
 ચોપડાની (જે હાથ આવ્યા છે) જ કવિતા છપાય તો તેમાં
 નીચેની વીગતે કાવ્યો તથા છૂટક કવિતા આવી જાય

પાંચમા ચોપડાના કાવ્ય ૨૧ પદ ૧૬૧ છૂટક પદ ૧૪૪૫
 છટ્ટા ચોપડાના કાવ્ય-૬ પદ ૧૬૧ છૂટક પદ ૬૦

એટલે એકંદર બધી મળાને પદ સંખ્યા ૩૨૪૬ ની થાય.
એટલે મહેતાના કાવ્ય સંગ્રહ જોના ખે બાગ થઈ શકે.

તેમનાં કાવ્યોમાંથી નમુના માટે આ નીચે ઘોડીક કૃતિના
આપી છે.

વસંત વસંતની સાખીઓ.

દીન ગણી દયા કરે,^૧ સરવ મળાને સંત;

તુ આનદે આવપે, રાજે રાગ વસંત.

• આનંદ આપુ આ સમે, દરિ કમલાવર કંથ

રાજે તર મ જિપજે, તુ ગાએ રામ વસંત.

વસંત માસમાં વીડવા, તાને ઉપજે તંત.

રેખી જનને મોયવા, રાજે ગમ વસંત.

ગતા ચીર પડુલા સહુને, રાતુ રાધા કંથ .

કહે રાજે રંગી સહુ, રાતુ ગમ વસંત

વસંત માસ વીક્ષુ હવે, પ્રશુલિત નવ વેવ,

દરિ જનના લેગ વિશે, રાજે રંગની રેવ.

આળીક ચુલાલે છાનીજે, કુકુમ કેસર રાગ.

ગાજે ગમ ઉપજે રહે. નોનમ નાદ અમેજ.

લાગ આજ મે નવ ગણે, દરિ દોળાને માસ,

રાજે રમવા મહરી, રાજે ગમ વિવાસ

ગમવા રંગે રંગીણી, અમને નમગૂ મહ,

રાજેના રહજે આજે, રાધાને રણહોડ

આપૂ સખીઓ સહુ મગી, દરિને કીજે લાય,

રહે રાજે કાપી મો, એકાને એ નાય.

૧ ' ઉ ' નો ' જો ' એ ' નો ' ધ ' અને ' હ ' નો ' જો '

પાંચવારી લાખની વપરાની ભાષા જોગજર બધુ ભેસતી આવશે.

બારે માસમાં મદા રગી, કુલ્યુ ફાગલુ માસ;
 કહે રાજે રૂ ધણુ ટલે, રમતાં રંગ વિખાસ
 ફાગલુ મવીને ફાવસી, જે કરશૂ તે ફેન,
 કહે રાજે હરિને મગુ, કે કર પુતી પેલ
 ફાગલુમા પુલ્યા નહીં, રાજે જોના મન,
 તે તન સુકા સાધ છે, માનો સત વચન
 મદા રસ લટે માનુની, ફાગલુ ફે બાળ,
 રાજે રમમા રાતમા, ગોપી અને ગોવાળ. ૯
 માફીના ટહૂંઢે બહુ, આજે લાગી લૂમ,
 રાજે કહે રત પાવડી, વસત માસની ધૂમ
 ધૂમધામ ગાયે સહુ, રમના માસ વસત,
 કહે રાજે રહેવુ નહીં, પુઠન જોવા પથ
 સમે સહુ રત પાલટે, રાજે જોની રમ,
 આવમા જે આજસે, તે સદા આજણુ અગ.
 આજસ સુકી જાઈની, આવ્યુ મહીતુ ફાગ,
 કહે રાજે રત માણ્જિ, લાખીજુ છે લાગ

(કુલ ૨૫)

કુડળીઆ

૧

મારે મારે શુ કરે, બેદા મારગ માલ
 બેદા મારગ માલ, મનમા જુહુ વીચારી
 રહેવાનુ નહીં કેઈ, જવાનુ સહુ નરનારી,
 સાજે બાધુ પાળ, કાળ નહીં મહેને ક્યારે,
 ઝડપી લેો નેટ, જે જે જ્યારે ત્યારે,
 કહે ગજે હરિને બણુ, કહેશે કથુ ન કાએ,
 મારે મારે કા કરે, બેદા મારગ માલ

મૂઠી નિરમળ નામ, મન માપામૂં ખાંધ્યું;
 નેણે ચાલે નીર, સાંભળે શવણે થોડું;
 (પશુ) વૃહો ન જાએ લેખ, હાવે મનથી તરછોડું
 કહે રાજે કે જાણુની, કામ્યા પનટ્યુ વેશ;
 ધર ધંધાની ધૂનમાં, ધૂળા આખ્યા કૈશ.

(કુલ્લ ૫૦)

માન સમુ.

સવૈયા—વાતડ, ચાલ શુશ્રી.

(કવિત કે મનહર હંદમાં પશુ ગવાસી)

હતી—બુંડી જવાં છે વાત, તે વૃ ભાંજગડે ધામે;
 મુદામુદ કરે તે વૃ, માંકડાં ચાં માંનવી;
 નવસુ નદીઓ આવી, એકઠી વૃ એમ મલે;
 હાંમ હાંમ તેડવાને, જાએ છે શું જાંનવી;^૧
 રાજ કરે રાજથી તાં, આગેવાંન હુએ આગે,
 જમાદાર કેહેવા જોષએ, સુધાસુધ સાનવી;
 એ દાસ રાજે પ્રભૂજીવ, વિચાર આગે છે જ એવું;
 અમ સાથે એવડું તે, શે કરે છું તાંનવી.

૨

રાધા—તેડવાને તાલી વૃંવૃ, જે રે દૂતી યાએ છે પશુ;
 આવવાની વાત તે વૃ, મનમાં મારે નથી;
 આખને ઉડળ માહે, લેવાને વૃ તાકે છે પશુ;
 યાકો પમ એમ, ચાકેશ મથી મથી;
 સવ કરી સખ વાત, કરે તે દૂં માંવું નહીં;
 મેં વૃ તને કહી મારા, મનમાંની જે હતી;

દાસ રાજે પ્રભુ કહે, સપકા ફતીને શુરે;
અદાપી એ વાત કરે, તૂં વળા તારી વતી.

૩

હતીએ કયું જેમ, નાયજીએ કયું તેમ;
વાંસક્ષી વગ્ગડી સૂધી, એહે મૂડી વનમાં;
શુનિનાં મકાબ્યાં માંન, ધ્યાંનીનાં ચુકાબ્યાં ધ્યાંન;
મેહે વીયાપીક^૧ કયું, માતુનીના મનમાં;
જડ થજ વન વેલી, રાજે સહૂ રીઝી રલાં;
મેર હળા માંડી રલા, તાંન હાગ્યું તનમાં;
એ દાસ રાજે પ્રશુજીની, હળા તુ અનંત એવી;
અખળા આધીન કીધી, મેહના વચનમાં.

(કુન્સ ૨૫)

૫૬-રાગ કેહારુ, ચાલ દુકલી.

(ત્રિતાલની ચોપાલના રાગે પણ ગવાશે).

મારે મંદોર આબ્યા નાથ, સખી સ્નેહતણી શુ વાત;
મને ઉર સાથે એમ લીધી, જલણે અમતની પેરે પીધી.
એમ પ્રેમ પ્રીનની વાતે, મને નેહ દેખાગ્યું નાથે;
દે કહેતાં ના કહેવાએ, એવું અધુર અમી રસ પાએ.
બહાણે વેણુ વાહ વસ કીધાં, જલણે વેચાતા કરી લીધાં;
બહાણે પ્રેમની પ્રીતે બાધ્યાં, મોહ બાણુ મીટમાં સાધ્યાં.
જેને મળતાં મહા સુખ યાએ, તે મક્યા કેમ મૂકાએ;
બહાણે બહાણપણે મહી માંહ, તે સુટ્યા અંતગ્ર માંહ.
એ સ્નેહની સાંકળ એવી, છૂટે નહીં છોડીએ તેવી;
એવા દાસ રાજે પ્રભુ પામી, હૂ મેહ વેદના વાંમી.

જૂના વખતના કવિઓએ કવિતા રચવાના તરંગમાં ને તરંગમાં એક જ રાગનાં એક કરતાં વધારે પદ રચ્યાં છે આ પ્રમાણે કવિ રાગોનાં રચેલાં પદ તે વખતના લઘીઆઓએ એક જ જગોએ સાચી રાખ્યાં છે, ત્યારે જીગ કવિઓનાં રચેલાં તેવાં પદોને લઘીઆઓએ એક સાથે ન લખતાં છીંત્રમિત્ર કરી નાખ્યા છે.

આ કવિની કવિતા તે એક રાગના નજર ઝોગમાં આવેના લીલાછમ પાદગ્રથી હાથ ગળેલા ઘટાદાર ગોરમનીના વૃક્ષ જેવી છે, કે જેના નાનાં ને ઘમ ધમ પુષ્પો ચારે તરફ મધમધોટ કરી રહે છે. અથવા ઘેત્ર વેશાખના સાયંકાળ વખતના નર્મદાહના નિર્ભંગ, શીતલ, પવિત્ર, ને મંદ મંદ વહેતા વહેણુ જેવી લાગે છે.

પ્રભુ આવા ભક્ત કવિઓની મધુરી ને નીતિમય કવિતા પ્રસિદ્ધીમાં લાવી, ગુજરાતીની અભિરુચિ કું

સહિત્ય વિવાગીનો સ્લોક

છગનલાલ વિલોરામ શાવળ.

અનુબંધ—આપણા ગુજરાતી બાપાના આદ્ય ભક્ત કવિ નરસિંહ મહેતા માટે જેમ કેટલીક હતકથાઓ ચાને છે, તેમ આ સુરામખાન જતા હિંદુ ધર્મ પાળી શ્રીકૃષ્ણ મહારાજના ઉપાસક કવિ રાજે ભખ માટે તથુ ભરત્ય છલા ભણી કેટલીક હતકથાઓ ચાને છે, તેમની બે આ નીચે આપવામાં આવી છે.

નરસિંહ મહેતાને જેમ જુનામઢમાં રા' માણીકના દરબારમાં ભગ કચેરી વચ્ચે શ્રી હમોદગુરુ પેતાને હાથે હાર પહેરાયેા હતા, કુવરણાધ્યુ મોસાળુ પૂર્ણુ દવુ, યાનાજુઓની હુંડી સ્વીકારી હતા, ને આદને હાથે જુનામઢના મુધર્મ મહેતાની મસ્કરી કરનારા નાગરોને જમાણ્યા હતા, તેમ આ રાગે કવિના કેટલાક કામ તેમના ઉપાસ્ય દેવ શ્રી કૃષ્ણ મહારાજે કરી આપેના કહેવાય છે

દંતકથા પહેલી.

હાલ પંદર વીસ વરસથી કપાસનો ભાવ ઘણો વધી જવાથી બરુચ છલ્લાના જેકુતો કપાસીપણું વાવેતર વધારે કરે છે. પણ તે પહેલાં કપાસના ભાવ ઘણા નરમ હોવાથી ઘણાખણ જેકુતો જીવારનું વાવેતર વધારે કરના હતા. આપણા લેખના મુખ્ય નાયક કવિ રાજેમાધના પિતાશ્રીએ તેમને આવા એક જીવારના ખેતરમાં યાવા મોકલા. પણ આ ખેતરમાં તેમણે માળા ઉપર જેમી ગોઠવું ગોળાથી યાવાનું કામ ન કરતાં નવાં નવાં કીર્તન બનાવવામાં તેમ યાવામાં વ્રખત કાઢવા માંડ્યો. એટલું જ નહિ, પણ ખેતરની જીવાર ખાઈ રહ્યા પછી પક્ષીઓને પાણી પીવાની બહુ જરૂર પડ્યો, એમ બણી ખેતરને છેડે એક મોટો લાંબચેરસ ખાડો ખોદી તેમાં ઈંકુ પાણી ભરી રાખવા માંડ્યું. આથી પક્ષીઓને જીવાર ખાવાની વધારે મજા પડવા લાગી. તેથી આસપાસનાં જીમં જીવારનાં ખેતરોમાં ન જતાં તેમણે બધાંએ ત્યાં જ ધામા નાખવા માંડ્યા, તે જોજોતામાં એટલેથી ડી મુદતમાં બધી પાક ખાઈ જઈ ખેતર સઘા કરી મૂક્યું.

એક વખત કવિના પિતાશ્રી ખેતર જોવા આવ્યા, તો તેમને ખેતરનો ઘણોખરો પાક પંખી ખાઈ જવાથી માત્ર જીવારનાં ઘણા વગરનાં ખાલી કુંડા જણાયા. આથી તેમના ક્રોધનો પાર રહ્યો નહિ, તે રીસમાં ને રીસમાં આમકત કવિને તથા તમાચા ખેચી કાઢ્યા. તે મુજે મોટું કવિએ સહન કર્યાં. પણ પ્રત્યુત્તર ન આપનાં કિવરા પોતાના આ દૃત્યથી ઘણા ખુશી થતા જણાયા.

જીવાર લણવાની વેળાએ આ ખેતરની થોડી ઘણી ખાકી રહેલી જીવાર પણ ઘણી લીધી. ને ખજામાં નામનો પાર નાંખી મમળાને તોલી જોઈ તો તથા કાઠી જીવાર ઘઈ ! જે ખેતરના

વરસો વરસ કળશી સવા કળશી ચવાની આશા નહિ, તે ખેતર-
માંથી પંખી ખાઈ ગયા છતાં પણ ત્રણ કળશી જુવાર થઈ તે
જોઈને તેમના પિતાશ્રીને ઘણો આનંદ થયો.

કવિ કહે છે, કે જો પિતાશ્રીએ મને જે ત્રણ વધારે તમાચા
માર્માં હોત તો તેટલી જુવાર વધારે યાત

કંતકમા ધીણ.

કહે છે કે કવિના વખતમાં ભરત્યમાં દેશી રાજ્ય હતું. તેવામાં
કવિ કાંઈ કામસર ભરત્ય ગયેલા, તે વખતે તેમની કીર્તિ સાંભળી
કવિને ભરત્યના હાકેમે પોતાની રૂબરૂમાં કીર્તન ગાવા ખોલાવ્યા,
સાંભળવા માટે પોતાના અમલદારોને તેમ સહેરના શેઠીઆ
લોકને એકલા કર્યા

લોકોની ઠંઠ જામી હતી. કવિના હાથમાં એકતારો તે મંજુરા
વાગી રહ્યા હતા. તેમ નરસિંહ મહેતા પેઠે તેમને શ્રી કૃષ્ણ
મહારાજનાં ભજન ગાવામાં એટલી તો લહે લાગી હતી, કે તેમને
તેમના શરીરનું તેમ પોને કંઈ જગાએ ખેડેલા છે તેનું પણ
જાને રહ્યું ન હતું.

કવિના પરચાની વાત કેઠે હાકેમના કાન સુધી ગઈ હતી,
તેથી આ વખતે આ ભક્ત કવિની પરીક્ષા કરવાના હેતુથી હાકેમે
વહેંચવાના પ્રસાદ માટે માટલીમાં સાકરને બહુ બકરાતું માંસ
બરી મૂક્યું હતું. કોણ જાણે કેવી રીતે આ વાતની ખબર કવિને
પડી ગઈ; તેથી તેમણે પ્રસાદના માંસના કડકાની જગાએ
સાકર મૂકી જવા માટે શ્રી કૃષ્ણ મહારાજની કીર્તનમાં પ્રાર્થના
કરી. પણ શું થયું ? એમ થયું કે માટલીમાં બરેલા માંસના
કડકાઓની જગાએ સાકર બરાઈ ગઈ. ને ભક્ત કવિએ તે હસતે
મેઢિ શ્રોતાઓને વહેંચી !

ਦਾਇਮ ਆ ਸੁਖਕਾਰ ਨੇੜ ਨਹੀ ਪੜਯੋ। ਤੇਮ ਨ ਆਵੀ
 ਰੀਨੇ ਤੇਕ ਮਕਤਰਾਹਨੀ ਮਰਕਰੀ ਕਰਵਾ ਯਾਟੇ ਘੜ੍ਹ ਪੁਰਾਯਾ ਲਾਯੋ।

ਆ ਯੇ ਸਿਰਾਯ ਭੀੜ ਪਯੁ ਆਨੀ ਚਿਤਕਯਾਯੋ। ਤੇ ਭਾਗਮਾ
 ਦੁਸ਼ੁ ਘਣੁ ਯਾਯਤੀ ਫਰੋ, ਪਯੁ ਲੇਖਕੁ ਯਤਨ ਘੜ੍ਹ ਫੁਰ ਟੋਕਾਥੀ ਤੇ,
 ਤੇ ਯਯੁੀ ਰਾਯੋ ਨਥੀ

ੳ ਵਿ ੨।੧੫।

ਕਵਿਯੇ ੨ਯੇਲੀ ਕਵਿਤਾਨੁ' ਸਾਂਕਯੀਓ'.

ਸੁਪਦ ੧ ਓ' ਸ਼ਾਮਦਾਨਾ ਪੁਰਾਣ.

੫੬	ਸਪ੍ਰਾ	ਰਾਗਨਾ ਨਾਮ	ਪਠੇਯਾ ਪਦ ਕੋ ਕਾਯਨੀ ਪਰੇਖੀ ਕੀਦੀ
੬	ਰਾਮਕਯਾ	ਯਯੁ ਯੇਰੇ ਯਾਨ ਯਿਯਾ ਯੋਰ ਮਛ (ਫਿਦੀ)	
੪	ਰਾਮਕੀ	ਕਾਠਾ ਰਯਾ ਰਯਨੀ ਰੇ ਰਸੀਯਾ	
੨	ਖਨ੍ਯਾਤੀ		ਫਰਿ ਫਾਯੇ ਤਮ ਆਧਾਰ ਰਠੇਯੁ ਰੇ
੬	ਯਠਾਰ		ਤਮੇ ਠੁ ਕਰੀਯੋ। ਘਨ ਸਯੀ ਰੇ
੨	ਨਾਯਕੀ		ਯੀਤਨਾ ਯੋਰੇ ਆਠਿਨੀ ਯੋਰੇ (ਫਿਦੀ)
੨	ਯੀਠਾਗਠੁ		ਯੀਤਯਾ ਮਠੇਰ ਠਰ ਯੇ ਵਾਰੀ ਰੇ (ਫਿਦੀ)
੫	ਸਾਰਗ		ਯਾਯਮ ਯੀਨ ਕਠੀ ਨ ਯਯੇ (ਫਿਦੀ)
੨	ਮਠਾਰ		ਯਾਨਮ ਯੋਰੇ ਯਾਯਮ ਯੋਰੇ (ਫਿਦੀ)

વરસો વરસ કળશી સવા કળશી થવાની આશા નહિ, તે ખેતર-
માંથી પંખી ખાઈ ગયા છતાં પણ ત્રણ કળશી ગુવાર થઈ તે
નેદમ્ને તેમના પિતાશ્રીને ઘણો આનંદ થયો.

કવિ કહે છે, કે જ્યે પિતાશ્રીએ મને જે ત્રણ વધારે તમાચા
માયાં હોત તો તેટલી ગુવાર વધારે યાત

ઈતકલા ખીણ.

કહે ■ કે કવિના વખતમાં ભર્યમાં રેશી રાખ્ય હતું. તેવામાં
કવિ કાંઈ કામસર ભર્ય ગયેલા, તે વખતે તેમની કીર્તિ સાંભળી
કવિને ભર્યના હાકેમે પોતાની રખડમાં કીર્તન ગાવા યોલાવ્યા.
સાંભળવા માટે પોતાના અમવધારોને તેમ શહેરના શેઠીઆ
લોકને એકલા કર્યા

લોકોની ઠઠ જામી હતી. કવિના હાથમાં એકતારો ને મંજરા
ધારી રહ્યા હતા. તેમ નરસિંહ મહેતા પેઠે તેમને શ્રી કૃષ્ણ
મહારાજનાં ભજન ગાવામાં એટલી તો રહે લાગી હતી, કે તેમને
તેમના શરીરનું તેમ પોને કઈ જગાએ એઠેલા છે તેવું પણ
જાને રહ્યું ન હતું.

કવિના પરચાની વાત ઠેક હાકેમના કાન સુધી ગઈ હતી,
તેથી આ વખતે આ ભકત કવિની પરીક્ષા કરવાના હેતુથી હાકેમે
વેહેંચવાના પ્રસાદ માટે માટલીમાં સાકરને બલ્લે બકરોતું માંસ
બરી મૂક્યું હતું. કાલુ જાણે ક્રી રીને આ વાતની ખબર કવિને
પડી ગઈ; તેથી તેમણે પ્રસાદના માંસના કડકાની જગાએ
સાકર મૂકી જવા માટે શ્રી કૃષ્ણ મહારાજની કીર્તનમાં પ્રાર્થના
કરી. પછી શું થયું ? એમ થયું કે માટલીમાં બરેલા માંસના
કડકાઓની જગાએ સાકર બરાબ ગઈ. ને ભકત કવિએ તે હસતે
ત્રોટે શ્રોતાઓને વહેચી ।

- ૨ કેદાર, ચાલ હુસેની મારં મન તજમાં ગમે,
બીજૂં મને કાંઈ ન ગમે
- ૨ મક્કાર ઉધણુ હાવે એમ કહેજો
નાથને રે.
- ૨ પરજ મીઠા મોહન રે શા માટે મન
ભાગ્યું
- ૨ રામગ્રી જગત જાણી વડી વાન મુખ
મુખ ચડી
- ૨ મેવાહુ મોહન મે વારી રે તમમે
અંખી (હિંદી)
- ૩ ભૂપાન એક વાર આવજો રે આંણી
વાટડીએ
- ૧૨ બિરહુ બ્યારમાસી-હાલ્ય કંઈ કારતક માસમે મેહો
છાંડો છાંડા ગયા (હિંદી)
- ૨ કાશી મક્કાર એક વાર આવુ અમારે ઘેર.
- ૨ રામગ્રી હાવે કેમ રહેવાય હરિ ચાલ્યા
મેહોલી
- ૨ કાશી, મક્કાર, જરખા ઉમ્મુ શરદ પૂનમનુ ચંદ
- ૧ કાશી શીદ હરં છું કે રે, કો કે
વિચારે.
- ૭ કાશી ધન ધન લ'દુ આજ રે,
હરિ હાય જ આવ્યા.
- ૨ પ્રભાવી પુન. ચાલ હુસેની રામભણુરે રામ રામ ભણુ રે.
- ૨ કેદાર આવુ આવુ રે એક વાર
આવુ રે

- ૧૧ સોળ કળા કાવ્ય અમાવાસ્થા અલખકું ભણું
(હિંદી)
- ૫૨ શિક્ષાખાવની કાવ્ય રાજે રૂઠે ભિચારીએ, કોઠે
કીસીકા નાંહી (હિંદી)
- ૭ શ્રી ગુડી કો હાલદા મહેર મનાંહીવે
- ૧૬ શ્રી ગુડી ગાળે બંદાકા નામ (હિંદી)
- ૮ કાશી લગ ગઠ વે લાલન સાથ એ
દો અખાયાં રે (હિંદી)
- ૪ કેદાર મન કણુ ચેત રે ભ્રાહ્મ (હિંદી)
- ૨ રામકી અખ તુ બની એસી ખાત
(હિંદી)
- ૧૦ કેદાર કુવડા જગડી માયા જુડી
(હિંદી)
- ૮ કાશી જળ ખરવા કેમ જાઈં રે
કાંઠાંતુકે કેડ ન સુકે
- ૧૩ કનડી મોરે સહયાં હો પાર ટુલી
હિતારે (હિંદી)
- ૪ કાશી, ચાલ કુમેની આચા એક સાહેબકી કીને.
સોઈ આચા સાચી વે. (હિંદી)
- ૨ રામકી લોકે લખુ છે સંસાર.
- ૨ પંચમ સખી સાંબજુસખની વાતડી રે.
- ૨ માર આગુની મહારાજ મોહન.
- ૨ કનડી ગરબા એક વાર આગુ અંતરજમી.
- ૨ કેદાર હડ લીધી દરિની સાય,
રીસાયાં રાધા રે (માન
સમાનાં ૫૬)

- ૨ કેદાર, ચાલ હુસેની મારં મન તજમાં જામે,
બીજૂં મને કાંઈ ન ગમે
- ૨ મયાર ઉધનજી હાવે એમ કહેજો
નાયને રે.
- ૨ પરજ મીઠા મોહન રે શા મારે મન
ભાગ્યું
- ૨ રામગ્રી જગત જાણી વડી વાન મુખ
મુખ ચડી
- ૨ મેવાકું મોહન મે વારી રે તમને
અંખી (હિંદી)
- ૩ ભૂપાલ એક વાર આવજો રે વ્યાંજી
વાટડીએ
- ૧૨ બિરહ બ્યારમાસી-કાવ્ય કંઈ કારતક માસમે મોહો
છાંને છાંના ગયા (હિંદી)
- ૨ કાશી મતાર એક વાર આવુ અમારે ઘેર.
હાવે કેમ રહેવાય હરિ ચાલ્યા
મેહેલી
- ૨ કાશી, મતાર, ગરબા ઉગ્યુ શરદ પૂનમતુ ચંદ
- ૧ કાશી શીદ ફરં છું કેડ રે, કો કે'
વિચારે.
- ૧૭ કાશી ધનં ધનં દાંડુ આજ રે,
હરિ હાય જ આબ્યા.
- ૨ પ્રભાતી ધુન, ચાલ હુસેની રામભણુ રે રૂમ રામ ભણુ રે.
- ૨ કેદાર આવુ આવુ રે એક વાર
આવુ રે

- ४ सारंग, याव सुवंधी आङ्गिणी वक्षम भोर रे,
देषु पवडीक-तोर। (हिंदी)
- २ कानडी मरणा हरि में हने कम रहेवाप
- २ गुडी हवा गोव्यदना गुथु गा रे गा
- २ काशी, देशी आसती मयवूं सुधुं छे रे क्यारे धगे
मेलाप
- २ देहार, देशी आसती ओरो आपथुने मुप आसुं
रे सभी सामगज्जे
- ५ आशापरी ष्ठादा वात चियारी कोने,
अम पारे
- २ देहार सपडे नाह उतारे नारी(हिंदी)
- ४ सिंधुके कम हजुरी याकर रे साहेप
सध सिपाध तेरे (हिंदी)
- २ जिलागु ष्ठादाशनी वात रे पहेनी
- २ रामभी मला रहे रे ष्ठापथु करतु रे
- ५ मेवाकु जेतर मगाउथु थुडे जेदू-
छमे रे
- ५ ध-याथी ओ आवे रे वाहाकु ओ
आवे रे
- ५ रामकणी आण मारे नाथे कुं नप-
थप नरपी
- ४ देहार भीरं ताखरां वेणु रे भीडा
- ५ कानकु मेहेरमक म्रध मरम न पावे
(हिंदी)
- ५ सामेरी आग ॥ अवेजे आनंद
उफने ले

- ૫ કુચાણુ
 ૨ કાશી મવાર
 ૫ પરજ
 ૨ માર
 ૬ કાશી ધૂમાર
 ૬ વસત
 ૧૨ વસત, દેશી આપતી છડ
 ૬ પચમ
 ૭ સોણેશી
 ૪ કાશી
 ૨ કેદાર
 ૨ શુદી
 ૧૨ કેદાર
 ૫ બીહાગકુ
- આજ અમારે વિવાહ રે વાર
 વાહાના વારે વાત ન થાએ
 તમે જાણુ જાણવા રે
 ખાવા ધાય છે રે મને વાહાવા
 વના ગામ
 અમને એમ મુકી જાઉં છુ
 આજ આનહકે દિન આએ
 (હિંદી)
 આજ બને એલાત મીલેહુ
 અમ નહી જાને દીને રે (હિંદી)
 રગ રગીલે સાથ બેઠા ન
 જવાણ
 હરિ ખિન જાને કુન હમારી
 (હિંદી)
 મેરા મન મેહેરમ સાથ લગા
 રે (હિંદી)
 મોહન મોરલી વાએ રે
 સાબળ સહીઅર મારી
 તમ કરવું કુડે કામ કેનેક સાર
 રે (હિંદી)
 પ્રભુ મેરા મન માન્યા તેએ
 રે (હિંદી)
 તેરે શિરપર સરજનહાર
 લેખા લેવા રે. (હિંદી)
 એ વું કહ્યુ ધરે નહીં કાન,

- कुङ्कुते कुने रे (मान सभानां
षट्).
- ५ मार मारं मन मांते रे मोहन
साय.
- ४ पंलपी भेरे भेहेरभ भीता तोरी
आंपींठ मन मार दीया.
(हिंदी)
- ५ रामभी पयम. भूकीने न नकुं रे भीडा
महावल रे
- ७ शुडी अजनेशा आयु रे आंशी वारे
- ७ ममार पीवाल यवे परदेस रे कुकु केसे
रहीये (हिंदी)
- ५ सोरही मुखु जोसे तमारी साय, नकुं
नंयथा रे
- ७ क्षरी जन्मा नहवराय रे, सहु ने
ने भेलु (जन्म सभानां
षट्)
- ५ श्रीराम हरे दिवांजी दाहर दिन नवे
रे (हिंदी)
- ६ ममार अंकांनुडे कीषां थेहेषां
- ३ मार दीनानायलु दोष दापु
सांभणीया साहामुंभापु
- ३१ ममार सापी अहे रने रंज छपने हेरे
हरभ अमार
(रास वीलानुं काव्य.)

- ६ आंदोल गरभा - उधवल एक विनतडी न
वाहावाळने कटेणे
- २ वेराडी बोणी बाभनी रे
- ६ भंलाती आनी हा रे वहावा वातडी
केम विसरे
- ६ सारंग, प्रसादीके मारा भीड्या रे आवुं आरेःशु
महाराज
- ७ काशी तवभ तलभ लव लवे रे
डाभ भीत भीलावे रे (डिंही)
- २ श्रीगुडी, गरभा एक अमारी वात सामण
सगनी रे
- ४ केदार, गरभा नेह लगाडी लय छेह न
कीने रे

(सुपक पुरण, वणी पील सुपडानी वीगत,
आंभडाना पुमवाणुं)

आपडे २ जे. आभडाना पुमवाणो.

- ३ सोडेशी नेगुके हीर मोडे धामव
डीनी रे (डिंही)
- १ डीवत, विन्नेगी लडि उधव कडीओ असे,
गेकुलमे रवीओ असे (डिंही)
- १ केदार, गरभा वाटडी नेता आज वाहापु
आव्या रे
- ५ आशावरी मने मोहन भीडु लागे रे
- ८ काशी जोरा आवुनी हे तभ सरभू
छे डम

- ૬ પ્રભાતી, પંચમ આનંદ કીર્તી પૂરણ પૂનમની રાતે .
- ૬ સામગ્રી મન માંચાની વાત ■ જાણે તાંહાં જમ
- ૬ દેહાર પંચ પીઆંણ્યાં કીયાં હો મારી માડી રે
- ૬ પંચમ વાટકીને જોતાં રે વાંહાંણ્યાં વાઈ ગીયાં રે
- ૬ પરજ, પ્રભાતી ગરબા મારે મીઠા જોણુ નામ રે મંદિર માહારે આર્વજી રે વાહાલા વાટે શી વાત, સહુ સંભળે રે
- ૬ મ.ભ.ર, જ્વેતાં જ્વેન જાએ રે મારું તમે આણુની આજ મંદિર માહારડે રે
- ૪ દેવગંધાર તમે આજસ નાંકરે આવતાં રે
- ૧૩ પંચમ મારું મનડું જોણુ રે માડી
- ૧ ધાજ (જોડી) એક વાર આણુ સુંદર શ્યામ
- ૬ ✖ જાએ એકલકાં કેમ રહીએ રે
- ૬ પરજ પં વાહાલા તમ પીના
- ૭ મહારે વાહાલે નાંખ્યાં વેગળાં શું કરીએ રે
- ૧ મારે મહીઓમાં બેઠે મુજરે કરે
- ૪ કાશી અંખીયાં અટકે રહી તમસે (હિંદી)
- ૧ વેરાડી; ચાલ આખ્યાનની. ભાષણી ભૂલ્યા કાં એ જમ તમે જોવિંદના શુભ ગાઉ

- २ केदार
 ७ गदार, गरणा
 ७ परण
 ७ कानकु
 १ रमित्री
 ८ सवैया
 ७ सुदी
 ६ केदार
 ४ सोहीश्री
 ७ धन्याश्री
 ७ वेराडी
 ४ केदार
 २ फीदागु
 ७ भाणव, गरणा
 २ काशी
 १ आर
- गादार वाहापुण आवे रे
 आसी वारे
 तमे सुभासानी सुपे हो
 अक्षभरा घेर आपुण
 वाहावाड वेहनी वेधी रे
 सभा सह टणवणे
 वारी नडें लया. नेह न
 तोड रे
 मूरभ माघे भाग्यु रे दुःख
 कुकुने कडीये
 हीर ने मीर हा घोडे छर
 हाथी अ साव सोनेकुं लोथुं
 घेरी रे रे जोकुयनी नार
 मोहन मोरवीये
 यापुनी नभना नैये रे
 पाणी भरवाने
 पाणीला नडीं नडें रे आवे
 तमे अके वार अहीं आपु रे
 मारा भीहा जोसा
 तमे नष्ट छु वात वाहाया
 शु कडीये
 पहासा वेमसां केम रडीये
 आपुनी व्याप्य अमारी हार
 वारी नडें विहला घेर
 आपु रे
 श्रीतडी लागी हाहा नैये
 जभरा जभतां पार न आपा रे

- ३ भक्षार वेद भेगतु रे भाषा भने
मादावजु रे
- ३ काशी वादासां लाजे छे रे भीडां
भीडां वेसु
- ७ सवेया मदी जेयनकु श्रीजनार यली
डे छ (दाजु सुभाजु'
काव्य) (हिंदी)
- १ काशी नेतुने नेह लग्ग डे पीपु न
न परदेस (हिंदी)
- २ काशी लुड़ी जगजी आया रे तम
जेतु भाष
- २ सोहेशी मोरे पीतम रे मोरी तमसे
प्रीत नधाथी (हिंदी)
- ६ धनाथी माघा मनकी जातकु नही
जानते (हिंदी)
- ६ नेरव हरि नित हरगत कोड न
दावे (हिंदी)
- ७ भीडागकु तमुपर वारी रे लयना
- ६ कल्याथु मे वारी रे भेदेरम मोरा
- १ काशी हरि पीन डे नही कोष
संगाती (हिंदी)
- ४ मायव गुडी मन समजु हो राम पीना
दुभ कुन हरे (हिंदी)
- ७ यरयरी राणे छे शीयाभां पेपु
- ४४ धनाथी (अछे जीतानु काव्य)
- १२ भक्षार करतक मासे कंध मडेवी
यास्या रे (द्वादस मखिना)

- ૬ અપાલ
કાગળ મોકલું રે વાહાલા
વાંચો દેલ કરી
- ૫ કાનકું
બટાકાના બોલ બેરે મેરા બાલા
લેખન નય રે (હિંદી)
- ૨ ખીહાગહું
જલ જઈ રે જગદા તેહ
જુકા જવના (હિંદી)
- ૧ કાનકું
છાંનાં રહુ વાંહાંનાં ઊણાં
શું કીજે સંસાર દોહલું
- ૨ અપ્પાવરી
વસવું તેહમાં માટે
- ૭ આદોલ, ગરબા
અલખેલુ આવે આગ અ
ધેર હચીંતા
- ૨ પરજ, પંચમ
શીવાજાની સખળી વાએ
ટાહ જો
- ૫ મેધ મહાર
કલખી કુળમાં શું અવતાર
લેખ બેખીવું બાર
- ૫ સામેરી
વારી જઈ રે વાહાલા મારા
વાહનેરા લાય
- ૫ કદમાણુ, પદ્મલલ
વાંસલડી વાએ વન હરી
- ૨૫ પરજ રાગની સાખીએ
(કાવ્ય)
- ૭ અકાંઈ, દેશી ચાલતી,
ગરબા
સહીયર સાંભળ મારી વાત
કે કહું એક આજની રે લેલ.
- ૭ મહાર
શરદીઈ આસો માસ અતિ
રહું હો માડી, પૂનમવું જ
જવાનીઈ રે.
- ૧૨ શ્રી રામ
મોહનજી તમે મેરલા હું
વરી રે

- ७ सामेरी
 ६ भेषभजार
 २ सोरठी
 ७ भूपाल
 ६. भार
 ६ भुपाण, बाल नांदांनी
 १ क्षी
 २ परतो
 १ भार
- भन रे गडि जेवढ नाम
 येरी अणतुये दिन व्याये
 (हिंदी)
 मांडुडी न मोडु रे भोगी
 हो मोटांछने महीअरडे
 पुधापु
 धडेवा भन जेवढ गानी रे
 धुतारे धुत्यां रे भाध
 रामल राम रे जेहेवा रामल
 राम रे
 छव कुरमान कर
 जो हो नेतु मुख न भेरा (हिंदी)

(सुपडु र छुं पूंछ तरीछ सुपडीतुं
 वीस्तार लपुं छुं.)

(३ सुपडी नांदांनी. यांगराना पुढावाणी.

- ७ सारंग, बाल धुजनी
 २४ सवेया
 १ क्षी
 २ भीडागडे
- रखछेअने कडावे छि रभ-
 मणी रे
 आ तु वाट जतां वडु वंग
 लायुं गाये मडावल मडी-
 नां दालु द'दी (दालु
 समुतुं काव्य. दालु लीला)
 पयसु पुठ न मूडे सडीअर
 लेनी स्पाम
 जोगन हो कर गडिं रे भें
 तु (हिंदी)

४	वसंत	आभ्युं भासवसंत वधामभ्युं
६	भाजव	कामभ्युं कंकांतुडे कीषां रे
५	श्रीराग	लागे रे नेलुके मांभु
७	श्लोक	गुलु गाडि गोवंदना प्राभु भारा
२	परज, माल मैनी	गिरधरीया तें धेसुं क्रीधुं गाम जे
४	भारती	आनंद मंगल गाठिं
७	सेहैशुः	श्यामवीया साथे प्राभु भमे
६	भाइ	भन मोहन मोरखी वाजे रे सांभण साहेली
२	भलार	हेत करीने गाडि रे वीदिलु हरिनु (वीदिलानां पद)
७	भलार, माल डेर	आवभु भासे सुंदरी वीदोला भाजे
२	डेडार	जन्म्या जगहाधार जलु व- सुहेव रे (जन्म समयनां पद)
७	धन्याश्री	डिलट अंग न भाजे रे (वधाधनां पद)
६	टोडी	भाजिग लभ्युं जे लूधर आन्या
६	वेराडी	आनी हां रे जोगे भावे हुं नीसरी
६	वेराडी	हरि हावे डेम रेहेताप ला- वय लागी ताकारडी
७	वेराडी	भाजे कुन इडी रे मोहन (वीदी)

- ૭ સુશુ મલર તમે મૂકું મનતું અંકેં રે
મારા પ્રેમ સ્નેહી શામળા
- ૭ મલાર ગરળા આજ ધન ઘડી ધન ઠા
ડહું રે
- ૧ સામેરી માડી મારા મનડાની કહું
પાત્ર જો
- ૨ મેવાકું મનના મેલાપી રે મીઠા કાં
નથી રે
- ૫ પંચમ આજ દીવાલડી ડુઝેટ દીવા
કરે મુશુલા આબ્યા રે
પ્રાણનાથ
- ૭ રામઘી કહ્યું કહું તે મન રે મારા
શામળીયા.
- ૭ ધીમાસ સમણા સરખું જાએ રે
સજની
- ૩ સોહિલી વસ કીધાં રે વેણુ વળડીને
- ૭ રામઘી, આજ આખ્યાનની દીનાનાથ તું દયા કરે આસારે
તાહારે હિગરં
- ૨ તુકલા રખા કરશે સમ એમાં નથી
કુકું કામ
- ૨ કારી ઘૂલી હરિતું નામ સો કે
લામ ધણું છે
- ૧ મલાર, આજ કુંકડી હરિ હરિ હવે કેમ રહેવાતે
- ૧ સામેરી, આજ કુંકડી શાંઘીહિ મુખ ઠાએક છે જો

(સુપક પુરજુ હુવે મશરૂના સુપકાની વગત લખી છે
સુપક સુયુ (૪) સુપકુ સુંયુ)

- ૩ સાખી (પીઠિ અગ) આન મીનુ અખ
પીઠિહ મના
- (અહીં લેખકે ॥ ૧૨૫૦ ॥ નો આકડો લખ્યો છે તે વખતે
અત્યાર સુધીની ૫૬ સખ્યાનો હોય)
- ૧૦ ખખાતી શુ કહીએ ઉધવ વીનતી
- ૧૧ મધુર, આલ દુકડી મેરલી વાતુ રે મોહનહાથમા
ગેડી
- ૭ સામેરી, આન લહેતી સનમુખ યાહિ રે શામરીઆ
- ૧૨ મેધ મનાર, આન પાધરી જોધને ચાહુ રે સુમામે જોધને
ચાહુ
- ૭ મધા, આન લહેતી અરે દિન કેસે જાવે રે ઝો
જાવે રે (હિદી)
- ૭ મનાર, આન દુકડી માહાવજી મન ભાવે રે મારે
- ૭ મધાર, આન લેહેખી હમ્મે રીસ ન રાખુ ઘાલ મે
મુખ જોતુ (હિદી)
- ૧ કાશી કર અમખતી સેવા રે એક
મતા યેને
- ૭ પરજ, આન મરખા વાહાના મારા વાતડી અન
માહુ જો
- ૭ મારે મરખા, આન દુકડી તારા મોહનમુખ પર વારી રે
- ૧૩ મેદાર મરખા હાવે દેડે હરખ ન મએ દરિ
મુખ ઘીહુ રે
- ૩ કાશી તમે આવજો આધા રે
નરહર નાહુનીઆહ

- ७ वेराडी, आस पाधरी
 १७ रामगी, आस दुंडडी
 ७ पंचम
 १० रामगी, आस ऋंडती
 ७ रामडी
 ७ भीसावस
 ७ सूआ भीसावस
 १४ भीसावस, आस हेर
 ७ वेराडी, आस गुर्भा
 ७ मेवाड, आस नाडांगी
 ७ मेवाड, आस मोटी
 ६ धवस धन्याशी
 १५१ याप योपे (नी)
 ४ मार
 ६ सामेरी
 १ शशी
 ७ श्रीराग, गरणा
 ७ राग आराख, गरणा
- सभा रे शांभने शुं इडिणि.
 सांडसु शुंड रे मारा शांभजा
 शांभणीआलु सामे धरनी
 से मेहेऽयां उवेभी रे
 हरि हुं नही ज्योतु हावे (मान
 ससु)
 उगभते छटे हरि आवे उ
 शांभवीआ वू सांहांभू जे रे
 तमे सांहांसु जेने शांभला
 के वगे अमारां पांन रे
 राम रतन रे राम रतन
 वाहासापखुनी वात माहारा
 वाहासा
 हावे हरि विना डेम रहेवाप
 रे गोडुपभां घेहेकी
 डेडीधा डान रे डेडीधा डान
 आण आन'ड उछव थाजे
 मारे आंगणे
 सत शीपांभसु (डान्य)
 नलमयने क्रेछ नलकुं रे
 सुप देणाडी भनजां लीधां
 जन जन हुडे जासा रे
 घेर आवु रे प्रांखु आधार
 प्रांखु वक्षपे उ.
 तमे आवुनी अक्षजेलस
 आण मंदिरे मारे रे

- ૭ દેદાર, ગરમા તમે હવળ હેત હિતાયુ' રે હરિ
હૈશમા આણેની
- ૭ પચમ, ગરમા તુ હુ સાબળની સાહેલડી રે
મારે હૈડે હુખ ન માચ્ય હરિ
મુખ દીહ રે
- ૧૨ રામત્રી, ગરમા આજ રમતા વીતી રાત
રગની રગ ભરી
જો આવે છે અનખેનુ
આવે છે
સાહેલડી રે સાબળ કહુ એક
વાત
કેમ રહીએ રે કુકુની કાહાન
લાગી આખાની
પીતમ પીઆરે પીત નીભાઉ
રે (હિદી)
- ૭ માર, ચાન પાધરી મારા અનમાના આધાર
એસ આવુ રે
- ૭ દેદાર સાહાયુ ભાહુ રામ રે અરરી
વેળા
- ૭ મનાર મેહને મોકતુ માહાનજી
- ૨ રાડી, ચાન કુંકડી મતુ કોડ પુરવા કાહાનકું
- ૧ ખીમાસ મગન આરતી મગતાચાર
- ૭ ગપાર માર વાહાહુ કારે આવશે
- ૭ મેધ મનાર, ચાવ પાધરી આજ રમતા વીતી રાત રે
રગની રેનડીએ
- ૭ ગુણુ મહાર, ચાવ મોટી હાવે હરિને વિજેએ કેમ
રહીએ

- ૭ મજાર વંદાવની, વાહાણુ નેણે નેહ જણાવે રે
ચાલ નાંહાંની સજની શાંમલીહિ
- ૨ કાપી - મહિના સુધ્ય ધણાં છે અમથાં
કેમ અપાઅ
- ૪ ખીહાગુ, ચાલ નાંહાંની મનની વૂ જાણે રે માહાવા
૭ માર, ચાલ મોટી શાંમલીઆતુ સગપણુ સાંહાંતુ
હરિ ન પાણુ બાળે રે
- ૭ કેદાર તેને નરગુણુ કેમ નીરધાર
રે સગૂણુ શાંમલીઆ
- ૭ કેદાર, ગરબા રૂપાલા રચુછાગણુ રે તારે રૂપે
રહી છું રીઝી રે
- ૭ ખીહાગુ, ચાલ ઝડપી વાહાણુની વાત રે કુહુ કેને
કહીએ
- ૭ કેદાર, ચાલ નાંહાંની આવું જોખનીહિ વંહી જાએ
રે જોવા આવુની
- ૭ કેદાર ચાલ સુતાલાની કુહુને કહીએ જાત રે મનની
૧ કાનડી માઆ મોહન માંતત નાંહી
કહી.
- ૧૪ રામગ્રી, ગરબા હેલી મારે હરિ સાથે મન
હલીહિ રે
- ૫ માર હરિ પીના કંહી ના ઠરવું રે
૧ સામેરી, ચાલ નાંહાંની માં માર રે કાંહાંના કાંકરડી
૩ માર, ચાલ પાધરી સાસરડે જે ને શું કરીએ
૭ આશાવરી તમે આવુની અલખેલગ
રમવાને હોણી રે
(વસંતના પદ)

- ૧ કાનડી દોનું અંખીઆં જલમ
તેરીઆં (હિંદી)
- ૨ કાશી દોષ પાંચી આજ પીલાઈ
- ૧ મારૂ માછીજ રે હોડી હલકાર
મન છે મલવાને
- ૭ વસંત વસંત માસ આવુ વાહાલા
જ્યાં વન કેસુ કુલ્યાં.
- ૭ વસંત, ચાલ અડતી સાસરીઆં દેખે છે મારાં
સાંહાંમુ કેમ બાહું
- ૭ મારૂ, ચાલ મોટી હો મારી મનની હું માંડીને
કહું પાત
- ૭ સારંગ અલખેલા હાર અંખડી
- ૭ નદ વંદાવન મોરલી વાળે છ
- ૪ સમોરી માહારાજ મન્યા તુ સુજર કર
- ૭ કેહાર, ચાલ ચુતાલાની મું કહું રે હરિની વાત રહેલી
- ૭ ખીલાગહુ, ચાલ પ્રધરી હરિ હોને આવ્યા આજ રે
- ૭ પરજ માઆને લાગી રે તાહારી
માહાવજ પ્રીતલડીએ બંધા-
આ પ્રાંધુ
- ૭ પરજ, પંચમ દેશી પુલની જલે આવ્યા જલવંત ખાર
આ જોળ્યુ મારૂ આંગડુરે
- ૭ મધાર, ખાંડ્યાં વાહાલા મારા એમ ન વાંકા
ચાહિ રે
- ૭ પરજ, પંચમ ગરબા જે ભાવે તમે ભાવતા
જગવાંન છ રે

- २५ डीवत, देरंगी रिजेगी छषी तम आछी डीनी आजे
सो छु (कव्य हिंदी)
- २५ डीवत, नरनांण्डी, वातड साया भरसा, जेक रामजुका
राणी जे. (हिंदी कव्य)
- ७ कशी जे देन वना हरि दाय न
आवे
- ५० सुसर, ताथ अती. सतशरने परताप संभाइ
सांभने (कव्य)
- ५० सुसरा, सोडागी, ताथ अती कइ सुडागी सांभ सनेही जेक
छु (कव्य)
- ५० सुधारा धरतुं धंधु ध्यान सुकवे यंन
आरे दीस आवे (कव्य)
- ५० सुधारा भागनीका पुयावे छुट्टे ।
सतगोर साजे करीने (कव्य-
नीआल लीलातु कव्य)
- ७ भीयावल भारा पाडाजा रे पार धपुी रो
लागी.
- ७ श्रीश्री मोहन भोरसी वाजे रे सुख
साहेली
- ७ सुडी, याथ देर आण कुसुमां पुली रस ।
वनमाली रे
- ७ माधव, याथ पाधरी नैशुतुं लागुं नेह रे मार
त्रेभ सनेही
- ७ परण छषव कहेजे रे हरि कुण्ण
शी कीधी.

- ७ काशी, यात्र बेडी सनेह संभाषु रे छंदर
शाम.
- ७ देहार, यात्र बेडी प्रभुल बना तुं प्राथु महा
दुष पांथुं रे
- ७ देहार सप्ली जेक वात हड्डुं रे सुथु
रे सप्ली
- ७ देहार तमे सांदांभूं भाषु थां सनेही
सांभा रे
- ७ देहार भाडावा भारमडे मां रेकु
- ७ देहार, यात्र कुकडी भारे मंदिरे आम्मा नाथ
- ७ भार, यात्र पाधरी छावे थां शुभ्यां ससार
वाडावा पुथुं रे,
- १४ भार परण छिषल सांभणु जेक अमारी
- ७ मझार, यात्र दोभासी मने वडाही रे तारी वात
- ७ मझार, यात्र पाधरी तारी प्रीते नांध्ये प्रांथु
भारा भीह रे
- ३ काशी, यात्र नांदांनी श्री सुननां नांभ संभार रे
जेभी कारण सीजे.
- १ भाणव, पंजभी अण भोडनां भोडे न भीसाह
रे. (पंजभी)
- ७ मझार, यात्र कुकडी मनहु नांथु रे भाडावा,
- ३ भाणव, पंजभी वीनम पीआरा मेरा हण्डु
न आम्मा हो.
- ७ रामत्री, मरणा जेवडलू रे तमे कांदांन कांदां
कंपावु रे

- ૭ રામગ્રી, ચાલ સુતાલાની વાલાં મુને વાહાકાજનાં વેલુ
- ૧૪ પંચમ, ચાલ દુસેની રજની રમતાં રે રજે અનીમે
વાધુ
- ૧૫ ધવલ ધન્યાત્રી દુસેની આજ મારે આનંદ મંગલ
માડી રે
- ૭ કલ્યાણ, ચાલ ળાત્રી આને વેલુ વામે વનમાત્રી
- ૭ કેદાર, ચાલ પાધરી એરા આવુનો નાથ કહું એક
વીનતી
- ૭ ગૌરી, ચાલ પાધરી બાધ ગૌરીએ મન મોહુ
મંદાર માંડિયી જે
- ૭ પરજ, ચાલ કુંકડી છુ એક વાર ગોકુલ આવે
મારા મોહનજી
- ૭ કાનડી ગરબા એની આંખણી આવે રે
- ૭ સામેરી, ચાલ કુંકડી તમે ગોવિંદ પેટેલા ધાઈં છું.
- ૭ મત્તાર દેશી સુનાલાની સુંદર સાંમજી રે તાહારા
શીખવાને સાખારા
- ૭ પરજ, ચાલ પાધરી સામળીઆજી સાંહાંમું જેતા
જાઈં રે
- ૨ ધન્યાત્રી ચાલ આખ્યાનની દીનાનાથ દયા કર હાવે દીન
ચલ્ની દામુ
- ૭ શ્રી રામ, ચાલ પાધરી વાંસજડી વનમાં એ વાહુલુ
- ૭ ખંખાતી, ચાલ કુંકડી હું હીંકુ મોમ મોડ રે
- ૭ માલવ, ચાલ પાધરી મારા સાંમ સનેહી સાંમજા
મુજ સાંહાંમું જેતા જાઈં રે.
- ૭ સારંગ, ચાલ પાધરી મારા સાંમલિયા સુખદાધ
તમને મુકે કેમ ચાલે

- ૧૭ સારંગ, ગરબા સૈજે સાહસુ બાપુ રામ
ઝેમ ન આમ ચાપુ છ
- ૧૦૦ રેખતા દયા કર દમિદર દાવે દાદી
દુ મ શુ આપે છે (કાવ્ય)
- ૧૩ દેદાર તમે બને પધાર્યા બૂલન
માટે બામથા લેઉં રે
- ૫૦ કીવત છપે દયા કર દયાલ દીન હે દાસ
પુકારે (કાવ્ય)
- ૫૦ કીવત છપે વાહાવપચુગની વાત કહીએ સુ
વેરાળીને (કાવ્ય)
- ૫૦ કુહનિઆ કારજ તાકુ જીવન તુ હરિ
બગુ હિ રાત (કાવ્ય)
- ૫૦ કુહનિઆ, બાપા ફેર સુનીઓ સમન્થ સાહ્યા
અરજ કર એકઉં (કાવ્ય)
- ૧૦ સામેરી, આન પાધરી સનેહ કરીને ઝે તરસાવે।
૭ માળવ, ચાલ નાહાની મદીર આવજો રે મારે
૭ માર, ચાલ નાહાની આપુ મારા મોહન મીઠા રે
૭ માર મનીને મીઠા લેઉં રે
૭ માર, ચાલ પાધરી, કાહાનજી મ ક્યપાવુ રે
૭ સારંગ જોની જાઅ છે રે મારા
ચતમન ચેર
૭ માગ મ કામચુગારા રે મહાનજી તે
કામચ કીવા ઝપે
- ૭ અરોલ, ગરબા વહાલે વનમા વેણુ વગડી રે
૧ માળવ, ગરબા સાહસુ જુહી રે સુદર રામ
આપુ મારા મીઠા મોલા
૧૪ માર પધારજી પ્રયર જોળા

- ૭ મથાર તાહાગ નેષ્ટાંની બલકાર
- ૭ પરજીઓ યાંખીડિ મુખ દેણુ રે સાહેલી
- ૭ કેહાર, યાવ હુસની મોટી મનડા વેધ્યાં મીટમા રે તનડાં
તાત્રાવેલ
- ૭ કેહાર યાવ હુમેની ઝરખા આગનુ' દિન રળીઆમણુ'
આ જોની રે
- ૭ ધન્યાત્રી, ઝરખા કાંદાનુડ કામણુ તારે' રે
- ૭ કેહાર કાંદાનુડે કામણુ કીધયાં રે
લોન
- ૭ ધન્યાત્રી, યાલ પાધરી કે કુટ્ટની કેમ રહેવાયે ગોવંદ
ગોકુચમા નથી આવતા.
- ૭ ધવલ ધન્યાત્રી, યાવ પાધરી સખી ગુચુવંતુ ગોપાલ આ
જો આવે છે.
- ૭ ધન્યાત્રી, યાલ નાંહાની હાવે નગર નીવાસી કાલાવે
ગોવંદ ગામડે નહી આવે.
- ૭ ધન્યાત્રી, યાલ મોટી તમે માઆ કામે ઉતારી
મારા મીઠા રે
- ૭ મનાર, યાલ ચુતાલાની સખી યામનુ' ॥ વાક
અવગુણુ આપથા
- ૭ મહાર યાલ બેડી માવજી આવું મંદીર મારે
બેદીને બાગલે જાઉ રે
- ૭ સામેરી યાવ પાધરી આજ મારે આનદ કેરા
ઓધ જો
- ૭ માવલી ઝરખા માડી કહુ મનની રે મને
મોહનજી મન બાવે
- ૭ મેવાડુ, યાવ પાધરી સામળીઆ સામળુ વાણી રે

- ૭ ધન્યાશ્રી, દેશી સુતાલાની આજ મારે ઘેર મોહન
આબ્યા
- ૧૧ દેવ ગંધાર ચાલ દૂસની / માડી મન મોહનજી મન ભાવે
- ૧૨ સોરહી, ચાલ પાધરી એહેવાં મન કહણ ન કરીએ
- ૭ માર, ચાલ નાંહની સખી મારે સાંભરીહિ સુખ
દાહ રે
- ૨૫ સાખીએ દીન ગણી દયા કરે સર્વ
મળીને સંત (કાવ્ય)
- ૨૫ રામગ્રી, સાખી રાજે રામગ્રી કરે ને રામ
તણુ રણુ ગાઉ

(કાવ્ય)

(અત્રે પાત્રું ૧૮૦ લખ્યું છે ને તેજ પાને આ સાખીએ
છે, તેથી પાંચમે ચોપડા તે આજ હોવે કોહએ.)

- ૧૪ પરજ વાહાલે એમ મનમાં મેહેલ્યાં
રે રલાં અમે ભાવતાં
- ૧૦ સારંગ, ચાલ દુંકડી એ વાત અમરા કર્મની
- ૭ દેવાર હો માડી માર મોહનશું મન
માંધુ
- ૧૦ પરજ, પંચમ હો માડી રે મોહન ઠાંઠાં
મળમે
- ૭ કેદાર, ચાલ બેરી મેં તું વણુ દીઠે ન રહેવાય રે
મારું મન મોહું
- ૭ રામગ્રી, ચાલ પાધરી સાંહાંજ પડે ને વણું વાએ
- ૧૩ ખીહાગડો, ચાલ બેરી વાહાલપણું વાહાલજી બન્યું
મન માંને તાં માણું

- ७ ईंदार, याव जङ्गी मोहन मोरधी वाहु ३
- ७ मदार, याव पाधरी भवे पधारया नायल आण
मंदीर मारे
- ७ माभेरी, याव बेगी हावे आशा अेक तमारी ३
- ७ साभेरी, अेकपय डेम रहेवाप रे
- ७ मदार, याव पाधरी मोहन भीरडीअे मोदां ३
- ७ मनार, याव नांडानी सजनी सामतुं सगपथु
सासुं रे
- ७ ईंदार, याव गरमानी मनना मेनापी रे अेरा आवु
- ७ आशावरी, याव भरुनी वादावाहना वेथु मारा
इदीयामा सावे रे
- ७ आशावरी, याव बेगी. दुधया दारया आण पधार
मोहन मंदीर मारे रे
- ७ रामजी, याव अङ्गी आपुनी अखि गन दीजे.
- ७ देवगधार, याव दुसनी हरि हावे थी पेर याशे अमारी
- ७ मेवाहु, याव भरुनी मादावल मथुरा लअे हो मा
- ७ धन्याथ्री याव भरुनी भाग नह कुवर छोगाया,
धेर आनुनी रे मारा वाया
- ७ मोरधी याव वाडी बाहातुडा रे हीहा अथु जेठ
तारा
- १० परा, याव बेडी भीटखडीने भाहु रे मारा
वहावा
- ७ मार, याव पाधरी तमे साहासु रो नय भाणु रे
अाभ्या आश डरी
- ७ मार याव नाडानी अुप जेठ रे महाराण लायय
लागी रे

- ૭ કારી ચાન પાધરી ગીઉ રે મને ઘેર ની કરીને
- ૧૧ સોહિયી ચાન પાધરી હુ વારી ચારે ઘેર આવજો રે
- ૭ મારૂ ચાન મરઝી એવડુ મેપ ન ખીજો રે હો
કાનડા
- ૪ માળવ પળખી મન જાઉ રે મેહેરમ મીતા
(પળખી)
- ૭૫૦ સાખી સ્વામીશી ગોરદેવ હે તાકુ
શીસ નખાઉ (સ્વામી
અગ કાવ્ય) (હિન્દી)

(અહીં લેખક જણાવે છે, કે “ સવત ૧૯૭૮ સરાવણ
સુદ ૨ સગી ” એટલે આ સુદને તેમણે આટલે સુધી
લખ્યું હતું)

- ૧ કારી, મન નીરમલ હુએતુ ગોવ દના
ગણ ગાઉરે
- ૨ મારૂ હરિ ન આઝિઉ રે વેરણ
રાત પડી
- ૭ દેદારૂ ચાન પાધરી ધર કીધા ઘેર આવુ રે મારા
મોહનજી
- ૭ દેદારૂ, ચાન સુતાલાની સામૂ જુઉ રે માહારા સમરથ
સાથી
- ૭ ગોડી ચાન ઘેડી નવા ધરામા નાથ પધારયા
આનહ ઉછન યાએ રે
- ૭ રોડી, ચાન પાધરી સાહાયુ ખાતુ સામ રોહી
- ૭ દેદારૂ, ચાન ઝડપી કેદાર કેરાવતુ અદમરી
- ૭ દેદારૂ, ચાન સુતાલાની ઉધવજી એ વાત કહુને
કહીએ દુખ તણી

- १ देशभू, यान पाधरी सु हावे परमट या हरि .
 ७ गुडी, यान आण दीवाणी द्याल पधारया
 ७ वद्रापननी गुडी, याल पधारण प्रेम शेही मारा
 अती
- १ आरती ज्योतु आरती जनवंतानी
 १ म्हार, यान आग्य रे मार प्रभुण रे पुरी
 १ मार गोडी जेवढ साथे भग्ने
 घेहेतु लाग्यु
- ७ परण, याल लुणी शामवी व्याभू मू भाणे जे
 ७ पूर्वी, याल भरडनी मोहन पीआरेसे मन लाग्यु
 ७ जेजेवती, यान वाडी जे पीआणकी प्रीत मेरेदिन
 पीय सुगी हो (छिटी)
- १४ रामणी ताम अती अरे जाच कु केम यारे
 माहावण सुजे नधी ज्योतता
- २१ जेतत्री, याल नाहानी वाहावपलुानी वातपडी मा-
 पाधरी हारा वाहावणने
 वाहानी रे
- ७ डानडी, यान नाहानी ताहारा कुणु कविता जगणे रे
 पाधरी मारा काहालुम
- ७ भभाती, याल नाहानी मने वाना लागे वेणु रे
 पाधरी वाहावाणना
- ७ लीत, यान भरडनी धाजेव डीधा मन पीयारे
 (छिटी)
- ७ ईर यान जेशु कर रे जे शु कर रे
 ७ सारज, याल पाधरी मन करीछि मोरडी वाणु रे

- ૧૭ માર, આલ પધરી ઝીઝપુ રે ભૂપર બોનીકા
- ૨૫ સવેપા વિગે ઠી હમવા મરિ કો સ મરે અને
મલાલુ તુ મને મેરેવી
મધાપા (કાઠપ)
- ૧૭ વસંત, આલ પધરી ઉપરી તેગી ઉચાટમાં
- ૭ મસર મરના સખી ઘાંમરિડું રીમાયા કે
- ૭ મપાર મરના મોદનુ મરુતુ રે મરપા
- ૭ મપાર, આલ નાંદાની હું વણી વાગા મરદર માલરે
આવને
- ૭ ધન્યામી આપુ મેવભેવમ આખાતરીન
આરી
- ૭ રામ નામ્બેદી તેરે જપીદારી મુખ પર
વારો
- ૭ માર, આલ પધરી નાંદાની અકા કાગા એની ન કાગાએ
(અહીં લેખક વળે છે કે " જમલે સર્વ પપકર
એકમે તેના લખ્યા પ્રમાણે આ કેકાણે એકંદર પપકર
પદ ધરેવા હોવાનેહ્યે)
- ૭ માર, આલ પાધરી કાગ ન પુકે દરિ દાવે રે મને
- ૭ માર, આલ અકા તાહાગ હોદા હોદા મુજ
ગાઉ રે મુખ્ય દેન કાગા રે
- ૭ માર, આલ પાધરી તાહારો સોભાનું નદી પર
સનેદી મારા રે
- ૭ માર, આલ મરખી મુની તે ગે મું દીધુ કાહાન
- ૭ માર, આલ પાધરી નાયજુ નેણું લાગ્યાં રે

- ૭ મારૂ, ચાલ પાધરી નાહાની તાહરી પ્રાંતડીએ મન પ્રોહિં
રે મારા પાતથીઆ
- ૭ મારૂ ચાલ નાંહાની મારૂં મોસ્લીએ લીધુ રે
- ૨૧ વેરાડી, ચાલ અટપટી સમજુ ચેને સામજી તમે એ
શું કીધુ રે
- ૧૧ વેરાડી, ચાલ મોટી આની હારે હેઆ કાટશે હો
નાય હાવે તમ વીના
- ૭ વેરાડી આની હારે રજની કાંહાં
રખા રે
- ૭ વેરાડી લાગી લાગતા રે
- ૭ રામચી, ચાલ ચુતાવા ફોક્ક કા એ કલપે પ્રાણુ
(અહીં લેખકે " ૫૬૬૦ " નો આકડો મૂક્યો છે)
- ૧ × × × હરિ સાથે હેત પ્રેતને પુજેને
(અહીં લેખકે " ૨૧૬૩ " નો આકડો મૂક્યો છે તે શા મારે
મૂક્યો હોને તે સમજણુ નથી)
- ૭ કેહારૂ ચાલ નાહાની તમને જે ગમશે તે કરશું
- ૭ લલીત, ચાલ નાંહાની મારી મારૂ મીઠે મન હરણુ
- ૧૧ બેરવ, ચાલ પાધરી મોટી મારે તુ એ હેઆ મારણુ
હરણુ નામ રે
- ૧૪ નામચી, ચાલ પાધરી, પરીમળને ઘણા નવ કલે
- ૬ લલીત, ચાલ હુસની મે વારી લાલ તે તુ મને
કામણુ કીધા
- ૧૭ કરી, ધુમાર ચાલ અડતી રગીણુ રગ રમે રે
- ૧૪ કલ્યાણુ, ચાલ પાધરી, અતી રે અનોપમ આજણુ
નાહાની હાહુ

- ૧૭ કદયાણુ, ચાલ ગરખાની આવ સખી તજને કહું રે
મારા મનની વાત
- ૭ કદયાણુ, ચાલ પાધરી
નાંહાંની હાવે હરિ આંહાં શીદને આણુ
- ૭ કદયાણુ, ચાલ નાંહાંની મોહન મુખ મીઠું લાગે
- ૧૧ પરજ, ચાલ ખેડી , એ વનમાં રે વાએ વાહાણુ
વાંસલી
- ૧ ખીલાવલ રહીએ રામને આશરે જાએ
કાંહાં અલગાં
- ૭ ધન્યાત્રી, ચાલ પાધરી મારા મીલકા ખેલા લાલ
આણુ આંહાં લગી
- ૭ ધન્યાત્રી, ચાલ પાધરી હરિ એક વાર અહીં આણુ રે
- ૭ ધન્યાત્રી, પરજ, ચાલ
ગરખાની તને સમજાવું સુ વાર રે કાંએ
ન પ્રીછે પ્રાણીઆ રે
- ૫૫ ગરખા તમે ભલપણના ભંડાર રે
(કાવ્ય ,

પ્રકાશ ગીતા (કાવ્ય કડવાં ૪૭).

- ૧૪ ધન્યાત્રી, ગરખા હેલી હાણ પધાર્માં રે આજ
અનોપમ દાહુ રે
- ૧૬ ધન્યાત્રી, ચાલ મોટી હેતે હરિ ગુણ ગાહ રે તેથી
છુટકે પામશુ રે
- ૧૫ કેદાર, ચાલ દૂસની બલી કર ભલા માણુસ
આવની ઝોર આંહાં
- ૧૦ કેદાર, ચાલ પાધરી ઘેર આણુ રે દશરાને દાટે
- ૧ માર મારા રહેયે રંધણુ ધાએ

- ૧ દેદાર આરોગ્યની ધરણી કે ધર
ધણી
- ૨ ગુડી પ્રભુ પ્રેમ કરીને પાર હંતાર
- ૧ રેખતા (સુદામાનો)
- ૨ સાખી
- ૭ ગુડી; આલ દુસની પાધરી મારા સજન સનેહી શાંભરે
સાંહાંજ સમે ઘેર આવુની
- ૨૫ ગુડી આવુ આવુ અસખેસડીને
એકાંત
- ૨૧ દેશખ, આલ દુસની મારે મયુરામાં જાઉં આજ
છે રે
- ૨૧ કરપાથુ, આલ દોભાપી વહાલે મારે રાસ રઝુ
વનમા રે (રાસનીલા)
- ૧૩ ખરજ, આલ દુસની તારી મત કરી ન જાએ રે
મારા કાંદાનજી
- ૭ ખીરાગહુ, આલ નાંહાંની હે જગદીશ જગત સહુ વેરી
- ૭ કરપાથુ, આલ પાધરી જો લખ રાખજી તુ હરિ રેસી
- ૭ દેદાર, આલ દુસની હરિને દીરોલુ' મેરી
(હોંદાલાના પદ)
- ૫૧ મકાર, આલ ચુતાલાની તમે વીના અમે કેમ રહીશુ રે
મારા વાલા
- ૭ ખરજ, આલ નાંહાંની મોહન ખીઆરે મન દર લીવુ
રે (હિંદી)
- ૭ પંજાળી, આલ રૂખી કહું નારી નારી રે આલમકી
ખાનાં (હિંદી)

૭	નાએકી	તો તું મેરા પીઆરા પ્રાણ આધાર (હિંદી)
૭	નાએકી	પીઆ તોરે નેતુને ધર મારયા રે (હિંદી)
૧	સોહણી, ચાલ મરડની	અરે હા રે મોરે મીતા
૭	સોહણી	પીઆ ખીન જુઆ કોઈ હર ન આવે હે (હિંદી)
૧	સાખી	રાજે જાતાં પ્રેમકી (હિંદી)
૭	અગણું, ગરબા	તમે મંદીર મારું આવજો રે
૧૫	માળવ, ગરબા	હાલ નવ રાત
૧૩	આદોલ, ગરબા	નવ વરતા વહી ગીઆ ને દશરા આવી દઆક્ષ
૭	કેદાર, ગરબા	મીઠા મીઠા જોરડા રે મારા બાપવીઆને બીલડીના બાવે
૨૧	પરજ, ચાલ નૂખી	કાંઠાનડ કંઠજુ ચઆ હાવે
૭	કેદાર ચાલ ઝડતી	ગ્રેહ દિગને હરદ કે (હિંદી)
૭	શુડી ચાલ નાહાની	સાચુ જુહ રે સ્નેહી સાન કરે
વૈપટો ૬ ઠો. ૧		
૫૬	સખ્યા	રાગજુ નામ, કાખ, કે પદ સમુહના પહેલા પદની પહેલી લીગી.
૫	રાગ શુડી, ચાલ ગરબાની	વહાલે નાખ્યાં વેગળા સું કરીએ રે
૬	સાખીઓ	રાજે જોપી કારણે જોવંદ ગાય ચરાએ (હિંદી)
૧	પચમ	તમે આલસ ના કરે આવતા રે (ચાળ ટાપ ૪૫)

हरक शोपनाभां आवेलां कव्य न तेनी पठ संख्या

शोपनाभा नं०	कव्यनुं नाम.	हरक कव्यनां पठनी संख्यां
१	लो	१६
"	१ सोण कणा	५२
"	२ शिक्षा भावनी	३६
"	३ रासकीला	६
"	४ प्रसादीयुं	७
शोपडा २ जे	१ दाखु संसु (हिंदी)	४४
"	२ वेङ्गीता	१२
"	३ दादस महिना	२५
"	४ साभळो	२४
शोपडी नानी	१ दाणीकीला (गु.)	७
"	२ वधाळुं कव्य	१०
शोपडा शोधा	१ मान संसु	१५१
"	२ सत शिष्वाभसु	५२
"	१ वसंतोच्छ्व	२५
शोपडां पांथमो	१ मानसमो	२५
"	२ कृष्ण प्रेम	२५
"	३ आदहेरी भापालुं कव्य	२५
"	४ " "	२५
"	५ उद्व दूत (हिंदी)	२५
"	६ निर्वाली (हिंदी)	५०
"	७ जोध फ्याशी	५०
"	८ शिक्षा फ्याशी	५०
"	९ मनने शिष्वाभसु	५०
"	१० भाणर्लदा	५०

૧	૧૧ રૂપતા	૧૦૦
૨	૧૨ પ્રભુ પ્રાર્થના (હિંદી)	૫૦
૩	૧૩ ગોપીકા ગોપ્તી	૫૦
૪	૧૪ જીવને શીખામણુ	૫૦
૫	૧૫ સંતને શીખામણુ (હિંદી)	૫૦
૬	૧૬ રામ સ્તવન	૨૫
૭	૧૭ સ્વામી અંગ (હિંદી)	૭૫૦
		(સાપ્તમી)
૮	૧૮ વિરહ વર્ણન	૨૫
૯	૧૯ કૃષ્ણ વિયોગ	૫૫ (ગરબા)
૧૦	૨૦ પ્રકાશ ગીતા	૪૭ (ઠગવાં)
૧૧	૨૧ રાસ ક્રિડા	૨૧
ગોપડો ૧	૧ ગુર મહિમા	૫૦
"	૨ તિથિઓ હિંદી	૧૮
"	૩ સ્વામી કુનિયા (હિંદી)	૪૭ સાપ્તમી
"	૪ દાણુ લીલા	૨૪
"	૫ જન્મ સમુ	૧૦
"	૬ વિરહ ખાર માસી (હિંદી)	૧૨

ઉપરના ૬ એ ગોપડામાં આપેલાં કાવ્ય ને બીજી કવિતાનું પૃથક કરણુ.

ગોપડાનું નામ	કાવ્ય સંખ્યા	કાવ્યના પદની કાવ્ય	શિવાકુલ પદ
		સંખ્યા.	બાકીનાં પદ.
ગોપડો ૧ લો	૪	૧૧૩	૩૭૦ ૪૮૩
ગોપડો ૨ બે	૪	૮૮	૩૨૮ ૪૧૬
ગોપડો ૩ બે	૨	૩૧	૧૩૬ ૧૬૭

- ૧ આરતી આરતી આનંદ મંગળ ગાઉ
- ૭ ગુણુમહાર વમે મુકુ મનુનું આંકુ રે
મારા પ્રેમ સ્નેહી
- ૫૦ ગુસરા, ચાલ ઝડતી સત ગુરને પરતાપ સંભાર
બાખા ગુજરાતી શાંમને (કાવ્ય)
- ૭ માળવ, ચાલ પાધરી નૈથાંતું લાગ્યુ નેહ રે મારા પ્રેમ
સ્નેહી શાંમલા
- ૭ દેહર, ચાલ ગરબાની કાંચુકે કાંમણુ કીધલાં રે લોલ
- ૭ મહાર, ચાલ ચુતાલાની સખી શાંમનું શૂ વાંક
અવગુણુ આપણા.
- ૭ સારંગ, ચાલ દૂસની કુણે હીંક કાંહાન કોડામણુ રે
- ૭ માળવ, ચાલ નાંહાંની મંદીર આવજો રે માહારે
અમાંવાસ અલખકુ ભણુ,
દુલખાં આપણ તણુ (હિંદી)
(કાવ્ય)
- ૪૭ સાંખીઓ રાને રહે ખીચારીઆ કોહ
કીસીકા નાંહી (હિંદી)
(કાવ્ય)
- ૩૪ ભવૈયા, ચાલ ડુમની આ તુ વાટ જાનાં વકુ વંગ
લાગ્યુ માગે માહાવલ મહીનાં
દાંણુ (દાણુ સીલાતું
કાવ્ય)
- ૨૧ પરજ, ચાલ મરબાની વખી કાહાનક કંકણુ ચઆ હાવે,
પેલાં ખોલતાં ભાવે
- ૧૧ મહાર, ચાલ ગરબા સખી સામગીહં રીસાયા રે
ખેલે નહીં ખેલાવ્યા રે

५	ईदर, देशी याधती	जेलो आप्रखुने सुभ आसु रे, सणी श्यांभणीजे
५	आशावरी	वाधा वान वीयारी डीने, जेम वारे वाट ना ज्योतुं रे
२	राभरी	गव्या रेहे उकापथु हरतुं रे
२	भारे	अमने जेम सुधी लठं छु तमे कथु हेयाना याठं छुं.
१०	कशी	जनमा लडवराये रे सहु ने ने ज्योतु (अ-भ समु कथ्य)
७	कशी	नेधीय जेश लूठनी करे मवरो कान
१२	*	कथु हरतंग भासमां मोडे छांजे छांना मव्या. (कथ्ये).
७	भासव, यास, गरभानी.	वारी लठ वीइला घेर आवु रे.
७	भासव, यास पाधरी	नेसुतुं लागुं नेड रे भारा प्रेम जेडी श्यांभणी
७	परण	विधव कहेजे रे हरि कुण्ण शुं कधी
७	ईदर, यात्र टुकडी	मदारे मंदीरजे नाथ सणी सेड तशी सुवात
४	साणीजे	राने रेणी मन रजे तु कहेथी परमाथु (डिंदी)
२	श्रीरण, यात्र गरभानी	मने पर उताइ पातवीया

ચોપડો ૪ થો	૩	૧૬૮	૪૭૧	૬૩૬
ચોપડો ૫ થો	૨૧	૧૫૮૦	૧૪૪૫	૩૦૨૫
ચોપડો ૬ ઠો	૧	૧૧૧	૧૦	૨૨૧
	<hr/>	<hr/>	<hr/>	<hr/>
	૪૦	૨૧૪૧	૨૮૧૦	૪૯૫૧

આ શિવાય બૃહત્ કાવ્ય દોહનામ પહેલા ભાગમાં ૧૧, સાતમાં ભાગમાં ૨૭, અને પ્રાચીન કાવ્ય સુધા ભાગ ૨ ના મા ૩ મળી કૌકંઠર પદ ૪૪ મૂદા છપાયાં છે. * તે વિના પુસ્તકો છપાવનાનો ધંધો કરનાર બુકમેનરોએ છપાવેલાં પદની સંખ્યા મૂદીગણ્યામ. *

જ. વિ રાવળ.

-
૧. કેલ્યાક કાવ્યના નામ કવિએ કે પદની લેખકે આપ્યા નથી તેથી તેનો વિષય જોઈને કલ્પિત નામો ગોઠવ્યા છે. ૨. ૩ શાબ્દ સમાના આઘ માનંદ મંત્રી કે તનસુખરામમાધ્યે આ કવિના કાવ્ય છપાવવાનો વિચાર આ વેળાકે જણાવ્યો હતો.
 ૩. જાનમરલી સાતમી મહાકાવ્ય પુસ્તક આદે તેમાર કુચ્છો લેખ

પ્રાચીન કાવ્ય સુધા.

ભાગ ૫ મો.

કવિ રાજેભાઈ કૃત કવિતા સંગ્રહ.

જ્ઞાન સુસરા^૧-ચાલ ગડતી (લાખા શુભરાતી)

સત શુક્રને, પ્રતાપ, સંભાર સામને,

બે જીભલડીએ જરા ગાઉ, સુધારે કામને;

૧. એના દરેક ચરણમાં ઘડું કરીને ૨૨ માત્રા છે. તેવા ચાર ચરણ મળીને એક વુક અથવા છંદ માપ છે. રણુઓડબાઈ ઉદેરામકૃત રણુપીંગળમાં આ છંદ આપેલો જણાતો નથી તેમ દક્ષપતરામ કવિની પીંગળમાં પણ આ છંદ નથી. કવિ શામળ બટે અંગદ વિદિમાં ચોબોલો નામે છંદ વાપરેલો છે. પણ તેનું માપ જુદા પ્રકારનું છે તેમ તે અને આ છંદ જુદા છે. પણ સાદર થી પુણ્યોત્તમ વિશ્રામ માવજીએ હપાવી પ્રસિદ્ધ કરેલા કમ્પીર સાહેબના ખીજક નામના ગ્રંથના ખીજા ભાગના પૃષ્ઠ ૨૯૧માં દિલ્લી કવિ પ્રયાગદાસે આ છંદ હિંદી ભાષામાં વાપરેલો છે.

મસ્તાના મન મારી, ગયા મન બિચકું,

સાહેબ નામ સંભારી, પસા નહિં કીચકું.

આઠ પ્રકર ધમસાન, લદાઈ શૂરને,

(ચરે હૌ હો) પ્રયાગ. સકરૂ ખાસના મારી, લદાઈ પૂરને.

ઉપરનો છંદ રાજેના છંદને જરાખર મળતો આવે છે, તો

પણ આ બે કવિની કૃતિમાં એટલો ફેર છે, કે પ્રયાગદાસ કવિએ કંટલોક સ્વજે આ છંદને ચારને ઠેકાણે ૭ અથવા આઠ લીટીમાં પણ વાપરેલો છે.

કેહે રાજે રઘુનાથ, રૂઢેમાં રાખીએ,
 એ ભગત આપ ભગવંત, ભવો ભવ દાખીએ.
 એ ભગત વીના ભગવાન, અક્ષય અવતાર છે,
 જે બણે નહી જગદીશ, પણ નર નાર છે;
 કેહે રાજે રઘુનાથ, ભણને માંણીએ,
 (પણ) ખીણ એક વાત, કે હુએ ના આંણીએ.
 એ કુહૂનાં મા ને જાપ, કે કુહૂનાં ઊરડાં,
 એ કુહૂનું ઘર વેપાર, કેહૂનાં ઢોરડાં;
 કેહે રાજે વેપાર, વળુંધ્યુ પ્રાણીયુ
 પણ ગોવિંદતું શુભ પાડ, હુએ નવ ભાંણીઉં.
 હુએ હુરિનૂ નાંમ, ન રાજે રાઝડાં;
 કરે દંદ ને દંદ, ભરવા હોઝડાં;
 કેહે રાજે કાવાર, ભજે નહી રાંમને,
 એ લાગી રહ્યા લખાડ, જગતના કાંમને.
 એ જૂડુ જગ વેહેવાર, ભેધ નાં ભૂલીએ,
 તે કાંઈ ન આવે સાથ, ને ફાકટ ફૂલીએ,
 કેહે રાજે કરતાર, વીના કેમ છૂટીએ,
 એ મૂકી કંચન ખાંણ, પાંડાંણ રાં લૂટીએ ?
 એ પાંડાંણ ગણ પાખંડ, રતન તે રાંમણ,
 કે તેનું ધરીએ ધ્યાન, કે તેનું કાંમણ;
 કેહે રાજે કરતાર, વીના સડ્ કારમૂ,
 તુ તેની મૂકી વાત, ન ખીણ આરણ્
 આ રમીએ અલખ, ખલક ભણે કથું,
 એ ઉઠરમાંહે આહાર, માસ નવનું ધયું;

કેહે રાત્રે ગૂલુ કેમ, વીસરે નાથના,
 એ સતીકેવા પ્રાંણુ, હરીના હાથના.
 એ હરીતણું તું હેત, ગીડ કેમ વીસરી,
 તે ભુલ્યુ ભુંડી વાહાર, નરકથી નીમરી,
 કેહે રાત્રે કો વાર, તે પડશે કાંમ તુ,
 તાંહાં કોની કરે સંભાળ, રાખશે રાંમ તુ.
 એ રાંમનું નિરભે નાંમ, જગત તૂ શૂંડ છે,
 એ હરિ વીના સડૂ વાત, તે માથા ફૂટ છે;
 કેહે રાત્રે કો વાર, ન મૂકો નાથને,
 (પણ) વેહેતી મેલો છવ, જગતની વાતને.
 જમ સાફ જગદીશ, ને મૂકે માંનવી,
 એ છીલરની^૧ છત ભોઈ, જવા હે ભાંનવી^૨;
 કેહે રાત્રે ઠરતાર, વીના કેમ છૂટશે ?
 પછે પડશે જમનો માર, ને માથુ ફૂટશે.
 લાગ વિના લગાર, ન છોમે જોડીએ,
 એ વણુ ગરાક વેપાર, તે માંહાંને જોડીએ;
 કેહે રાત્રે ભાંહાં લાગ, તાંહાં તેવું ચાડીએ,
 ભાંહાં લાજ્યા સરખું હોએ, તાંહાં ભાવે ભાગીએ.
 સમણા સરખું સૂખ, સંસારી ભાંણીએ,
 એ હરિ વીના કે વાત, હેએ નવ આંણીએ.
 કેહે રાત્રે ઠરતાર, વીના સહુ શૂંડ છે,
 એ ભગત વિના ભવ માંહે, કે માથાફૂટ છે.

એ મૂકુ માયાફૂટ, લવા દો બહાનને,^૧
 હેરે રાખી હેત, લજુ લગવાંનને.
 કેહે રાજે હરી નામ, લજુ લુ ભાષ રે,
 એ જાવા દુને જૂઠ, જગત સગાઈ રે.
 હુરજી રાજે હેત, તૂ આબ્યા લોકમાં,
 એ ધરીએ તાહાઈ^૨ ધ્યાન, કે શીલ સતોકમાં.
 કેહે રાજે કરતાર, તૂં રાજે લાજ તુ,
 એ તમ સાથે મહારાજ, પડયું છે કાજ તુ.
 એ કાંમ પડયું તુ તુજ, સધારે શામળા,
 કે બીડ પટે ભગવંત, ન રાજે આંખળા.
 કેહે રાજે કરતાર, હાવે જિગારને,
 તમે તારણુ છુ માહારાજ, જગતમાં તારને.
 એ તારે ત્રીભોવન નાથ, બૂડતાં બાંહુ દે,
 બાંહાં તાપે સૂકે તન, તાં શીલી છાંહુ દે.
 કેહે રાજે કરતાર, કુટાઈ^૩ લાંજની,
 ને વેરી બોલે બોલ, તીહુને ગાંજની.
 ન મળે માને બાપ, કે પીહુર સાસરું,
 એક મારે તુ ગાહારાજ, તમારું આસરું;
 કેહે રાજે રણુછોક, તૂં આથે રાખજે,
 એ તમને સુપું પ્રાણુ, ન પરવશ નાખજે.
 નેને ને સુપું હૂએ, તે તુ તાંહાં બળવે,
 એ વહેતી મેહેલુ વાત, એમ નહીં યાળવે;

૧ હુનિયા. ૨ કુટારા—નકામી માયા ફૂટ.

કેહે રાજે રણુઓડ, ૧ તમુને કાજ છે,
 એ મારે શું માહારાજ, તમારું કાજ છે.
 એ અવશુષુ કયો અનેક, અમે તુ નાયણ,
 તે કાંઈ ન ધરસુ મન, કહૂં છું વાતણ;
 કેહે રાજે રણુઓડ, ૨ હાવે રણુ ઓડળે,
 એ દાંદ વાતુનાં દલ, તે મારી મોડળે.
 એ માયાના મોહ માંડે, પડયું મન માંકડું;
 પણ મૂકે નહી તે મૂકા ન જાણે સાંકડું;
 કેહે રાજે એ એમ, જગત સત્રાએ છે,
 પછે વાહી સરખા જમ, જીવપર ધાએ છે.
 ધાએ જીવ પર જમ, ન જાણે કોઈ તે,
 એ જગત લગતનો તુહે, કરે છે ક્રોહ તે.
 કેહે રાજે કરતાર, વીના કેમ છૂટશે,
 એ વળી કહૂં છું કાળ, લતારી લૂંટશે.
 ખ્યા વિદ્યામાં ખેલ, રમે છે ભેદ તુ,
 સાધુનાં સત વચન, કરે ન ખેદ તુ.
 કેહે રાજે હરી નામ, નથી કેા જાણુતા,
 એ પરવશ પડશે ગ્રાણુ, જશે જમ તાણુતા.
 તમે સાળે ળાંધુ પાળ, કે સેવુ સાધને,
 કે ગોવિંદના ગુણુ ગાઉ, તણુ ઉપાધને;

૧. અહિં રણુઓડના બે અર્થ થતા જણાય છે. એક
 કવિના પિતાનું નામ રણુઓડનાથ હોય, તે બીજું રણુઓડરામ
 એટલે શ્રી કૃષ્ણ મહારાજના અર્ચનાં હોય.

કેહે રાજે હુરી નામ, હુઆમાં રાખજો,
 એ પ્રેમીને પરસંગ, પ્રેમ રસ ચાખજો.
 એ હુરી હુયાનું હાર, હુઆમાં રાખીએ,
 તે ભલું ભુંડુ કે કહે, ન કહાડી નાંખીએ;
 કેહે રાજે એ પ્રાંણ; સંગાતે પ્રીતકી,
 પણ એવી કોઈ અટલ, રાખજો રીતકી.
 એ રૂડા રાજે રીત, ન મૂકે માંમ તે,
 પણ સુધારે શ્રી નાથ, તો સુધારે-
 કેહે રાજે હુરી સાથ, છૂડને હેત છે,
 કે તે ચેત્યા જગમાંડી, ખીલત અચેત છે,
 તે છવ સંગાતે જાય, સુખાવ ગરીરજી,
 ન ફાટે ફીટે ભાત, અટકુ ચીરજી;
 કેહે રાજે હુરી એમ, હુયામાં ધારીએ,
 એ પ્રાંણ સંઘાતે પ્રીત, તે કેમ વીસારીએ,
 જહેની સાથે કામ, તે કેમ વીચારીએ,
 એ મૂકી નિર્મળ નાથ, ન કુહુને ધારીએ;
 કેહે રાજે હુરી નાંમ, હુયાનું હાર છે,
 એ તે મૂકાએ કેમ, શાંમ શણુગાર છે,
 એ શામગીઉ સનેહી, તેને કેમ મૂકીએ,
 એ એને મૂકી કેમ, અવરને દૂકીએ;
 કેહે રાજે કે લાખ, કરે જો વાતકી,
 પણ તુહે ન મૂકે નાથ, દીહ ને રાતકી.
 એ ધન જોખન સંસાર, તે વેહેતાં નીર છે,
 એમ પાણીનું પરપોટ, કે તેમ શરીર છે;

કેહે રાજે હરીનામ, ભણુ હરીજો હરી,
 તું સાસે સાસ સંભાર, વળી ધરીજો ધરી.
 તું ધરીજો ધરી સંભાર, વીસાર માં નાયને,
 એ સત કરીને માન, સંતુની વાતને;
 કેહે રાજે કહ્યાણુ, જીવનું ધાય તું,
 ને ભાવે કરે ભગત, હરી ગુણુ ગાય તું.
 ને હરી ગુણુ ગાંજો હેત, કરીને તુ રૂંજે,
 ને એ ગોવિંદ ગાતાં મન, એ ગોવિંદમાં ગણે;
 કેહે રાજે હરી નામ, વીના નવ જીવરે,
 હું મૂઢી દુઝેમ વાત, હુએથી નવ કરે.
 હું હુએથી ટાળ, હરીને ભાળવે,
 એ જેહેને સુંસુ જીવ, તે જીગતે જાળવે;
 કેહે રાજે હરી નામ, ભણુ મનમાં
 તું તેની કર સંભાળ, શ્યામ જીવનમાં
 જેહેને રાજે રામ, તેને કૂણુ ગાંજશે,
 જે કરે સાધની વાત, તેનાં મૂળ ભાંજશે;
 કેહે રાજે હરી જન, હુએ તે માંનજો,
 હું એમાં નથી અસત, સાંભળે કાંન જો,
 જે આવે તે જાય, રહ્યાનું કો નથી,
 એ રહેયો હરીતું નામ, કીવતા કેહે કથી;
 કેહે રાજે રહે ભલાં, જીવંતાં પારખાં,
 જે ન માતું તે જીવે, વળી આ વારકાં.
 એમ કેહે છે વારેવાર, વચન સહુ સંત એ,
 એ સંસારમાં સાર, નામ છે તંત તે;

કેહે રાજે કે રખે, મૂકતા રાંમને,
 ને કરે તાકુ કાંઈ, તમારા કાંમને.
 એ ગયું તુ સરજનકાર, ખીજ તુ લોક છે,
 એ અધરે આવે કાંમ, ખીજ તુ ફેક છે;

કેહે રાજે હરી હેત, વીના હેઆટીએ,
 કેં કુહુની સથે વેર, વાહાલ નહી વાંટીએ.

એ કરીએ જીતકાંઈ, લગત લગવંતની,
 કેં ગાઇએ ગોવિંદ નાંમ, કે સેવા સંતની;

કેહે રાજે હરી નાંમ, તરવા નાવ છે,
 કેં ખીતે પાત્રુ પાર, દનિયા હરીઆવ છે.

છતની દેખી છલ, કરે એહેકારમાં,
 તે જાણે જોટા જોલ, સહુ નર નારમાં,

કેહે રાજે હરી લગત, ન કાંઈ તરેવડી

તે કોટે પડશે જોય, જમની જેવરી

જેહિકયા જાણે એમ, જૂપના હીણુ તે,

કેં કરે પીયારી ૧ વાત, તુ શા પરનીણુ તે;

કેહે રાજે હરી એમ, હાથથી ખુએ છે,

એ જૂઠા જગને કાજ, જૂઠની રૂએ છે.

સંસારી શોલા કાજ, સહુ ત્રી મરે,

એ માસીસા પર મન, વગી વરસી કરે,

કેહે રાજે હરી નાંમ, ન આબુ હાથ ને,

એ પૂઠે કીધું પુણ્ય, ન આવશે સાથ ને.

જે હેત આપ્યું હાથ, આવશે ત્રાથ તે,
 એ પૂઠે કરવું ગુણ, વેહેવારી વાત તે;
 કેહે રાજે હરી ભગત, વીના સહૂ ભૂલશે,
 એ આંહીને એહેકાર, વળી મન કુલશે.
 ખર તે કેરડા ખાય, તુરીને ઘાસની,
 એ શોભા ને સાહૂત, હરીના દાસની.
 કેહે રાજે હરી જીએ, જગતના હેતને,
 જે પ્રેમીને પરણાંમ, ને જોજે પ્રેતને.
 એમ લાગે ખરથે દાંમ, સંસારી કાંમને,
 કેહે આપ્યાને નહીં એક, હરીનાં નામને;
 કેહે રાજે હરી જીએ, સંસારી સેરડુ,
 હરી સાથે નહી હેત, એવું મન જોરડુ.
 સગાં ને સંસાર, ની શોભા ભેધને,
 તે જોહેકી જોહૂ મંન, ગણે નહીં કોધને;
 કેહે રાજે હરી નામ, વીના એ હારશે,
 એ ભારી ભવ સંસાર, કુહુ કુણુ તારશે.
 એ ઘોખી ધુણુ ભગ, પીઆરાં પેરવાં,
 કે આવે જોખખનાર, તું તાકે ચેરવાં;
 કેહે રાજે જો એમ, સોભા સંસારની,
 તે હરી વિના સહૂ જૂઠું, વાત વિસ્તારની.
 સાહૂત કરે સુ વાત, નડે નહીં સંતને,
 જેમ યાકયુ કૂટે પગ, ન લાગે પંચને,
 કેહે રાજે હરી વાત, કહીએ શું અંધને,
 એ ભિડાડે કે ધળ, અડે નહીં ચંદને.

કે બિચી નાખે ધૂળ, તેહને માથે પડે,
 એ રવી શશી આકાશ, તીહૂને^૧ કાંઠાં અડે;
 કેહે રાજે કે એમ, જુએ ની અંતને,
 એ જગત અંતણી ઉપહાસ, ન લાગે સંતને.
 એ વળી વિચાર ભાઈ, ભલાઈ એ જૂલસુ,
 લખ ચુરાશી માંહે, જૂગો જૂગ જુલસુ,
 કેહે રાજે કે એમ, વીચાર જુલસુ,
 ને શામ કરે તે કામ, થયે કુહુ શીવથી.
 જ્યા કરે દયાળ, તમારા દાસને,
 ને ધારી રહે છે એક, હરી વિશવાસને;
 કેહે રાજે કરતાર, કળા તુ રાખને,
 એ ભવ બેડી માહારાજ, તું ભાણ નાખને.
 એ ભગત આપ ભગવંત, ભવો ભવ ભાવની,
 હું પ્રેમ થાએ પરકાશ, દશા હે દાવની;
 રાજે હરી રંગ, રૂહેમાં આપને,
 : ભક્ત કરી ભગવાન, તમારૂં થાપને.

(૫૦)

રાસ ધંયાધ્યાયી.

કડવું ૧ છું

સાખી.

કહે રાજે રંગ ઉપજ્યો, હુંડે હરખ અપાર,
વેણુ મુખી બહાલા તણાં, (ત્યાં) મેહ પાંખી મજનાર.

ચાલ.

તાંહાં તેા મેહ પાંખી મજનાર, માંહેા માંહે કરે વીચાર,
ચાલોની નેવા જઈએ, સખી સરવ સાંતરાં થેએ.
રૂડી શરહ પૂનમની રાત, રમણું શામળીઆની સાથ,
કાલીંદ્રી જમના પાસ, શામળીએ તે માંહયો રાસ.
મોહન મુખે મોરલી વાળે, તેહેની ધૂન ગગનમાં ગાજે.
વન વીણા વાહે વનમાલી, તાંહાં નેવાને સહુ ચાલી.

કડવું ૨ છું.

સાખી.

નેવા બાહવરાયને, જે જેમ તે તેમ ખાય,
કહે રાજે મન કેમ રહે, ત્યાં રંગ ઘણેરા થાય.

૧. વિ. સં. ૧૮૬૬ની હસ્ત લિખિત પ્રતમા આ કાવ્ય નહિ હોવાથી ખીજી પ્રતમાથી ઉતારેલું છે, તેમા લખ્યા સાગ આપેની નથી, પણ લખાણની ચેષ્ટી નેતા તે, તે પછાથી લખા-
યેલું હોય એમ જણાય છે.

ચાલ.

તાંડાં તો રંગ ઘણેરા થાએ, કેમ મંદીરમાં રહેવાએ;
 ચાલોની વર્ષએ ખેડેની, હાવે લાજ ન ગણવી કેની.
 કેણે અવળા સજ્યા શણગાર, મન થોલે નહીં લગાર,
 કોઈ હાર ભરાવે હાથે, કોઈએ કાંકણ મેહેલ્યું માથે.
 કોઈએ કુંડળ પેહેયાં ચરણે, કોઈએ નેપૂર ઘાડ્યાં કરણે,
 કોઈએ એકજ આંલ આંખ, તે તો વાંસલડીને વાંક.
 કોઈએ અવળી પેહેરી ચોળી, મળી કાંમ કાંમથી ટોળી,

કડવું ૩ શું.

સાખી

એમ અબળા બ્યાકુળ થઈ, મૂઠ્ઠી કુળની માંમ,
 કેહે રાજે રંગ ઉપજ્યો, હાવે હાથ ન લાગે કાંમ.

ચાલ.

હાવે હાથ ન લાગે કામ, જ્વેવાને સુંદર શ્યામ,
 કેણે લોળવીઓ ભરતાર, કેણે તણ્યા સહુ પેહેવાર.
 કેણે મેહેલી તે કુળની લાજ, તે તો ત્રીકમ તારે કાજ,
 એકે રાણી તે રાખી રામા, સહુ પેહેલી તે પોહોચી શ્યામા.
 એક નહાતી તે ચાલી નાર, તેને લાજ નહિ લગાર,
 વૃંદાવન લાગી લાર, જાણે હુરલીની છૂટી હાર,
 દોડતી તે શ્વાસ ન માએ, હાવે જે જેમ તે તેમ ધાએ.

६८९० ४ सु.

साणी.

पोडोची प्रेमानंदने, सपणी सडीच्यो मध,
केडे राने इकुं ययुं, हावे नेणे निरण्या नाथ.

यास.

हावे नेणे निरण्या नाथ, वाडावायुं ते डीजे वात,
मुण हेषीनि मोडुन पांभी, सहु त्रेडनी वेडना वांभी.
हेषीने हेव मोरार, डेढांमां ते हुरणी अपार,
अमो आव्यां छळिं हावे, वाडावा रास रमाडो लावे.
प्रभू पूरा ते मननी आश, आव्हा रमवेा ते रंग विदास,
जेम इडो ते रंग रमाडो, वाडावा आंक वाणेनी आडो.

६८९० ५ सुं.

वेळ सुखी वनिता तव्यां, वीडुळ जोड्या जेम,
केडे राने आ रातमां, तमे हां आव्यां ते जेम

यास.

तमे हां ते आव्यां जेम, नरे मूड्यां के वीधां जेम,
ज्यारे परष्यो ते वेशे घेर, त्यारे जेम ज्वारो घेर.
श्रीभामणु भांनो हुमारी, घेर जळ्ये सकण मळनारी,
जेम वाज वीडमां वागे, पछे लार तमारो लागे.
जेम राजो घणीशुं ध्यान, जेम मूड्यां जे भांन.

કડવું ૬ કું

સાખી

મોહન મુખ એમ ઉચરે, નીચું લાળે નાર,
કહે રાજે આ રાસમાં, હાવે ઓછો આ અવતાર.
ચાલ.

હાવે ઓછો આ અવતાર, મુખે બોલે નહીં મોરાર,
અમો આતૂર થૈને આબ્યાં, પણ ભૂધરને નહીં બાબ્યાં.
અમો તો આબ્યાં વનમાં, એ ના આબ્યું મનમાં,
હવે સહીએર શી ઘેર કરવી, મત ઘેર ગયાની ધરવી,
જે પાછી જઈએ ઘર, ત્યારે નીસરવું નેાતું ધર^૧
હવે તન તણએ તે સાઈ, ત્યારે સહીએર કે' સહુ વાઈ.

કડવું ૭ મુ

સાખી.

ગોપી કહે ગિરધર સૂણે, મનમાં મોટી આશ.
રાજે રીજયા નાયણ, હાવે કહે રમાડો રાસ.
ચાલ.

રંગે રમીએ તે રમીયો બોલ્યા, સખી સરવે પાથરે
જોખા,

ગોપીના મનની વાત જાણી, વૃંદાવન લીલા ઠાંણી.^૧
હાવે રાજની પ્રીધી ખટ માસ, રમવા રંગ વીલાસ,
તાંહાં તાલ પખાજ જ વાગે, તાંહાં સુંદર રયામ બિરાજે

કલ્પું ૮ મું

સાખી.

વૃંદાવનની કુંલમાં, વાગે વીણા રસાળ,
કહે રાજે હરિ રાસ રમે, તાંહાં ગોપી ને ગોવાળ.

બાલ.

રમે ગોપીને શ્રે ગોવાળ, તાંહાં દીસે તે ઝાક ઝમાળ
તાંહાં તાંન સુંખરૂ વાગે, તાંહાં રૂઝે તે રંગ છાળે.
હાવે રંગ ભયો રણુછાક, દેખીને પોહોતે કોક,
મોહો સહુ નરને નાર, ત્રીકમનું તેજ અપાર.

કલ્પું ૯ મું.

સાખી.

તેજ તમારૂં જોઈને, હુઠે હરખ ન માય,
આ રંગ રાજે મૂકવાં, કોહોતું મન ન યાય.

બાલ.

મૂકવા મન કોહોતું ન યાય, તાહારી યરમે જહરાય,
આની સરવ દેવતા ભાળે, તાંહાં ઈંદ્ર વીમાન ન યાલે

કર નેડી રહ્યા તાંહાં કાંમ, હાવે નથી જો તેાં કાંમ,
 ત્રીકમનું દેખી તાંન, મૂનિ જનનાં તે ચક્રયાં ક્યાંન.
 તાંહાં શંકર આબ્યા ઊઠી, પ્રહાની તાડી ચૂકી,
 મોઘ્યાં ધરતી ને આકાશ, મોઘ્યા મેરૂ પર્વત દેલામ.

કડવું ૧૦ ચું.

સાખી.

ને જીએ તે જીવડા, સરવે પામે મોહી,
 આં રંગ રાજે ભાળતાં, તૃપ્ત ન થાએ કો

આલ

હાવે તૃપ્ત ન' થાએ કોઈ, રહ્યાં પશુ પક્ષી સહુ મોહી,
 મોઘ્યા મોર કળા બહુ માટે, જો ધાવતાં વાછરૂ છોડે.
 મોઘ્યા શશી^૧ સૂરજને તારા, થીર થેને રહ્યા ખીચારા,
 મોઘ્યાં જમનાનાં જળ જોહુ, થીર થે ના ચાલે તેહ.
 મોઘ્યાં માંકલહાં મન માંહે, કૂદી કૂદી નાચે તાંહે,
 મોઘુ સહુ વૃંદાવન, ધન ધન રે જગજીવન.

કડવું ૧૧ સું.

સાખી.

ધન ધન દીન દયાળને, પૂરે મનની આશ,
રાજે રંગ ભાંચ્યો ઘણો, હાવે હરિ રમાટે રાશ

ચાલ.

હાવે હરિ રમાટે રાશ, અળખાની પૂરે આશ,
ગોપાને છાઠ લટાવે, બહાલો કરજાનંદ તે ઠાહાવે.
અળખા આનંદમાં ઝીલે, તેજું રામ રામ અંગ ખીલે,
દેખી તે લીલા લેહેર, કોઈ ભવા ન તાકે ઘેર.
એમ વાગે તે મોહનાં ભાંજી, તન મન વીધ્યાં તે પૂરણ,

કડવું ૧૨ સું.

સાખી.

મનમાં મોહ ઉપલયો ઘણો, મુખ પાંચી સહુ સુંદરી,
રાજે રંગ ભાંચ્યો ઘણો, હાવે અંતરધ્યાન ધયા હરિ.

ચાલ.

હરિ અંતરધ્યાન ધયા, ગોપીઓના પ્રાણુલ ગયા !
મનમાં રહી મોટી દાઝ, અમને મૂકી ગયા મહારાજ.
એમ વ્યાકુલ થઈ વજનાર, આંખડીએ આંસુની ધાર,
અળખાને ભીડી ભવાળ, શું કીધું સરવનહાર.

કડવું ૧૩ મું.

સાખી.

ટોળે થઈ તાંહાં ટળવળે, નાથ વિલેગે નાર,
રાજે રૂંધન જિપળે, હાવે તણ ગયા જોપાળ.

ચાલ.

હાવે તણ ગયા રે જોપાળ, અળખાને જિઠી લવાળ,
દીનાનાથ ગયા અમને મેહેલી, જોપી હુડેવન વન વેલી.
જોપી વરખને પૂછવા ભય, કાંઈએ દીઠા જાહવરાય.
તરૂવરને તનશૂ આંણી, જોપી ભેટે ભધર ભાંણી,
એતો વરખ ન બોલે બાઈ, તમે શીઠ રહ્યાં છે સાહી.

કડવું ૧૪ મું.

વન વન હુડે બીનતા, કાંઈએ ન જડે ભાળ,
રાજે રડતાં સહુ રહ્યાં, હાવે વંદાવન મોઝાર.

ચાલ.

હાવે વંદાવન મોઝાર, હાં રે રમતા તે દેવ મોરાર,
આપણને તે મેન્યાં જિવેખી, કાંઈ ફડા અવણુ હેખી.
આગળથી લાડ લહાવ્યાં, દેડે લેખને કાંએ પછાડ્યાં,
આપણને જિવેખ્યાં નાથે, સધાણને લીધાં સાથે.

કહવું ૧૫ મું.

સાખી.

રાધા મનમાં મોટમ કરે, જાણે દીનદયાળ,
રાજે રતી એક નાચ કહે, તમે વળગો આંણી ડાળ.
ચાલ.

તમે વળગો આંણી ડાળ, એમ વાહી ગયા ગોપાળ,
મોહનજીએ મેહેલ્યાં રાતાં, રાધા હીડે વન વન જોતાં.
શું કહું હૈયું ન કાટે, જોયું કંચન કાચને સાટે
સખી સહુ આવી તાહિ, રાધા રડતાં દીઠાં વન મહિ
તુતો વાહાલાને હુતી બહાલી, વનમાં કાંચે મેહેલી ટાળી?

કહવું ૧૬ મું.

સાખી.

હખણી સહુ ટોળે મળી, રૂઠન કરે અપાર,
રાજે રૂપણી રાધીકા, કહે પ્રાંણુ તણુ નિરધાર
ચાલ.

હાવે પ્રાંણુ તણુ નિરધાર, દેખીને દુઃખ અપાર,
એક ગોપી ડાળે કાંસી, એક કહે જીએ મન વિમાસી.
એક જમનામાં અંપલાવે, એક કહે કાં ચેહેલી થાએ,
સખી સર્વ થાય એમ ચેહેલી, ત્યારે કાંચે ન સમજ પેહેલી.

કડવું ૧૭ મું.

સાખી.

સહીએર સહુ ટોળે મગી, મનમાં વિચારી વાત,
પ્રેમ વિના નહીં પરગટે, રાજેનો રસીયો નાથ.

બાલ.

રાજેનો રસીયો નાથ, હરી હેતે તે આવે હુથ,
રાધાને કરે રણુછોક, સહુ ગોપી રહો કર જોડ.
એમ નાટકી થઈને નાચે, જદ્દનાથને સરવે જાચે,
આરાધા એકે મન, ત્યારે આવે જગજીવન.

કડવું ૧૮ મું.

સાખી.

નાટકી થઈ નાચે સહુ મેહુ ભરી મજનાર,
રાજે રહી ન શકયા હરી, તે પ્રગટ થયા મોરાર.

બાલ.

હાવે પ્રગટ થયા મોરાર, જૂધરને ભેટે નાર,
એમ મગી રમાડયાં રાસ, અબળાની તે પુરી આશ.
એ તો હરિ રાધાનો રંગ, સૂણુતાં સુખ યાએ અંગ.
જે કો ગાથે નરને નાર, તે તો છૂટશે ભવ સંસાર,
એ રાસ પૂરણુ થયો, રાજેના મનમાં રહ્યો.

ચુસરા ચુહાગી^૧

કહે મુહાગી થામ સનેહી એક તું,
 તું પુરે મનની આશ, તમારો દાસ હું.
 કહે રાજે હુરિ હેત, હુઆમાં રાખજે,
 કેં વત્તાં વળી મહારાજ, દાસને દાખજે.
 કેં દાસ કહે છે આશ, તમુને ભેટવા,
 તે ભલે મળ્યા મહારાજ, મહા દોષ મેટવા.
 કહે રાજે જો નેહ, લગાડુ નેણુ,
 તુ નીભાવિ કરજો નાથ, વળી એ વેણુ.
 રનેહ કહેં છું શામ, તમારા સુખને,
 તું દયા કરી દયાળ, કાપજો દુઃખને.
 કહે રાજે હુરી રંગ, રૂદેમાં આપની,
 જે ખાંધેલા છે બંધ, તે સઘળા કાપની.
 એ નીભા(વ) કરજો નાથ, તમારા નેહનું,
 એ જેને સુપું શીસ, તાં દાવુ દેહનું.
 કહે રાજે હુરિ હાવે, ન મુકો હાયથી,
 હું સખજુ પામું સુખ, તમારા સાથથી.
 હુરી હુઆમાં બાણુ, કે લાગ્યાં મોહનાં,
 કેમ પરગટ દીસે ઘામુ, નથી કેં લોહનાં.
 કહે રાજે હુરિ હેત, હુઆમાં સાલશે,
 જે કીધાં ગહદાપેચ, તે શું સંભાળશે.

૧. આ ખ્યારા ચોસરા ગુજરાત કાર્પસ સમાના ગુન.
 સંગ્રહમાંથી મળેલા અતલિખિત પુસ્તક ઉપરથી ઉતારી લીધા
 છે. આ પુસ્તક વિ. સં. ૧૭૭૬માં લખાયેલું છે.

નેણુશું લાગ્યાં ઠાંણુ, કે લાગ્યાં નેહુને,
 તે ક્ષીપાં ગાવર ભંગ, આય નહી તેહુને.
 કહે રાજે હરિ નામ, વિયોગી જે વળી,
 તે વીધી મેહેલ્યાં એમ, ગુઆં તે ટળવળી.
 એ મેહુની વાંકી વાત, નીતી તે ભણુશે,
 એ વણુ નીત્યાં નીપરીત, રૂદેમાં આંણુશે.
 કહે રાજે હરી હેત, જહુને છે હેએ,
 તે નેણુ વરણુનેહ, મુહુટે શું કહીએ.
 એ મુઠે કેહેતાં. મરમ, જકે નહિ ભણુએ,
 એ અખરમાંથી અરથ, હેઆમાં આણુએ.
 કહે રાજે રસમાંહે, વળી જે રૂપ છે,
 તે નીરખી લેએ નાથ, સરગોણુ? ૫૫ છે.
 એ કળા તમારી કેમ, કળાએ કાંહાંનલ,
 એ મુલવવાને લેહ, કયાં ભગવાંનલ.
 કહે રાજે રણુહોડ,^૧ રમું છું રંગમાં,
 તુ કેમ મુહુઆએ શામ, તમારા સંગમાં.
 એ શાંમલીઆ સનેહી, તું જોરૂ આવની,
 હુ એ માશું માહારાજ, હસી જોલાવની.
 કહે રાજે તું હાર, હેઆતુ છે હરી,
 ને લેહુ તું ભગવાન, વારણું લેહું ફરી.

૧. આ કેમણુ 'રણુહોડ' શબ્દના બે અર્થ થતા દેખાય છે. ઋણુમાંથી મુક્ત કરનાર રણુહોડ (શ્રી કૃષ્ણ)ને ખીજે અર્થે રણુહોડખાઇ તે રાજે કવિના પિતાનું નામ હતો.

નેહ લગાડી નાથ, ન જૈશ વેગલા,
 એ મઝીએ મીટા મીટ, મહાવણ તે ભલા.
 કહે રાજે રસરૂપ, રૂઢેમાં રાખીએ,
 હરી દા'ડી હરશણુ આપ, અમે એ દાખીએ.
 તમે નાંહાંનપણાથી નેહ, લગાડયું નાથણ,
 હાવે કુહુની કેમ ગમે, કુહુની વાતણ.
 કહે રાજે હરી રંગ, લાગ્યુ જે રીતમાં,
 તે ચુટાડયા ચિત્તડામાંહે, પ્રેમની પ્રીતમાં.
 એ મહીઅરમાંથી મોહ, લગાડયું મહાવણ,
 હું તે ઠાઠાણુ એ, અમુને ભાવણ.
 કહે રાજે હરી ચંત, ચઠયા કેમ વીસરે,
 એ નેણુમાંથી નાથ, ન અલગા નીસરે.
 સામુડીનું સાલ, જેએ શું સાસરે,
 એ પરવચુ પશુ સમાન, રહીએ શું આસરે.
 કહે રાજે હરી એક, તમારૂ આચરૂ
 એ સુકયાં માને બાપ, કે પીહર સાસરૂ.
 હું જેને જેશું પ્રીત, કે તેહને તે ગમે,
 તેમ નાથ વિના એ નેણુ, ઠરે ન વીસમે.
 કહે રાજે હરી સાથ, જે લાગી પ્રીતડી,
 તે ભવ ન થાએ ભંગ, અટલ એ રીતડી.
 એ નેણું અટકયાં નાથ, તમુને જોઈને,
 એ ચલે ન અલગું ચંત, રહું મન મોહીને.

કહે રાજે હરી રૂપ, તમારૂં લાગીએ,
 એ દેખીને દિગમુદ, થયાં કેમ ચાલીએ.
 હાવે ચાલ્યાનું નહીં ચંત, પંથ કંઈ પારકે,
 તે કાંઈ ન ખરીએ કાન, કે વાત હબ્બર કહે.
 કહે રાજે હરી હેત, તમારૂં માગીએ,
 એ નૈણાં ઠારૂં નાથ, નેહમાં જાગીએ.
 ધન એ ગોખુલ ગાંમ, ધન એ ગોપીએ,
 એ ચઉંદ ભુવનમાં એમ, હરીશું આપીએ.
 કહે રાજ રસ રૂપ, રૂઢેમાં નાથનું,
 એ મુલ્લે અરથ ન થાએ, પ્રેમની વાતનું.
 ધન એ વંદાવન, ધન એ વેલડી,
 એ હરી રમે બાંહાં રાસ, રંગની રેલડી.
 કહે રાજે હરી હેત, રમે સાહેલડી,
 એમ ગોપી ને ગોવંદ, કરે બેહુ વેલડી.
 એ ધન જમનાંનાં નીર, નાહે બાંહાં નાથણ,
 એ કાંહાંનડ કરે કલોલ, સખી સહુ સાથણ.
 કહે રાજે હરી હેત, કરે સહુ ઠાંઠમાં,
 એ મીટ મેલાવુ થાએ, જમનાં ઘાટમાં.
 એ બારે માસ વીલાસ, કે વંદાવનમાં,
 એ આનંદ કેરા એધ, સહુના મનમાં.
 કહે રાજે હરી હેત, જપે સહુ નાએકા,
 તે રહી જુગોજુગ વાત, કવીએ વાએકા.
 એ જે દા'દાના નાથ, તમુને દીઠકા,
 તે દા'દાના જોર, લાયુ છુ મીઠકા.

કહે રાજે હરી હેત, હાવે નહી જીવરે
 એ નીશદિન નેણ માંહે, નાથજી તુ કરે
 તમે આવુ અમારે ઘેર, રમવા રાતડી
 હું મન ગમતી માહારાજ, કરીસું વાતડી
 કહે રાજે હુખું ન માએ, રમીએ રંગમાં
 તુ હૈરે હુરખ ન માએ, કે જીલટ અંગમાં
 જે જગ જરવાને જાણી, તે જોવા નાથને
 હું હુસીશું કરવા વાત, જવા દેજા સાથને
 કહે રાજે માહારાજ, મને તુ માંણીએ
 એ નૈણું જોતાં નાથ, હુરખ જાંડૂ આંણીએ
 તમે મહી ખાવા માહારાજ, મળે મારગમાં
 વળી વાટડી માંહે કહે, રહેજો વગમાં
 કહે રાજે હરી હેત, હેઆમાં રાખીએ
 હું વાહાલપણુની વાત, એકતિ દાખીએ
 તમે મધરાતે માહારાજ, મારે ઘેર આવજો
 હા સહીએર વઢાલી હુએ, તે સાથે લાવજો
 કહે રાજે હરી હેત, જણાએ તેહતું
 એ મન નહી ખાહું થાએ, જેહુમાં કેહેતું
 તે સાથે લાવે સહાય, સુહાસસુ સુંદરી
 તાં લાજ ન કરે લગાર, કહું છું હે હરી
 કહે રાજે હરી જહુ ને આહર દીણએ
 જે અમથી સેવા થાએ, તેહેવી તુ દીણએ

જળ ભરવાને આવ, ગઈતી ઠાઠમાં
 અને ઉચીતા માહારાજ, મજ્યા તે વાટમાં
 કહે રાજે હરી હેત, આલ્યુ હાથ તુ
 એ ભલું ચુધડીઉ ભાવ, કહીએ શું વાત તુ
 એ મન ગમતા માહારાજ, મજ્યા હુએ વનમાં
 તુ જવા દીધાની વાત, કરે કો મનમાં
 કહે રાજે હરી હાથ, આવે એકાંતમાં
 તુ સહુકો લીડે બાથ, હુઆની ખાંતમાં
 એ હોનારૂ તે હુઉ, ન ડાહાપણ કીલએ
 એ લખ્યા ટલે નહી લેખ, દોષ નહી દીલએ
 કહે રાજે હરી વાત, કરવી જેમ છે
 તે ઘટે ન વાધે રેખ, તેમની તેમ છે
 એ કાઠ ન જાણે વાત, નાથના નેહની
 એ મલતાં મીટ જણાએ, કે શામ સનેહની
 કહે રાજે હરી તેજ, લહે એ રીતડી
 કેં પેલા ભવની હુએ, છહુને પ્રીતડી
 એ પેલા ભવની પ્રીત, હરી કેં પાછલી
 તુ ઝમવા છે શામ, સગાઈ સાચલી
 કહે રાજે હરી હેત, ન રાજે અમથુ
 એ મલતાં ને માહારાજ, મલે મન ગમતું
 એ મન જોઉ મહારાજ, કે મલતાંને મલે
 હરી તેમ ન મૂકે ટાંક, કે ટલતાંથી ટજે
 કહે રાજે કો કેમ, છેતરે નાથને
 એ માહા ડાહુ મહારાજ, જાણે સહુ વાતને

એ માહા ડાહુ માહારાજ, વરતે મનની
 તે સેહેને કરે સંભાલ, કે સાધો જનની
 કહે રાજે એ કુણુ ન રાજે નાથને
 એ સગૂણુ ધર્મુ સરૂપ, સનેહી સાથને
 એ આદ નીરંજન નાથ, વીસંભર વીસ્તર્યા
 એ ગોપી કેરે હેત, કે ગોકુલ અવતર્યા
 કહે રાજે ગોવંદ, ચારી ગાવડી
 તે કીધી સાંહાને કાજ, વાત કુહુ આવડી
 એ ગૂપત હેયામાં હેત, તે કાહાવે ગોપીઓ
 ને પરગટ કરે પરકાર, તે ધાલે ટોપીઓ
 કહે રાજે હરી હેત, હેઆનું જાણુશે
 તુ તેહના રૂઢીયામહિ, કે મોહન માંજુસે
 એ ગોપી કેરે હેત, કે ગોકુલ વાસીજીં
 એ પ્રેમી જનને કાજ, કે પ્રેમ પરકાસીજીં
 કહે રાજે એ નાર, વહુધી નાથને
 તે કોઈ ન જાણુ લેલ, વીધીની વાતને
 નવધારી ઉપરાંત, ભગત એ નારની
 તુ કીધી વાત જરૂર, હરી અવતારની
 કહે રાજે હરી ભગત, એ દશધા ગોપીઓ
 તુ ચઉદ લોવનમાં એમ, જુગો જુગ એ પીઓ
 વશ કીધા વેકુંઠનાથ, વીચારૂ વાતને
 એ ઇચ્છે સુંદર શામ, સખીના સાથને

કહે રાજે હરી એમ, શ્રીમુખ કહે કથી
 જે વેલવ વંદ્રાવન, તે વૈકુંઠમાં નથી.
 શ્રી વંદ્રાવનની વાત, વખાણી શું કહીએ
 એ વજ લોમીની ધૂળ, બરાબર નવ થઈએ
 કહે રાજે રસ રેલ, વેહી જે તે સમે
 તે સોધે પ્રહાદીક, હુણુ નીચા નમે
 એ સર્ખી ભાવની ભગત, હુશે ઠું જેહને
 તુ રજ માતર રસ નાથ, આપશે તેહને
 કહે રાજે હરી રસ, વના જે ગાએ છે
 તે અળગા મૂક્યા પ્રાણ, પછે પસ્તાએ છે.
 અનેક કરે ઉપાએ, ના પીછે પ્રેમને
 તે મૂઠી શામ સનેહ, વલગે નેમને
 કહે રાજે રસ રૂપ, હરી ગુણુ નવ ગમી
 તે ભટકે જૂતલ માહે, બલા ભલા ભમી
 મીઠકાં લેજ નાથ, વહન એ લેધને
 એ નૈણાં ત્રપત ન થાય, રહું મન મોહીને
 કહે રાજે રસ રૂપ, હરીતુ ભાવતૂ
 તે હરખે હૈડાં ભેર, કે જોધએ આવતૂ
 એ પ્રેમની આગલ પુન્ય, ન માંડે પીજલુ
 જે ત્રીભોવનમાં તાંન, કરે કેા ત્રીજલુ
 ત, પ્રેમને પારખે
 તુ તેહને ગેહેલુ ગાંમ, સહુ સંસાર કહે
 એ ગેહેલાંની ગેઠ, કરે કેા ગેહેલડાં
 જે સુષુતાં કરે ગૂમાન, તે મનનાં મેલડાં

કહે રાજે હરી સાથ, છુડુને સાચ છે
 તુ મુણતાં નાથનું નાહ, વહી તે નાથશે
 ને કરીએ મારગ માંહે, કે મીટવુ મેલકુ
 તુ આંખે નેતાં આખ, કરે અલખેલકુ
 કહે રાજે અત^૧ સનેહ, દેખાડે શ્યામલુ
 તે પાડે પ્રેમને પાસ, ને મારગમાં મહું
 હાવે ન દેમુ છેહ, છખીલા અમને
 એ કહુ છું માહારાજ, હાવે હું તમને
 કહે રાજે રણુછોડુ રૂઢેમાંહાં રંગ દે
 એ પ્રેમ ભગત પરકાશ, અનોપમ અંગ દે
 એ પ્રેમ ભગતની વાત, અમો તુ નવ લહીએ
 પણ કુડે કપટે નાથ, તમારાં થઈ રહીએ
 કહે રાજે માહારાજ, રાખને સંગમાં
 ને આનંદ કરા એાધ, સદા રહે અંગમાં
 અમે કુડે કપટે નાથ, તમારાં કાહાવીએ
 એ આશાખધી પ્રાણુ, પલકાં આવીએ
 કહે રાજે માહારાજ, કહું એક તમને
 એ લીલા રસ ગૂણુ આંમ, આપને અમને
 અરજ કરી કહું એહ, હરી રંગ રાખને
 એ અમ સરખાં માહારાજ, વતાં કેં દાખને
 કહે રાજે રસ રૂપ, હરી ગૂણુ આપને
 મને ભગત કરી ભગવંત, તમારૂં થાપને

માંન સમે.

સવેયા^૧—ચાલ ચુતાલાની.

કુંજ લોવનમાં રાધકા ને હરી જોઈં હુતાં આનંદમાં
હૈડલે હુરખતાં નેણાંમાં નરખતાં દુટ પુહુતી હાર તાંહિ
હારમાં તેજ પોતાતણું જોઈને રાધકા કહે હરી હાવે કાંએ
પણ દાસ રાજે પ્રભુ હેત જાણ્યું હવે શું કહીએ સમજી

મન માંહિ

એમ રીસ ચઢાવીને રાધકા જીકયાં ને સોચના લાગી તે
શ્રી હરીને

એ મનજી મરમ કુણુ જાણુ એમ શે ચાલ્યાં મચકુ કરીને
છે છે ડાહી જે ઠાટમાં જાએ ને સમજાવે જઈ સુહરીને
પણ દાસ રાજે પ્રભુ એમ કહે હવે કુણુ લાવે એને

આંહાં ફરીને

પછી માહાવણ મન બીચાર કરીને તેડાવી તેણી વાર ફૂતી
દીનાનાથજીએ કહી દાખવીને જે મૂળ મંડાણુની વાત
હુતી.

એમની વાતમાં પ્રીછવે સુધની એમ પઢાવે તુજને તુતી
પણ દાસ રાજે પ્રભુ એમ કહે આવજે લાવજે તું
તેહેનું મન ધુતી

૧. આ સવેયાનું માપ મેળવતાં કવિના વખતની ભાષા અને જોડણીમાં અતિશય ફરફાર કરવો પડે તેમ જાણી માપ મેળવ્યું નથી.

બંધિ છું તું ખરી સાંભલુ શ્રી હુરી લાવવા તેહને હુ
 આવશે તુ
 પ્રેમ કરી પધારસુ નાયજી તમને તાંહાં બોલાવશે તુ
 કહ્યાની રીતે કે'શ તુ સુધની વેણુ વચન નો ભાવશે તુ
 પણ દાસ રાજે પ્રભુ પ્રેમની વારતા તમને કહેશ નો
 કહાવશે તુ
 ફતી મોકલી હુરીએ ગઈ તાંહાં હુડીએ જઈ મલી
 રાધા સાથે
 એકાંત બિદાસ થઈ કાં એ બિઠાં એમ રીસ ચઢી કુહુ
 કેઈ વાતે
 રીસ તણને રંગમાં રમની ચાલ તેડુ ઝાલી હાથે
 પણ દાસ રાજે પ્રભુ વાટ નેતા હુશે વાર લગાડ માં
 મધરાતે
 અરે મધરાતે તૂં મોકલી સીઠને નાયને નાર નથી જ
 ખીજી
 એને તુ અબલા છે અનેક એ નાય રહ્યા નથી આંહાંજ
 રીઠી
 એને મન ચઢી છે બીનતા કે વગી નેહાં છું વાર
 ખીજી ત્રીજી
 પણ દાસ રાજે પ્રભુ હેત બીના હવે અમ ઉપર ઉઠે
 ખીજી
 અરે ખીજીએ કેમ છે ખાંત તાહારી એકાંત બેઠા તાંહાં
 તુજ તેડી
 એ જૂઠ નો કહું તુ નો એવું તાંહાં વગી નાર નથી
 ખીજી તેડી

સૂનૂ લાગે સદુ તજ નીના નથી ગમતૂ કાંઈ મંદીર મેડી
 પલુ હાસ રાજે પ્રભુ મન વિષે ધરે ધ્યાન તાહારૂ પ્રખુ
 ભાન છેડી

હતી દેહ સીખાંમલુ સીદ હાવે નથી આવવું તાંહાં
 કંઈ આજ મારે

એ કાંહાંનની વાતની કાંન જરૂ ખીલ મન માંને તે
 કેહેતા હરી

બહુ રંગીનુ નેહ તે શું વળી એક મૂઝી અનેકને ધારે
 પલુ હાસ રાજે પ્રભુ પ્રીતમાં પારખાં નેહ નવું તાંહાં
 નેણુ ઠારે

અરે નેણુ છે નાથનાં તું ભણી રાધકા રીસ તણને તું
 કાઠ રૂડી

શુભ આંમ ગાતાં સાંજ સવાર થીઈ તુહે તાહારે મન
 રાગ શુડી

વાતની વાતમાં રાત વહી જાએ છે પછે સીદને સેજ તુ
 જાશ ભુંડી

પલુ હાસ રાજે પ્રભુ તું વીના તરફે હાઝ જાલે તું તુ
 આવ દૂડી

અરે હાઝ દૂતી ઘણી તેહની તજને થાએ લાગ્યું શું
 લાંચ લીધી

સાંસતી જાલ રે સોર કે સાંભલે ઘેહેલી થઈ કે શું
 લાંગ પીધી.

વાતની વાતમાં વેણુ ન પારખે જા પાછી તને સીધી દીધી
 પણ દાસ રાજે પ્રભુને સહુ સુખને સંભલાવે સહુ
 વાત સીધી.

જેહેવું કોહોછ તેહેવું જઈ કાંડાંનને કૈશ તુ ચટકુ લાગસે
 જોરે તમને

કેહેશું અહીં ઓછી જીભ જે વાવરી ઠગકુ દેશુ ને
 એમ અમને

એમાં કાગલીઆના કાંન કો કાપસે સોચના શી સાચા
 સમ ને

પણ દાસ રાજે પ્રભુને જે કેહેસ કે જીવ જગ્યા કંઈ હુએ
 જમને

અરે જીવ જગ્યા ફૂતી તજમાં જોર છે તાક જીલે જશ
 કરવાને

હાહી થઈને આવી છે ડોટ દેતી પણ ઠાંમ નથી આંહાં
 કરવાને

બેઠી પનુતી પગ તાહારે માટે મોઠલી ફેરા ફરવાને
 પણ દાસ રાજે પ્રભુને જઈ કહુ ધીરજ આપે ધ્યાંન
 પરવાને

આઠલી થઈ એહેકારમાં બોલવી રાધકા રહે હાવે રીસ
 કરતી

તૂ નીના કાંમળી કોઠ છે કાંડાંનને રે'શ તૂ મન મગજ
 ધરતી

આપણુ વના અડસે નહીં નાથને સુંદરી શું હુશે કેડ
 ફરતી.

પણ દાસ રાજે પ્રભુ એમ મને કહ્યું લાવજે આવે તુ મન
વરતી

અરે મનની વાત તુ વરતે છે ત્યારે સીદ આવી આંહાં
તેડવાને

આપડી બૂધનુ બલ દેખાડતી માંઠ માં આકરાં એડવાને
કુણે તેડી તૂ વણુ સીદ આવી તું મુઝાં વેડવાને

પણ દાસ રાજે પ્રભુ વાત બીસ્તારવા મોકલી તૂ
તરછોડવાને.

અરે એવડી તાતી યાએ ઠાં વૂં વલી જોખનતુ' એક જોર
માટે

જોખન જસે જોતાં જોતાં એ ચાલસે રૂપ ને રંગ વાટે
ઠાંએ હુસે હુરી હાથથી ખુએ છે નાયજી નહી મલે એમ
નાઠે.

પણ દાસ રાજે પ્રભુ લાવ જોઈ બઠે નીતર નાં અડે
કાદ કાઠે

અરે જા છાંનીમાની છત દેખાડતી નાયની વાત તું
શૂ જાણે

શિવ વીરંચી સરખા સેવતા જુલવા તેવળી ભરમ આંણે

છે ધુતારડુ ધુત' વીઘા રમે નેહ દેખાડીને નાય નાણે

પણ દામ રાજે પ્રભુ તેં નથી પારખ્યા મુઝ હીણી એમ
થે તાણે

તુ ગૂણ મહારૂ નથી જાણતી વેહેલડી એવડુ તાંણુ તે
કાજ તારે

માહારૂ કહ્યુ નથી માનતી હુવડાં જો એ હેલી પછી તુજ
હારે

નાથ શું તાંણુ માં ત્રુટશે તજને માહારી પેઠે નહી કોઈ
 વારે
 પણ દાસ રાજે પ્રભુ આકુરા આવસે જાઉં પાછી હું
 ઘેર માહારે
 હીનાનાથને ફૂતી એમ કહે જઈને જોર એહેકાર એને
 જ આંબુ
 એનું વાંક નથી માથે ચઢી ફળ્યુ કુલ્યુ એમ નાથ
 ફાંબુ
 મન ચોટમમાં મરકકુ બહુ કરે જોલ કાંહાંથી હીએ એ
 જોલાંબુ
 પણ દાસ રાજે પ્રભુ સાંભલુ સાચ કહુ એનું સુલાવ મને
 ન લાંબું
 હીનુનાથ કહે ફૂતી સાંભલે સાચ કહુ રાધકા માહારકે
 મન લાવી.
 અનેક છે કાંમિની ચમકતી હાંમની તેહેમાંથી એ ચીત
 આવી.
 સૂધની સમજાવી ને કરી કોટ જિપાએ ને સે ન લાવી
 પણ દાસ રાજે પ્રભુ એમ કહે ફૂતી અમથી એકલી
 સુરે આવી.
 એ તુ માંનની માંન તજે નહી મોહન કેમ મનાવીને
 લાવું હું હાવે
 તેહેતુ તુ મન મલે નહી આવવા તમે તુ અહી લાજી
 રહ્યા લાવે

તમે તાંડાં પધારીને પાર જુઠ એ મીટ મેલાપ કરે છે
કે દાવે

પણ દાસ રાજે પ્રભુ માંન માહાર કહ્યું રંકની આગલ
શું જવું રાવે.

અરે રંક પુઠે એ તુ ચકવે સહુમાં જેમ જાણે તેમ
લાવ તેહને

કળ પડે નહી તે વના મુજને તજ વના હું કહું કહેને
કાંમતી કહેને અવતયો આંહાં અવતાર લીધા જોતી,
કાલ જેને

પણ દાસ રાજે પ્રભુ એમ કહે સાચરી જેમ જાણે તેમ
મેલવ જોને.

હતી લેખ આવી દીનાનાયને તાંડાં રાધા જાહે બાહી
કહે જિઠ હેલી

જોતી એમ આબ્યા હરી આજ કરી લાગતી પાએ
તું લાજ મહેલી

આનંદ માંહે રમુ કાંએ કહેને હમુ કાળ ને કોષ તું કાઠ કહેલી
પણ દાસ રાજે પ્રભુ આંગણે આંબીઆ ભાવ વધાર રે

થા લેગી
અરે ભળવું શું હતી ભાવ પાખી અને મન મદયા વંત

મુરે મલવું
એકતુ મન ને એકતુ નહી પતંગની ચેર તે શૂરે બળવું

તારે શું સવાદ એ જીજ જાણે જ્યારે વણ આવે
અમયુ ગળવું

પણ દાસ રાજે પ્રભુ વણ પુઠે કૂહું કેમ જમે અમયું
રળવું

અરે રાવું રાધકા હુએ પેહેલુ વળતી વરસાતની વાટ
 જુએ
 વરસાત ઠાંસુકુ થાએ ત્યારે રોલા ચુકયા હુએ તેજ રૂએ ?
 નેડ માસથી જાળવે સહુ કોઈ કો આલસુ આલસમાંહે
 સુએ
 પણ દાસ રાજે પ્રભુને જે ભેટ રે હાથ આવ્યા હરી
 ઠાં એ પ્રુએ
 અરે હેત હરી તુ આવશે આંહાં હરી કહુ તે શૂં વગી
 વીસ્તારી
 ચેઠાં નાથવા ને વઢી ઘૂઘટું કરવું એ તે શી વગી
 સૂઝ તાહારી
 જિતરસે નહી અનેક ઉપાએ નાથ આવ્યા વના રીસ
 માહારી
 પણ દોસ રાજે પ્રભુને જે કહુ જે વાહાલપણાની છે રીત
 નીઆરી
 અરે એવડુ માંન ન કર રે માંતુની તુ વના નાથને
 ખડસે નહી
 શણગાર સોલે જ્યારે અ ગે હુસે ત્યારે કાજલ પાખી
 કેં ખડસે નહી
 સુંદર સોલા શશીની છે તાહા તેજ વારીનું જડસે નહી
 પણ દાસ રાજે પ્રભુ સાથ સખી ઘણી તુ વના નાથને
 ખડસે નહી

દીનાનાથની સાથ અનેક હુથે પલુ હુ' વના નાથને
નહી ચાલે

સલુગાર અનેક એ અંગ સંગુ પલુ આંખ એવે કાળજ
કાળે

મુંદર સોભા રાશીની છે પલુ એપસે કેમ આકાસ
હાલે

એ દાસ રાજે પ્રભુ સાથ સદુ છે પલુ હુ વના નાથજી
અહીં ભાગે

અરે એવડુ બોલે છે ઇતરાતી અંગ જિજ્ઞાસાતર માટ
ગોરી.

ઉઠ લાતાવળી ચાલ અ વે તુ છંદ તે શા પ્રહુભાન
હોરી

આંગણે જીભલા નાથ તાહારે દેખાડૂતુજને આવ એરી
પલુ દાસ રાજે પ્રભુ આવતા જોઈને લેટ રે ભૂલમાં કહુ'
ભોળી

જહુનાથ આવી જ્યારે હુથ આદ્યો ત્યારે પ્રેમહા જીઠીને
પાય લાગી

તૂ માંન માહારેં કહું મૂક એ આંખલુ રીસ રૂદેથી તું
કાઠ આઘી

લાવ જોઆ વીના ભાંમની તૂ વળી હીંડતી શે ભાગી
ભાગી

પલુ દાસ રાજે પ્રભુ એમ કહે હુવે લાગી એ કંઠ તે
લાગતી આ

પછે કાંહાંન ને કાંમની કંઠ લાગ્યાં ભાગી રીસ ને
રૂદ્યા રંગ વાધ્યુ

મળી મીટમાં મેહુ અનેક દેખાડીને સુધતુ શ્યામ
સનેહ સાંધ્યુ

એહેવા સુખના ત્રાગર લાવીયા શ્રી હરી હોળન્ધુ
દુઃખ અનેક દાધ્યુ

એહુ મેલવ્યાં મેંએ એમ કહે દ્વિતી સહુને રૂદેથી રાષ
ટળ્યા

આનંદના ઓધ અપાર યત્ના જ્યારે દુધને સાકર એહુ
મળ્યાં

સુખ સાગરમાં શ્યાંમા શ્યામ ઝીલુ ખોએલા દીવસના
ખંગ વળ્યા

પણ દાસ રાજે પ્રભુ રંગ રૂડુ થઉ આજથી દાહલા
જણુ ગળ્યા.

એહેધુ વંદ્રાવનમાં રાસ રચ્યુ ગોપી ગોવંદને સખી
સાધ ગવૈયા

માધવ મધુર મરદંગ વળકે રૂપી નારદ નાચે સંગીત
ચવૈયા.

વીતી માંન વેળા હાવે દાન સમુભવ્યા મહી ખાવા
માહારાજ ખસ્યૈયા

પણ દાસ રાજે પ્રભુ પાએ લાગી કહ્યા માન સમે ખત
રીસ સવૈયા.

દાણ સમુ.

મવેયા—ચાલ હું સની.

ગોપી—(આ તુ) વાટ ભત્તાં વડુ વંગ લાગ્યું, માગે
મા'વણ મહીનાં હાંણુ દા'ઠી,
ચૂં કહૂં ગોફલની ગોપીએને, છલ્લે રીત આગળથી
એમ પાડી.

માથે ચઢાવીને મસ્ત કીધું, કરે વાધતી વીઠલુ વાત આડી,
(પલુ) દાસ રાજે પ્રભુ સુઆલની કેહે, નહી જાઉં
આંહાંથી તમે લાલ કાઢી.

કૃષ્ણ-લાલ લીલા વીના આજ મૂકું નહી, કાંમનીને
એમ કાંહાંન કેહે છે,
વળી પૂછ તારા પરિવારને છે, વણુ આપે કેા વાટ
ચેહે છે,

આ વ્રજની વાટમાં વીનતા આવતી, હાંણુના દોડકા
સહુ હે છે,

પણુ દાસ રાજે પ્રભુ એમ કહે, ત્રીલોકમાં માહારી
રીત એ છે.

ગોપી—એમાં રીત શાંની રણુએડીઆ રે, તૂં સાંભળ
સુખની વાત મારી.

વીવેઝ વીચાર તું ચૂં જાણે, નાંહાંનપણુથી નંદણની
ગાયે ચારી,

માટે જોલ સંભાળીને શાંભલા રે, કે' તજથી હૂં નહી
જાઉં હારી,

પણ દાસ રાજે પ્રભુ ગુઆલની કહે, તમે જાણ્યું જે
મહી મજ નારી.

કૃષ્ણ-જીલ વાવરે છે પણ જોર જણાવીશું, આજ
આવી છે હાથ મારે

જઈ કર પોકાર જાંહાં પાળવે તાં, વળી તેડવું હુએ
તેને તેડ તારે.

પણ આજ જીતાડ હું તાહ તાહારા, વળી વાધતા
વેણ તું જોઈ મારે,

પણ દાસ રાજે પ્રભુ એમ કહે, અહીં વાધ ને જોકડી
એક આરે

ગોપી-રહુ રહુ મહુ મળ દાખવતા, રે કકરાત કામૂકી
આંહાંજ આવી,

પેલા કંસનૂ રાજ રૂં આજ ખૂકમું, જે થાએ લૂટા લૂટ
એમ આવી;

તમે માત જ્યોદાને જે પૂછુ તે, વાત કહેશે સહ
સમજાવી,

પણ દાસ રાજે પ્રભુ ગુઆલની કહે, દુઃખ પાંમશું
રે દુઃખ ઉંપજાવી

કૃષ્ણ-એવા વાધતા જોલ ન જોલ રે, જાપડી, કંસના
હંસ તો કાલ લીધા,

પછે સાધ હુતા તેને સાધ ભાવે મળ્યું હૈય હુતા તેને
હુઃખ ઠીધાં;

પછે કાંમની કાંડાંને હાથ આવી ત્યારે, મુજ કીધી
વળી મડી પીધાં

પણ દાસ રાજે પ્રભુ એમ કહે એવા મુંદરી સંગમાં
રંગ કીધા.

ગોપી-ગોપી ઘેર આવી એક ઘેર કીધી, મડી વેચવા
સીંદ નૈશું રે,

જૂઠ લાલ સાડ ઘાએ લૂટ આવી, ખરૂ જોલટો જેસીને
રડીશું રે;

વેવારથી તુ અમે વાજ આબ્યાં, જેવા નાથ થયા તેવાં
ઘૈશું રે,

પણ દાસ રાજે પ્રભુ મનની વાત તે, બાઈજીને એક
કહીશું રે.

તમે બાઈજી જોલડ સાંભલુની, વાંચે વનમાહે વશ
કીધલાં રે,

જૂઠ ચીર ચોળી કટકાજ કીધા, નાંહાંની વહુને સાંધણ્યાં
દીધલાં રે;

કરૂં સોર તુ સાંભળે સહુ કોઈ, અમે લોક લગજાથી
ખીધલાં રે:

પણ દાસ રાજે પ્રભુ કંસના રાજમાં, માહુવણે મારગ
દીધલાં રે.

પછે માત જ્યોદાને જો કહ્યું, તમે જેર પૂતરની સાંભળુ રે,
એમ દડીને દૂધડાં ખાએ લૂંટી, વગી વાટ વચે કરે
માંમહુ રે,

જૂંડે રાત હાડુ એવા રંગ રમે, વગી અંગ જોડે કાળુ
કાંખહુ રે,

પણ દાસ રાજે પ્રભુ ગુઆલની કહે, એના ગાલડા રાં
ના આંમહુ રે.

જ્યોદા-પછે નંદરાંણી કેહે નાયજીને, કુને સીદ સંતા-
પવા જાઉં છુ રે,

ઘેર મહી માંખણનાં માટ લયાં, સીદ લોકનાં લૂંટી ખાઉ
છુ રે;

સમજીને આડીએ સૂત માહારા, એમ ઘેલપણે ગવાઉ છુ રે;
પણ દાસ રાજે પ્રભુ સાંભણની, સીદ પર નારી પુકે

ધાઉં છુ રે.

કૃષ્ણ-એતુ વાટ જાતાં વઢવાઢ કરે, અળવીત્રી જાત
આહીરની રે,

એમાં વાંક માફું નથી. વીનતાલુ; મને દુવાઈ છે જો
અળવીરની રે,

વગી મૂળ માંડીને કહું ત્યારે જણાએ, એ વાતો નીર
ખીરની રે,

પણ દાસ રાજે પ્રભુ એમ કહે, અળવીત્રી જાત
આહીરની રે.

પછે બાઈ-બોટ્યાં બાઈ સાંભળુની, વસ બેક છે
 વહુના મનમાં રે,
 આ પાંપરી વાટનુ ઘાટ મૂકી, વહુ સીદને ભય છે
 વનમાં રે,
 વન વાંસળી વાણે છે રાગમાં ગાણે છે, ધ્યાંત છે ઢોરનાં
 ઘનમાં રે,
 પણ દાસ રાજે પ્રભુ દેવતા કહે, એનું હેતુ દેખું હરી
 જનમાં રે.

ગોપી-બાઇજી બેલ્લ' ભરવાને હુંતું, ગઈતી જનનાંના
 આરડે રે,
 મને સાંન કરીને સમજાવી એણે, મને નાયજી ધૂતારડે રે,
 સડીએર સાંભૂ નથી ભાળતું ને, એ તુ ખીઆલ પડ્યું
 છે માહરડે રે,

પણ દાસ રાજે પ્રભુ વાતની વાતમાં, હાથ નાંખે હરી
 હારડે રે.

જશોદા-તમે સાંભળુની વહુ વાત માહારી, એમ અહર
 કહું કેમ ચાલશે રે,

આવાં સાંતરાં ઘેને સંચરૂ છું પણ, માહાવજી મીટમાં
 ધાલશે રે,

તમે ઘાતનુ ઘૂંઘટુ હાથ કાઢું, આડી અવળી આખડી
 ભાળશે રે,

પણ દાસ રાજે પ્રભુ મલશે તુ પછે, ભવનાં દૂખડાં
 ટાળશે રે.

છખીલાને છંત દેખાડવાને ધં, લગ્ને છે છેલ્લ છખીલડી રે,
 શણગાર સજે સદુ શોભતા ને, વગી આંખ આંજે ઠરે
 ટીલડી રે;

આ સદુ સહીએરનુ સાથ તણ, વગી વનમાં લગ્ને છે
 વીલડી રે,

પણ દાસ રાજે પ્રભુ ધાઈને ભેટશે, લેઈને લેહર આ
 લીલડી રે.

ગોપી-બાઈ લોક અદેખડા આલ ગોલે, હાવે હાથ
 કુને સુખ દીલએ રે,

કરે વાલ વધારી ને વાધતી એવાં, જૂહડાં ને શું દીલએ રે;
 વેવારથી તુ અમે વાજ આવ્યાં, એવા ગોલ ગોલે
 તીણે ખીલએ રે,

પણ દાસ રાજે પ્રભુ હેત રાખુ હવે, લાલ લેખાવટ
 લીલએ રે.

લાજ મૂક્યા પીતા દાઝ ભાગે નહી, સાંભળુની
 સાહેલડી રે,

હાવે જેમ બાંણ તેમ લોક લણુ, પણ કર ગોવંદશુ
 ગેલડી રે;

એક એકનો લેઈને કોઈ શકે, નાખે ભચકુ ધેને લેલડી રે,
 પણ દાસ રાજે પ્રભુ મીઠડા એવા, જેમ સકર ને સેલડી રે.

સંસારનૂ સૂખ અસૂખ દેખું, સખી સખનૂ સીદ
 વખાંણીએ રે,

-જગત સાડ જગદીશ સાથે કં, જીવ જતાં ના તાંણીએ રે;
 -જોની સાસરી સાકર હુએ કુની, હેલી હેડામાં એમ
 જાંણીએ રે,

પણ દાસ રાજે પ્રભુ હાથ આવે, પછે મનની મુલે
 માંણીએ રે.

-માડ મન મોહું તાડું મુખ જોઈ, અલખેલડા તૂ અહીં
 આવની રે,

તારી આંખ સાંમું આઠે પુર^૧ લાણું, મને સાંન કરી
 સમજાવની રે;

આ વાટડીમાં લખ^૨ લોક આવે, કેં કાંનજી અમને
 કાહાવની રે,

પણ દાસ રાજે પ્રભુ પાએ લાગું, મને હેત કરી
 જોલાવની રે.

તૂ માવજી મંદીર આવ મારે, કહું મનની માંડીને
 વાતડી રે,

મારા સમ જોશાંમજી ગેઈ કરું, તું રમવા આવજો
 રાતડી રે;

હીઅર દેરાંણી જેઠ જેઠાંણી, સહુ સૂતે રમું ઘાતડી રે,
 પણ દાસ રાજે પ્રભુ દાવમાં આવજો, જોઈ જગતની

જાતડી રે.

તાડું મૂખ હીઠા વીના મન માને નહી, આંખ લાગી
 અલખેલડા રે,

શું વેગળા વેગળા વાવડૂ છુ અડી, યાઉની ભૂધર
 લેલડા રે;
 ભલૂ ભાવતૂ લેટીએ દાઝ ભાગે, એમ યાએ છે મનના
 મેળડા રે,
 પણ દામ રાજે પ્રભુ મળતાં ગતીએ, કુણુ ઘડી કુણુ
 વેળડા રે.
 ભરવાડની લેણી જાત અમે હરી, શું સમજીએ સાંતમાં રે
 ફળવંત હુએ તે છુ કજી જણે, વળી મોહી રહે મોરલી
 તાનમાં રે;
 એ વહાલપણની વાત છે ન્યારી, તે કહીશું કાંનજી
 કાંનમાં રે,
 પણ દાસ રાજે પ્રભુ પ્રાંણુ માહારા, ભવો ભવ રે'જો
 ભગવાંનમાં રે.
 હાવે હાથ ન મૂકજી નાથ માડું, તને જાંડે બધાની
 લાજ છે રે,
 જુગોજીમ જાચું ગૂણુ તાહારડા, દીનાનાથ એવી મૂને
 દાઝ છે રે;
 ઘરખાર અને પરવાર પ્રોહું, તે વાતકીથી મન વાજ છે રે,
 પણ દાસ રાજે પ્રભુ દીન થે દાખીએ, લાજ રાખ્યા
 તણું દાજ છે રે.
 પ્રભુ પાએ લાગી અને માંન માગૂ, ભવોભવ એ ભગતી
 આપજો રે,

મારાં કરમ દેખી રજે યાહ કાંગા, બળવંત હુ બંધન
 કાપજો રે;
 જેવુ પ્રથ કાહાવે તેવું ખીરક રાજે, જે મનના મરમ ન
 માપજો રે,
 પણ દાસ રાજે પ્રભુ એજ માગું, તાહાડું બગત કરી
 મુને ધાપજો રે.

બાર માસ—રાગ માલવ, ચાલ ગરખાની

૧

સખી કાતક માસે કંથ, મેલી ચાલ્યા રે,
 આંખડીએ આંસુધાર, રહે નહીં જાલ્યાં રે,
 હાવે ઘરમાં કેમ રહેવાય, કહેને (મારી) બહેની રે,
 મારે વાધી હેડે વાત, અતિશે બેહની રે.
 મેંતો મમં ના જણ્યો એમ, તો શું કરીએ રે,
 હાવે વણ દીઠે વિપરીત, માયાં મરીએ રે.
 સખી મરવું મોઘું યાય, બહાલા વિજેગે રે,
 ફરી નયણે લેટા લેટ, શ્યામ સંજેગે રે;
 સખી સામું જ્ઞેશે શ્યામ, તો દુઃખ ટળશે રે,
 રાજેના રસીયા નાય, ક્યારે મળશે રે.

૨

સખી માગશર માસે મન, મળવા હીસે રે,
 હુવે પંથ નિહાળે નાર, નાય ન હીસે રે;
 સખી ઘેલા દિવસ ન જાય, કોને કહીએ રે,

હવે રમેહુતણા સતોષ, કાંધાંધી લહીએ રે,
 આ જોતાં જોળન જાય, રહે નહીં રાખ્યું રે,
 હવે તે રસ કેમ મુકાય, જે રસ આખ્યું રે,
 મેં જાણ્યું નાથ નહી જાય, રહી નીરાંતે રે,
 હું તો કહી શકી નહી વાત, કાંઈ એકાંતે રે,
 તે મનમાં મોટી દામ; મુણ સાહેલી રે,
 રાજેના રસિયા નાથ, આજ્યા મેહેલી રે.

૩

સખી યાસે તો નહી પ્રાણ, મારો પાસે રે,
 મુંઠર સર્વ શરીર, મૂક્યું યાસે રે;
 આજ પિયુડા જોઈએ પાસ, સેજ શીઆળે રે,
 એમ આંખી વેળા માંહ, મેહેજ્યાં વહાલે રે,
 વહાલા વાપ છે હીકડ વાપ, કાળજ કપે રે,
 હાવે નિદ્રા પામી નાથ, નેણ નાં ઝપે રે,
 સખી થોડા જળમાં મીન, વરકૂટે જેવું રે,
 હવે પિયુ વિહુણા પ્રાણ, યાપ છે તેવું રે,
 સખી સમજ્યા સરખી વાત, કીધી વાહાલે રે,
 રાજેના રસિયા નાથ, ફરી નવ લાળે રે.

૪

સખી મહા માસે મહારાજ, નેટ ના આવે રે,
 કો ફૂતી લાગી એકાંત, તાંહાં સમજાવે રે.
 હું તો જોઈ રવેસે વાટ. વહાલા કેરી રે,
 x x x નાખ્યાં નેરી રે.
 વહાલે પ્રાણતણી કાંઈ પેર, કાંઈ નવ જાણી રે,

અમે અખળા સાથે એમ, એણે તાણી રે;
 અમે ઠાલાં આઠે પહોર, વાટડી લેઈએ રે,
 હાવે હેટે રૂંધણ થાય, રાગે કોહીએ રે.
 તમે મુઠરીની રે સંભાળ; વેહેલા લેએ રે,
 રાજેના રસિયા નાય, દેખા દેએ રે.

૫

સખી ફાગણ માસે ફાગ, કેમુ કૂલે રે,
 કોકીલા કરે કલોલ, મધુકર જુલે રે,
 કાંઈ વિકસી વનમાં વેલ, રૂઠે રંગેરે,
 અખી આણે અવસરચામ, છે નહીં સંગે રે.
 હવે કોની સંગે રંગ, રમીએ હોળી રે,
 સખી જોડે વિશેષે વાટ, સર્વે ટોળી રે.
 હવે ફાગલીયાં કો સાથ, હરિને લખીએ રે,
 અમે મુતાં સર્વે ધ્યાન, તમારૂં ધરીએ રે.
 તમે મીટલડી અમ સાથ, મોહન માંડો રે,
 રાજેના રસિયા નાય, નેહુ ના છાંડો રે.

૬

સખી ચૈતર માસે ચિત્ત, ચંચળ થાએ રે,
 હવે ખાવા ધાએ ધામ, કેમ રેહેવાએ રે;
 હવે ભર ઉનાળે આગ, ધરતી ધીકે રે,
 જેમ તેમ (સી)વ્યાપે તન, સાંધન શીએ રે.
 કેમ સીતર ભડકા થાય, ભૂધર બંધે રે,

જેને વીતે એ વાત, તે પ્રમાણે રે.
 સખી હેમ કહાએ તેલ, મૂકી તળીએ રે,
 હવે હરિ વિજેગડે એમ, હુંડે ળળીએ રે.
 તમેા અમ સાથે તો એમ, ના કરેા ચાળા રે,
 રાજેના રસિયા નાથ, મારા વહાલા રે.

૭

સખી વેશાએ વિપરીત, સરખું લાગે રે,
 હાવે નયણે ભેધએ નાથ, તો દુઃખ લાગે રે.
 મારા હેડાનો વિશ્રામ, છે વનમાલી રે,
 વાહાલો મળતા મારગ માંહ, રહેતાં લાળી રે.
 સખી રેતાં જાએ રાત, નાથ ન આવે રે,
 સખી શોસે સુકે તન, અન્ન ન લાવે રે.
 મને લોઠ કહે પંડ રોગ, વિકળ દેખી રે,
 આ શો રે થયો સર્વાંગ, એકા એકી રે.
 વહાલા પડતા ઉપર પાય, એમ ના દીજે રે,
 રાજેના રસિયા નાથ, દેખા દીજે રે.

૮

સખી જેઠ લગણુ અમેા ઠેઠ, ભેધને ચાકયાં રે,
 સખી લોચન લાજે નીર, રહે નહીં રાખ્યાં રે;
 સખી સમય માઘે એમ, સર્વસ પૂજે રે,
 મારો અંચળ નાથ ચતુર, શે નહીં જુએ રે.
 સખી પરદેશી પરદેશ, મૂકયાં ન આવે રે,

બહાલે કઠણ કચુ મન કેમ, કાંઈ ના કહાવે રે;
 આ જગત જુઓની ધાય, વેદના વિચારી રે,
 તમે એમ ના સમજ્યા કાંય, અબજા નારી રે;
 તમે આવો એકાએક, દરશન આપો રે,
 રાજેના રસિયા નાથ, દુઃખડાં કાપો રે.

૯

સખી માસ તે વીત્યા આઠ, આંચો અખાડ રે,
 હાવે કોઈ મેળાવે નાથ, તેનો પાડ રે;
 સખી ભાભીનો ભરતાર, આવી લાવ્યો રે,
 હુવે પંથી પંથ ન થાય, જાય નવ આધો રે.
 હાવે ઠરીને બેઠાં ઠાર, સર્વ ઠેકાણે રે,
 સખી આવી શક્યા નહીં નાથ, આવે ઠાંણે રે.
 જે પાવસ પંખી જાય, તેને ઠાંડાં જાપે રે,
 તેને દુર્લભ છે વિદેશ, સર્વે થાપે રે.
 હાવે ઉપજે એમ સંતાપ, તે સદુ સહીએ રે,
 રાજેના રસિયા નાથ, કોહોને કહીએ રે.

૧૦

સખી શ્રાવણ માસે રયામ, કોહોની પાસે રે,
 હાવે લાગી રહું છે મન, જોહોની આશે રે;
 સખી મોર કરે મવાર, મેહુલો ગાજે રે,
 સખી દાહર જોલે હાર, દેહડી દાઝે રે;
 આ અવસર અલજો નાથ, કોહોને કહીએ રે,
 અમ આંખે આંખુ ધાર, જોહોની વરસે રે,

હાવે મળવાને મહારાજ, મનકું હીસે રે.
 હાવે મોહન મયુરા માંકું, જઈને ધિરાજે રે.
 વહાલા આનંદ કરતાં એમ, આપણુ વનમાં રે,
 રાજેના રસિયા નાથ, પ્રીછો મનમારે.

૧૧

સખી ભાદરવાના ભાવ, અત્યંત અનેરા રે,
 જોની રાતા પીળા રંગ, વાદળ કેરા રે.
 કંઈ એમ જાતા મેહુ, નદીએ પૂર રે,
 હાંવે મગધું મોધું નેટ, મેહેલ્યાં દૂર રે;
 વિરહીણીને વિજોગ, વિરહ સંતાપે રે,
 દોનીં દર્શાન દીન દયાળ, હચુએ ન આપે રે.
 હાવે શાં જીવ્યાં સંસાર, વહાલા વિહોણાં રે,
 બાઈ કોષ ન કરીએ કાઈ, લજીએ ભાવે રે,
 રાજેના રસિયા નાથ, મળશે હાવે રે.

૧૨

સખી આસોના આનંદ, અંગ અપાર રે,
 હવે હર્ષે હેડા માહુય, રાધા નાર રે.
 સખી ભાવ જોઈ લગવાન, મને ભેટો રે,
 કાંઈ અલી પરીમલ જોઈ, આવે તેમ રે;
 હવે પહોતી આશ, મોહન દેખી રે,
 હાવે દુખડાં નાંખ્યાં દૂર, સર્વ ઉવેખી રે.
 આજ કેહેવા સરખી વાત, સદુને મન રે,

હવે હજેં હુંડા માંહ, ગોપી જન રે
તમે સાંભળજે સહુ કોઈ, નરને નાર રે,
તમે ગોવિંદના ગુણ ગાઓ, નર ને નાર રે.

માન સમે લખ્યો છે.

કૃષ્ણ—

૫૬.

રીસ તજે હાવે રે, રાધા રીસ તજે હાવે,
તમે વીના હવે કેને રે મંદિર, જલુ' નહીં ભાવે રે.
રાધા.

એમ આકળાં શું ધાવ છો રાધા, ઠહીએ તે માને,
તુંથી વ્હાલી કઈ રે કામિની, તાંડાં જાઈ છાને રે. રાધા.
સમજવો શશિવહની રે શામા, શે જોવે અવળાં,
રાજેના પ્રભુ અંતર જામી, સમજવ્યાં સવળાં રે. રાધા.

રાધા—

વાહ્યાંની વાતે રે, વિકૃલ વાહ્યાંની વાતે,
રમે છો ધાતે રે, વિકૃલ વાહ્યાંની વાતે રે. વિકૃલ.
સમજે નહીં તેને સમજવો. હ્યાં તો સહુ લડીએ,
હૈડાંમાં સમજે નહીં હરણ, મોટે શું ઠહીએ રે. વિકૃલ.
મનનો મર્મ જાણ્યો હાવે, મલતાં વન વાટે,
રાજેના પ્રભુ અંતરજામી, શું મારો ધાતે રે વિકૃલ.

કૃષ્ણ—

મૂકોની આટો રે, મનનો મુકોની આટો,
રાધા આવડી રીસ ન કરીએ, વ્હાલપણુ વાટો રે. મનનો

અખળા આંટી નવ સુકે તો, બાવું શીર સટે,
 પુરૂષ હોય તો વાર્યો વળે રે, ના વળે નાર શીર સટે રે.
 મનનો.

નર તે ભ્રમર નિશદિન કાવે, તેની કથની ન દીજે,
 રાજેના પ્રભુ અંતરજામી, હાવે આનંદ દીજે રે. મનનો.

રાધા—

સાંભળને સાચું રે સજની, સાંભળને સાચું,
 અખળાનું અંતઃકરણ જોતાં, હોય હુણુ કાચું રે. સજની.
 હુતો હુતી મારે મંદીર, હું કેહે છે હાવું,
 હું તો હક રાજે હમ ઉપર, મારે તો સેવું રે. સજની.
 અલગ ના રહીએ બહાલા હાવે, ભાવ જોઈ ભગીયે,
 રાજેના પ્રભુ અંતરજામી, મળતાયું મળીયે રે,
 સજની.

કૃષ્ણ—

મન વીના મળવું રે હુણુ, મન વીના મળવું,
 રનેહુ વીના કાંઈ સ્વાદ ના લાગે, વલુ ચાવે ગળવું રે.
 મન.

લલોપત હુખી લખ કરાવે, ભાવ વીના કરવું,
 હેત વીના હીંદુ અક્ષણવું, જેમ દુઃખનાં દળવું રે.
 મન.

માણસને તો માનજ દેઈને, મન સાથે કરવું,
 દેવાની પેર ગડબડ થઈને, બતાં નહીં ધરવું રે. મન.

ભજતાં સાથે ભાવે ભજવું, ટળતાંશું ટલવું,
 રાસ રંગ મળે નહીં જ્યારે, ત્યારે તે ટળવું રે. ટળતાંશું.
 સુખની સેજ તણ સુખીયાને, રંક થઈ રળવું,
 રાજેના પ્રભુ અંતર જાગી, ભાવ જોઈ ભજવું રે. ટળતાંશું.
 રાધા—

મનની કેમ લહીયે રે, કોઈના મનની કેમ લહીયે,
 વીનતા વાંક હોય પોતાને, ખીલને કહીયે રે. કોઈના.^૧

૫૬ ૧—રામ માલવ, રાજ પાધરી.

નેણાંજુ લાગ્યું નેહુ રે, મારા પ્રેમ સનેહી શામળા,
 હરી હાવે ન દેશુ છેહુ રે, મારા પ્રમ સનેહી શામળા.
 તમે જ્યારના મારગમાં મળ્યા રે, ત્યારના ચુટયા અંત,
 લોભનીયાં લાગુ થયાં, હાવે હેરે તમારૂં પંથ રે. મારા.
 તમે સુહુરતમાં અમને મળ્યારે, મોહન મારગ માંહે,
 રાજેના પ્રભુ અંતરજાગી, હાવે જાણુ જાહે રે. મારા.

૫૬ ૨ જુ.

હરી સાંહાંજ સવારા આવું રે, સહુ વાટ જૂએ છે વીનતા.
 એવડહુ શું તરસાવુ રે, સહુ વાટ જૂએ છે વીનતા.
 તમે વાંહાંણાંના વનમાં ગીયા રે, ત્યારની રૂંધણુ થાય,
 માયા લાગી માહાવણુ હાવે, અજગાં કેમ રેવાય રે.

સહુ.

ગમન કયું તમે ગાયોમાં કેમ, ગમે રે જોખીને ગાંમ,
 રાજેના પ્રભુ અંતરજાગી, સમજુની તમે શાંમ રે. સહુ.

૫૬ ૩ જી.

ગોવિંદજી ચારીને ગાય રે, આવે છે જોઈએ આવતા.
 સહુ સહીઅર જોવા જાએ રે, આવે છે જોઈએ આવતા.
 લઘુ વેશે હરી લાડકુ રે, લટકા કરે અનેક,
 તે મુખ જોવા માંડી સહુ આવી એકે એક રે. આવે.
 પુષ્પ વધાવે પ્રેમદા રે, વહાલુ આવે વાટ,
 રાજેના પ્રભુ અંતરજામી, ઠરવા સરખુ ઠાઠ રે. આવે.

૫૬ ૪ ધું.

આજ આનંદ અંગ અપાર રે, અલખેલુ આન્યા આંગણે.
 સહુ જોલુ જોજે કાર રે, અલખેલુ આન્યા આંગણે.
 હરીને હાર આરોપીએ રે, હૈયાં ટાઠાં થાય,
 મળીને માહા સૂખ લીલજી રે, આ સમણા સરખું જાય
 રે. અલખેલુ.
 જેને જોવા ઇચ્છતાં રે, તેજ મળ્યા માહારાજ,
 રાજેના પ્રભુ અંતરજામી, કોટી હીવાળી આજ રે. અલખેલુ.

૫૬ ૫ ધું.

હાવે અજગાં કેમ કે'વાય રે, અલખેલા લાગી આંખડી.
 એ તુ કુહુને કેમ કે'વાય રે, અલખેલા લાગી આંખડી.
 વેવારી બહુ વારતાં રે, કાંઈ ધર્યું નહી કાંત,
 નાદનાં મોહ્યાં નીચ્યાં હાવે, લાગ્યું તમારું તાન રે.
 અલખેલા.
 નેંણ બંધામાં નેહમાં રે, શાંમળીયાની સાથ,
 રાજેના પ્રભુ અંતરજામી, હાવે ન મૂકે હાથ રે. અલખેલા.

૫૬૬ ઠું.

એવી બહાવપણાની વાત રે, કુંહુ કુને કહીએ કા'નલ.
 તેનું હૈડું હુએ ન હાથ રે, એ કુંહુને કહીએ કા'નલ.
 પ્રેમીને તે પારએ રે; પ્રેમી જે કોઈ હુએ,
 એને મળવા આદરે તે, આરોપુ અળગુ ખુએ રે. કુંહુ.
 સમજણ કાંથી શોધીએ રે, ભૂલ્યાં સૂધ ને સાંન,
 રાજેના પ્રભુ અંતરનાં મી, રનેહ વીતા સાં માંન રે.
 કુંહું.

૫૬૭ મું.

તને હાવે મૂકું કેમ રે, મારા મનના માન્યા મા'વલ.
 મેંતુ નેહતું લીધું નેમ રે, મારા મનના માન્યા માહાવલ.
 સાચૂ સચું તું શાંમલ રે, અવર સગાં સહુ ફોક,
 બહાલાંમાં વહાલુ તું હરી, વેહેવારી જેમ લોક રે. મારા.
 હું મરણુ લવણુ મૂકું નહીં રે, હાવે તાહાડું સંગ,
 રાજેના પ્રભુ અંતરનાં મી, અવીચળ આરો રંગ રે. મારા.

ગરબી.

સાહેલી સાંભળ વાત, સાચી કહું તુજને,
 ભિચીંતા એકા એક, નાથ મળ્યા મુજને.
 હરિએ જાલ્યો મારો હાથ, હસીને જોલાવી,
 હું તો નાની વયમાં નાર, લાજ મુજને આવી.
 મેંતો નાના ક્રીધા નેહ, વારું નવ ક્રીધું,
 બહાવાનો અધરરસ પ્રેમ, પાઇને પીધું.
 જેમ થનાર હોય તેમ થાવ, ડા'પણુ નવ કરવું;

આગળથી કેમ જણાય, મોંઘું ને મરવું.
 લખ્યા અક્ષર ફેક ન થાય, કહે છે વેદ કથી,
 સખી શામળીયાની વાત, સહિ કોઈ સાંભળતો,
 વા'લો અધીરા તે કા'ન, ઓઢે કાંમળ જો.
 સહુ સુતા હુતા લોક, ભર નીહરામાં જો.
 મારી સાસુ નણદલ ખેહુ, હુતાં ઘરમાં જો,
 હરિ આંખા મારે ઘેર, અરધ નીશાએ જો.
 મેં તો ઉઘાડયાં કમાડ, હરિ પધરાવ્યા જો,
 રાજેના રસીયા નાથ, મારે ઘેર આવ્યા જો.

પદ ૧ હું.—રાગ માળવ, તાલ ગરબાની.

વારી જાજી વીઠલા ઘેર આવુ રે, હરિ હેડાં ટાઠાં થાય,
 હુસી જોલાવુ રે.

સેરી વારી સજ કહે, ઘેર આવુ રે,

હું જીપર વેરૂં કૂલ, હુસી જોલાવુ રે.

કણું કહની કા'નજી ઘેર આવુ રે, મારી વીનતી
 માનુ નાથ. હુસી.

વાટડી જૂએ વીનતા ઘેર આવુ રે, તમે વીલમ કહજી
 કાંચ. હુસી.

દયા કરી ડગલાં ભરૂં ઘેર આવુ રે, હું પ્રેમે લાગૂં પાય.
 હુસી.

વહાલપણ વધારીએ, ઘેર આવુ રે, હું તો ભાવે
 ભાંમણાં લેજી. હુસી.

રાજેના રસીયા નાથજી ઘેર આવુ રે, પ્રજા પૂરૂં મનની
 આશ. હુસી.

પદ ૨ બું.

બહાલુ વાટકી નેતાં આવીયા, સાહેલી રે, મે તુ મૂખ
નેવાને કાલ, લગ્ન મેલીરે.

મારા મનમાં સુતુ તે ચયુ, સાહેલી રે, હું તુ ભાવે
લેહું આલ. લગ્ન.

પાથરણાં કૂલનાં કરે, સાહેલી રે, પછે નેવાં મળશે
લોક. લગ્ન.

ભાએગ બગ્યું આપણું, સાહેલી રે, હાવે સેવા કીને
સાર. લગ્ન.

બળવંત પાસે બેસીએ, સાહેલી રે, તાંહાં ગમવી કીને
શુંલ. લગ્ન.

સૂખહલે સતોખીએ, સાહેલી રે, તુ ટાઠા થાએ હાથ.
લગ્ન.

રાજેના રસીયા નાથલ, સાહેલી રે, બહાલ: પુરણ પ્રેમ
દયાળ. લગ્ન.

પદ ૩ બું.

મારગ મૂ કુ કાહાવલ, ઘેર બાળિં રે, મારે માથે
મહીનું માટ. ખોટી થાળિં રે.

મારી સાથની સરવે વહી ગઈ, ઘેર બાઈ રે, હું એકલકી
વનમાં હે. ખોટી થાળિ રે.

મારી સાસુડી રીસાળ છે, ઘેર બાળિં રે, મારી નણદલ
દેશે ગાળ. ખોટી.

મારૂં પરણ્યું પંથ નીહાલશે, ઘેર ભલિં રે,
પાડોસણુ કે'શે પેર. જોડી.

વાર ઘણી થઈ વાટમાં, ઘેર ભલિં રે,
આ દેખે દુરજન લોક. જોડી.

હૈત હુસે તુ આવસું, ઘેર ભલિં રે,
તમે હવડાં મૂકુ હઠ. જોડી.

રાજેના રસીયા નાથણ, ઘેર ભલિં રે,
મારૂં પ્રાંણુ તમારી પાસ. જોડી.

પદ ૪ થું.

એમ જોડી ઉઠ્યાં ભાઈણ, વહુઆરૂ રે,
એવડી કાંહાં લાગી વાર, એવા સારૂ રે.

કુહુની કારણુ સું હતું, વહુઆરૂ રે,
હાવે તે હું બંધું વાત. એવા.

તમે સાથ તણને સે રહ્યાં, વહુઆરૂ રે,
આ એકલડા વનમાહિ. એવા.

એ વેપાર વાદ નહી, વહુઆરૂ રે,

એમા હોઠ હસારત થાય. એવા.

એમ સામળીયાના સંગથી, વહુઆરૂ રે,

તમે ગવાસુ જગમાહિ. એવા.

કલંક ચઠ્યું નહી ઉતરે, વહુઆરૂ રે,

ને કીજે કોટ ઉપાય. એવા.

રાજેના રસીયા નાથણ, વહુઆરૂ રે;

તે મૂકે નહી નીરવાંણ. એવા.

૫૬ ૫ મું

સાસુલ તમે સાંભળું, આ વાટે રે,
 તમે ઠહુ છુ એવાં વેણુ કહું તે માટે રે.
 અમે સાથે સરવે નીસર્યાં, આ વાટે રે,
 એક પૂછવા લાગી પેર. કહું.
 એટલે તે ચાલી ગીયાં, આ વાટે રે,
 હ પૂઠલ રહી ગઈ એમ કહું.
 નવ લખ ગાયો નંદની, આ વાટે રે,
 તે વહેતાં લાગી વાર. કહું.
 ગાઈઓ ગોરાંભા કરે, આ વાટે રે,
 તે સાંમાં માટે રીંગ. કહું.
 કા'નને કહ્યું હાકની, આ વાટે રે,
 તમે તેનું છુછુ નાંમ કહું.
 રાજેના રસીયા નાયલ, આ વાટે રે,
 તમે કરજો અમારી સાર. કહું.

૫૬ ૬ કું.

કાંમલુ દીધાં કાંનલુ તે અમને રે;
 હાવે નેણે લાગ્યુ નેહ. સૂં કરૂં તમને રે
 છેડા મેળ્યા ચંતમાં ? તે અમને રે;
 હાવે કાંઈ ન સૂજે કાંમ સૂં કરૂં.

લાજ તલવી લોકના, તે અમને રે,
 હવે લાગ્યાં મોહનાં બાંધુ સૂં કહ્યું
 સરવ થયું અળખામણું, તે અમને રે,
 હવે લાગ્યું તમારૂં ધ્યાન. સૂં કહ્યું
 વીસાચું વેહેવાર તે, આ અમને રે,
 હાવે ન ગમે કુહનુ સંગ. સૂં કહ્યું
 સાથ સદા લગી રાખજો, હરી અમને રે,
 હાવે છેડ ન દેસુ નાય. સૂં કહ્યું.
 રાજેના રસીયા નાયજી, હરી અમને રે,
 તમે લાવે લગત હુ ઠાંન. સૂં કહ્યું.

પદં ૭ મું.

તમે મથૂરાં માહે અવતર્યાં, કા'નૂડા રે,
 પછે વ્યાવ્યા ગોપૂલ માહે, એવા ઢંગ રૂડા રે
 મહીડાં ખાધાં માગીને, કા'નૂડા રે.
 તમે ગરજે ચારી ગાય. એવા.
 તમે મુક્ત પમાડયાં માસીને, કા'નૂડા રે,
 માંમાનાં છેદયાં મૂળ. એવા.
 ગોવાલાંસૂં ગોઠડી, કા'નૂડા રે,
 તમે લેળાં કર્યાં લોજન. એવા.
 મીન^૧ રૂપે પ્રહા થયુ, કા'નૂડા રે,
 પણ પામ્યુ નહી પરસાહ^૧. એવા.

ગોઠૂલ રાખ્યું રેલતું, કાનુડા રે,

ગોપીને લઠાવ્યાં લાડ.

એવા.

રાજેના રમીયા નાથંભ, કાનુડા રે,

તમે ભગૂત વચ્છલ ભગવાંન.

એવા.

પદ ૧ છું-રાજ માલવ-ચાલ નાંહાંતી.

મંદીર આવજો રે મારે,

મારાં નેણુ તપે પંથ તારે. મંદીર.

ઉભી ઉભી વાટડી જોઈ, મન લાગ્યું છે વારે. મંદીર.

વાટ ઘાટ ને કામ કરતાં, સહીયર સરવ સંભારે. મંદીર.

તે કા'ઠા હુરી સેં ન સંભારૂ, મલતાં જમનાં આરે. મંદીર.

રાજેના પ્રભૂ અંતરળંગી, વલણુ કહું આ વારે. મંદીર.

પદ ૨ જું.

મોહન મીઠડા રે મારા.

અમે શા ગૂણુ કહીએ તારા.

મોહન.

પાઠ પાઠોસી પીયર સાસરૂ,

વચન વદે છે ખારાં.

મોહન.

આજ કાલ મળસું મોહનભ,

એવા હૈયામા હુવારા.

મોહન.

રાજેના પ્રભૂ અંતરળંગી,

વહી ગયા તે વારા.

મોહન.

પદ ૩ છું

એમ ન કીલએ રે આવું, કૈં મનમાં હુંએ તે કાહાવું. એમ
 અમે ન જાણું એમ થશે એ, પ્રીત કરી પસ્તાવું. એમ
 સનેહ સગાઇ શીસ સટાની, દેહ સંગાતે દાવુ. એમ
 મહેર કરીને મૂખ દેખાડુ, કીજે પ્રીત પ્રીલાવુ. એમ
 રાજેના પ્રભુ અંતરજામી, હેત કરી જોલાવુ. એમ

પદ ૪ ધું

સનેહ સંભારજો રે સ્વામી.
 અમે સહુ શીસ રહ્યાં છે નામી. સનેહ.
 મજ્યા વીના માથે શું દેવી,
 પ્રીત તણી બહલાંમી. સનેહ.
 જેમ જાણુ તેમ જાતન કરજો,
 તન મન મૂક્યાં ધાંમી. સનેહ.
 કામિનીઓસું કેલી કરવા,
 મળજો ઠાંઠાંનડ કાંમી. સનેહ.
 રાજેના પ્રભુ અંતરજામી,
 તું વીના સૂખ ન પાંમી. સનેહ.

પદ ૫ મું

વાટડી જોઈ છું રે તારી, વીનતી માનો મારી. વાટડી.
 વાર વાર શું કહીએ જુલાવા, આવજો સનેહ સંભારી. વાટડી.
 એં નવ જાણુ અંતરજામી, પ્રેહ વેદના ભારી. વાટડી.
 શાંમ સદેશા કાહાવુ કોસું, શે મેલ્યાં વીસારી. વાટડી.
 રાજેના પ્રભુ અંતરજામી, વલણુ કઈં હૂં વારી. વાટડી.

૫૬ ફુટું.

લોભી લાલચુ રે નેણાં, તમે સાંભળો સાચાં વેણાં. લોભી.
 શૂં કરીએ લાબ્યાં નવ હુંટે, લોક દીએ જહુ મેહેણાં. લોભી.
 સનેહુ કર્યુ તો સેહેવાં પડયે, ઠાંમ ઠાંમના કેહેણાં. લોભી.
 પ્રીત કર્યાંનું એજ પારખું, મૂખ દાંખ સરવે સહેણાં. લોભી.
 રાજેના પ્રભુ અંતરજાંમી, લખ્યાં લેવાં લેહેણાં. લોભી.

૫૬ ૭ મું.

હવે હરી આજ તુ રે આવ્યા.
 અરે મને ભૂધરણ મન લાબ્યા. હવે.
 અંતરગતની આરત જાણી,
 અંતરજાંમી ઠા'વ્યા. હવે.
 ધનવ કહીએ ધરણીધર તમને,
 મોલ હીઉ મોલાબ્યા. હવે.
 લજ્જા રાખી લોકલલાંમાં,
 ભજપણુ ભલા રે ભજાબ્યા. હવે.
 રાજેના પ્રભુ અંતરજાંમી,
 મોતીટ વધાબ્યા. હવે.

પદ ૧ જી—રાગ મલાર—ચાલ ચુતાલાની.

સખી શાંમલુ ગુ વાંક, અવગૂણુ આપણા.
 એ રા ને આપણુ રાંક, અવગૂણુ આપણા.
 એણે વનમાં ચારી ગાવડી, તે ગોકુલ ગોપી કાજ રે,
 આપણુ લોક આહીરકાં, એની ન બાણી દાઝ. અવગૂણુ.
 જડધૂં પણુ સખી ન બાણ્યુ, રતન એ રણુછોડ રે,
 રાજેના પ્રભુ અંતરબાંધી, કરી તેહની હોડ. અવગૂણુ.

પદ ૨ જી

એ શાંમલુ સૂખ દાઇ, સૂખ યહુ આપણુ.
 એ કરતુ ક્રોટ ભલાઇ, માહા દઃખ કાપણુ.
 એ શાંમ કરવા કાંમ લાગ્યુ, આપણુને અનેક રે,
 એ અલભિલુ આપણુ વીના, રંતુ નહી રવ એક. સૂખ.
 બાંધાં સંભારૂં તાં સાદ દેતુ, સખીને સુ વાર રે
 રાજેના પ્રભુ અંતરબાંધી, નંદણુને દુઆર. સૂખ.

પદ ૩ જી.

હાવે રૂદે રૂંધણુ યાય, રહેવાતું નથી.
 એ કુને કેમ કેહેવાય, કેહેવાતું નથી.
 રાત રડતાં બાએ અમને, દીહે^૧ અત^૨ ઉચાટ રે,
 હુરી વીજોગે હાવે ઠહૂં છૂં, વજ હોયા ફાટ. રહેવાતું.

૧. દિવસે ૨. ધણુ, અતિ.

એવું દ્વઃખ એકું નથી, તમે માંનજો નીરધાર રે,
રાજેના પ્રભુ અંતરજામી, મળ, કેનીતર^૧ માર. રહેવાતું.

પદ ૪ થું.

જેને લાગ્યાં મોહનાં બાંધુ તે જીવ જાંલુશે.
જેના પ્રીતે વીધ્યા પ્રાંજુ તે દ્વઃખ આંજુશે.
એ કહી ઠા માંને નહીં, અને કે'વાની નહી વાત રે,
જેને લાગી તેજ જાણે, ખીજુ જાણે નાય. તે જીવ.
પાહાલુજી દીકા વીના, અમ આંજે આંસું ધાર રે,
રાજેના પ્રભુ અંતરજામી, જેને કારી કાળજ પાર. તે જીવ

પદ ૫ થું.

દયા કરૂ હો દીન દયાળ, આવુ આંહાં લગી.
હજૂ કોપ કરશુ કાંહાંન, કુહુની કાંહાં લગી.
હૃદયે છે હરી હાવે, હારી જોડયા હાય રે,
આધીન થી અખળા કહે, સાંભળુ સ્વામી વાત. આવુ.
અવગૂણ અમારા મૂકજો, માહારાજ મનથી દૂર રે,
રાજેના પ્રભુ અંતરજામી, હાવે ચાઉ હજૂર. આવુ.

પદ. ૬ કું.

અમે કુને કહીએ વાત, કાંકાંનડ તમ વીના.
 તમારે સખી જહુ સાથ, ખીજી અમ વીના.
 આશરૂ અમારડે હરી, તમારૂ છે એક રે,
 અળગા હાવે આરાધતી, અમ સરખી તમને અનેક.
 કાંકાંનડ.
 ખાવું ને પીવું નવ ગમે, નવ ગમે કુહુણ સાથ રે,
 રાજેના પ્રભુ અંતરબંધી, હોહેલાં દિન રાત. કાંકાંનડ.

પદ છ મું.

મારા જીવન પ્રાણ આધાર, અળગા નવ રહીએ.
 તન મન કરૂં બહીહાર, અળગા નવ રહીએ.
 (અધુરું)

પદ ૧ છું—રાગ ગૂણ મહાર.

તમે મૂકુ મનનું આંદુ રે, માહારા પ્રેમ સનેહી.
 અમ જીપર તે કીરપા રા ખૂ, મૂકુ જગડુ જાંદુ રે. મારા.
 મરણ જીવણ એ ચરણ ન મૂકુ કાઢી નાંખુ કાંદુ રે. મારા.
 વચને વચને વીખડાં વાધે, પડે પ્રીતમાં કાંદુ રે. મારા.
 સનેહ કરીને શામળીઆજી, વેરપણું યં વાંદું રે. મારા.
 રાજેના પ્રભુ અંતરબંધી, મૂખને ત બોલે છાંદું રે. મારા.

પદ ૨ જીં.

તમે ગૂણવંત છુ ગુણ રાખુ રે, અમે અવગૂણ ગારાં.
 જૂઠે સાચે સહુ કહે તારાં, તે તુ ચાલો વાંકુ રે. અમે.

હરી કરીને એ માંગૂ છું, દાસ કરીને દાપુ રે અમે.
 પેહેલાં હેત કરીને તેડયાં, હાવે શાને હાંકુ રે. અમે.
 મનમાં હુએ તે કુહુંની માંડી, ભાવ કરીને ભાપુ રે. અમે.
 રાજેના પ્રભુ અંતરજાંઝી, બંધન છોડી નાંખુ રે. અમે.

પદ ૩'જી.

ધન ઘડી ધન હા'ડુ રે, મન મોહન દીકા.
 સહીઅર સર્વ તણને હાવે, નાચણ ઉપર નાડુ રે. મન.
 સૂંઠર મુખડું મીટે જોઈને, દાઝ હેયાની કાડું રે. મન.
 સંગ સખી શામળીઆ સાથે, વહાલપણાનુ વાડુ રે. મન.
 હાવે હેત હરીસું બાંધ્યું, સનેહ સંપુરણુ બાડુ રે. મન.
 રાજેના પ્રભુ અંતરજાંઝી, આંક વળ્યું છે આડુ રે. મન.

પદ ૪'જી.

હરિ હેત હુએ તો આવે રે, એની ગત એની.
 લાડે પાડે લખમીવરને, સહીઅર શું મમલવે રે એની.
 ભૂપતનાં ભોજન મૂકીને, ભાવની ભાણુ ભાવે રે એની.
 વહાલપણે જો મજની જોખી, તૂંકારે જોલવે રે એની.
 વિવેક વિચારે નહી વશ થાએ, પ્રીતનુ ભોગી કહાવે રે એ.
 રાજેના પ્રભુ અંતરજાંઝી, પ્રેમી જનને કાવે રે. એની.

પદ ૫ મુ.

તારી મોરવી મોહનગારી રે, સડૂ મોહ પમાડયાં
 વૃંદાવનમા વેણ વનગી, બીઆકુલ કીધા નારી રે સડૂ.
 જે જેમ તે તેમ જોરા ધાયા, લોક લાજ વિસારી રે સડૂ.
 મીહુ જોહુ મન હરવાને, વેણ ઉપર વારી રે સડૂ.
 માત ત ત મુળ કલપીક ? લોપી, હાવે જોઠા હારી રે સડૂ.
 રાજેનો પ્રભુ અ તરજમી, યાં યા કહું વિસ્તારી રે સડૂ.

પદ ૬ કું.

મારે ષાળપણે મન ષાધ્યુ રે, માયા મહાવણ માથે
 હાવે મે મૂક્યુ નવ જાએ, રતન અમુલક લાધ્યુ રે માયા.
 લાક્ષી મારૂ જૂહુ જોલે, તેનૂ હેડૂ હાધ્યુ રે માયા.
 જો જલહલતુ પ્રણ તણને, સાધન શાહુ સાધુ રે માયા
 એના સગવિના મને માડી, અંગ ન લાગે ખાધુ રે માયા
 રાજેના પ્રભુ અ તરજમી, આવે તુ આરાધુ રે માયા

પદ ૭ મુ

હું તુ તમને રહી છૂ તાકી રે, ત્રીકમણ આવુ.
 આજ લગી હૂ તારે ઠાજે,
 રહી છું આપોયું રાખી રે

ત્રીકમણ

કેહેવૂ હુએ તે કુહુની અમને,
 કાહુની કેં ણાકી રે. ત્રીકમણ.
 આજ લગી કુહુ કાંડાં જે આવ્યા,
 આવડા દા'ઠા નાખી રે. ત્રીકમણ
 નેહુ નલાલિ નાયણ કાહાવું;
 સુર નર જોલે સાખી રે. ત્રીકમણ.
 રાજેના પ્રભુ અંતરખમી,
 હાવે કહુ છું હાંકી રે. ત્રીકમણ.

૫૬૧ છું—રાગ મલાર, ત્યાલ મરખાની.

સખી શામળીયુ રીસાયા રે, જોલે નહી જોલાવ્યાં રે
 ખાઈ અવગૂણ મારા જાણુ રે, મેં કયું ત્યાલતાં ચાહુ રે.
 ત્યારે નખ માઈ એક વાગ્યુ રે, તાંડાંથી ચટકું લાગ્યુ રે.
 તે માટે મુહુ વણસાધ્યું રે, નહી જોલું એમ નાધ્યું રે.
 જોઈ દાસ રાજે પ્રભુ એવારે, રીસાવે છે કેવા રે ?

૫૬૨ છું

શામળીયા સામું જાણુ રે, એમ ન આડા ચાહુ રે.
 મારા અવગૂણ સરવ વીસાડ રે, ઠારણુ થૈને ઠાડ રે.
 એમ શા માટે કંઈ ધાવુ રે, અરજ કરું અહીં આવુ રે.
 અમ તમપર જોઠાં તાકી રે, માટે કહું છું હાકી રે.
 તમે દાસ રાજે પ્રભુ આવુ રે, અમને લાઠ લડાવુ રે.

પદ ૩૯

બહાલા હાવે ઠાંચે વીસારે રે, પાલવ વળગ્યાં તાહારે રે
 તારી પ્રીતડીએ મન પલકયાં રે, સીતર લાગ્યાં ભલકાં રે
 માફ મનડું રેહે નહી માંને રે, મનડું વેધ્યું તાંને રે
 હુરી અમને આતૂર તારી રે, મેજી કેમ વીસારી રે
 તમે દાસ રાજે પ્રભુ બહાલા રે, જેમ છે મોહનમાળા રે

પદ ૪૩

આજ ભાવ કરી અહીં લાજી રે, દયા કરી દુઃખ ટાજી રે
 આજ પૂરજી કૃષ્ણા કીધી રે, મને પોતાની કરી લીધી રે
 હૂં સા સા ગૂણુ કહૂં તારા રે, જીવના જીવન મારા રે
 હૂં ભાંમણુલાં લેઉં ભાળી રે, મારા વાંકડીયા વનમાળી રે
 તમે દાસ રાજે પ્રભુ મારારે, બીસફ નહી વીસાર્યા રે

પદ ૫૩

મારા મીઠડા જોલા મીઠા રે, આજ ધલે દહાડે દીઠા રે
 તમે કુની^૧ રહ્યા ઠાંડાં હુવા રે, ફના નેહમાં ખત્યા રે

૧. કહેને.

તમે સાચું કેલે અમને રે, તે હું પૂછું તમને રે.
 મોહનજી કેહેલે માંડી રે, લાજ અમારી છાંડી રે.
 તમે દાસ રાજે પ્રભુ ડાહ્યા રે, વાહ્યાવપણે વવાયા રે.

૫૬ ૬ કું.

આજ આલિંગન હુ દેવા રે, અલ ને ઉરમાં લેવા રે.
 કહું હૈદારી નહીં સુહુની રે, લાજ ગણુ નહીં કુહુની રે.
 લાડકડુ એવું લાજે રે, મજ સોળીને ભાચ્યેગે રે.
 જેમ રાંદ રાજ હો પાંમે રે, તેમ હુરખ હૈયામાં લખે રે.
 તમે દાસ રાજે પ્રભુ મગીયારે, સહુ દુઃખ દેહનાં ટંગીયારે.

૫૬ ૭ કું.

આજ ખન પદી ખન દા'કુ રે, આંક વજુ છે આડુ રે.
 બુઝુ વાટકી લેતાં આવ્યાં રે, મોતીડે વધાવ્યા રે.
 સળી એક મળી સહુ આવુ રે, એને મંદીરમાં પધરાવુ રે.
 એને તન મન સરવ સમરુ રે, મુખડાં કોપ લોથ
 દરુ રે.
 એના દાસ રાજે પ્રભુ બહાવા રે, નેહુનેનેલે નીહાન્યા રે.

૫૬ ૧ છું—રાગ કેદાર—ચાલ ગરખાની. ૧

કાંદુઠે કાંમણ કીપલાં રે લો,
 મન અમારડાં લીધલાં રે લો.
 એ જીવથી જીવન વાહાલડુ રે લો,
 નંદતણું ગોવાલડુ રે લો.
 નેણમાં નાય વસ્થા હવે રે લો,
 સનમુખ શાંમ ધયા સવે રે લો.
 બૂલમાં ભાજ્યું ભાળતાં રે લો,
 થંતડું લાગ્યું ચાલતાં રે લો.
 પ્રીતડી લાગી પ્રાંણસું રે લો,
 શાંમળીયા સૂંભાંણસું રે લો.
 નેહડુ લાગ્યું નેણુ રે લો,
 શાંમળીયા સૂખ દેણુ રે લો.
 એવડું મરમ ન મેં લણું રે લો,
 એ યતાં સું સનેહ યજુ રે લો.
 હવે તો મનથી ન નીસરે રે લો,
 વહાલુલ કેમ વીસરે રે લો.

૧ હાલમાં ગવતા ગરખાની કડીના છેડે જે 'લોલ' શબ્દ વપરાય છે. તે પહેલાં વપરતો દોષ એમ જણાવું નથી. તેને બદલે 'લો' વપરાતો હતો. નરસિંહ મહેતા કૃત ગરખામાં પણ 'લો' વાપર્યો છે. હાલ વાકીયાના ભીક્ષી ગરખામાં પણ આજ 'લો' વપરાય છે.

રૂપ એનું રણીઆંમણું રે લો,
 સઘળી વાતે સોહામણું રે લો.
 દાસ રાજે પ્રભુ કાંમના રે લો,
 નવ ખંડ જેની નાંમના રે લો.

૫૬ ર છં.

આવા હરી કેમ મૂકીએ રે લો,
 ખીજલે પંથ ચું ડુકીએ રે લો.
 એને સરવ આવી મળે રે લો,
 એ શાંમણુ સહ્યાં ભળે રે લો.
 છલે એ છવન જાણીયુ રે લો,
 તે જગમાંહે માંણીયુ રે લો.
 તે કા કહેશે વીનતી રે લો,
 જેમાં રેખ એની સ્તી રે લો.
 અક્ષય કળા ને અણત છે રે લો,
 કીર્તાન કીર્તાન ગીત છે રે લો.
 કલિબુઝમાં કુલુ પારખે રે લો,
 નીરખી ને નિરધાર કહે રે લો.
 જગત સૂત્રાણ્યું લેદમાં રે લો,
 ગોરસની ગત વેદમાં રે લો.
 એમાં અઠારે પૂરાંણુ છે રે લો,
 પ્રેમી તે નાથના પ્રાંણુ છે રે લો.

પ્રીતે મન પરબોધીએ રે લો,
 રનેહની શેરીએ શોધીએ રે લો.
 દ્વય રાજે પ્રભ તાં મળે રે લો,
 એ કારણુ નવ કો કળે રે લો.

— — —
 ૫૬૩ જું.

કોઠ એ મુને તે કા'નના રે લો,
 ભાવ ભલા ભગવાનના રે લો.
 ખીલ ક્રોધ ન સાંભરે રે લો,
 મનમાં મોહનજી ઠરે રે લો.
 શૂં કરીએ સંસારને રે લો,
 કું ભજીએ દીરતારને રે લો.
 ને ભાળે ભવ છૂટીએ રે લો,
 તાં તણાઇને ત્રીએ રે લો.
 અળગાં વાંધલાં ન મારીએ રે લો,
 હરી હયામાં પારી એ રે લો.
 એ શ્રીખામણુ સાચલી રે લો,
 વેદના વાંમીએ પાછલી રે લો.
 કારજ તેવૂં કીજીએ રે લો,
 લાભ ઘણું જાંહાં લીજીએ રે લો.
 પ્રેમીનુ સંગ પૂછીએ રે લો,
 નંદક નદીમાં ન પૂચીએ રે લો.

ભલૂ કહે નવ ભૂલીએ રે લો,
 કુલાવ્યાં ના કુલીએ રે લો.
 દાસ રાજે પ્રભુને મળુ રે લો,
 અવળાંથી આડા ટળુ રે લો.

— — —
 પદ ૪ થું.

સામૂં ભાલૂ શાંમળા રે લો,
 એમ ન રાખુ આંમળારે લો.

અમે તમારે આશરે રે લો,
 મિન માંને નહીં સાસરે રે લો.

અમે તમુને ભાળીએ રે લો,
 તમપર ઘડલા ગાળીએ રે લો.

કુહુંને કહેવાતું નથી રે લો,
 અળગાં રહેવાતું નથી રે લો.

ભાવ કરીને ભાળજે રે લો,
 ભાંડાં તેડું તાંડાં ચાલજે રે લો.

વીણમ ન કરગુ વાટમાં રે લો,
 આવજે મુંદર ઠાઠમાં રે લો.

ઠહુ તે ઠાંને આંજગુ રે લો,
 આવામાં આવી મગુ રે લો.

ઠહુ ઠૂં કા'નણ કાજ છે રે લો,
 તમને અમારડી લાલ છે રે લો.
 ભાવ કરીને ભાળજો રે લો,
 આ ફેરી ફૂખ ટાળજો રે લો.
 દાસ રાજો પ્રભુ એવડું રે લો,
 તમને ઠહું તમ નેવડું રે લો.

૫૬ ૫ ઝું.

માયા લાગી મા'વલા રે લો,
 હાવે તુ આવ બિતાવળા રે લો.
 વણુ દીઠે બહુ વેદના રે લો,
 સૂખ સહુ લાગે નખેદના રે લો.
 દયા કરૂની દયાળણ રે લો,
 ઘેલાંના ગોપાળણ રે લો.
 અમે તમારાં દાસડાં રે લો,
 રહીએ કેમ નીરાશડાં રે લો.
 પાળવ વળગ્યાં તાહુરડે રે લો,
 તુ મન વસીયુ માહુરડે રે લો.
 ખીબા કૂહુને જાચીએ રે લો,
 તારી આગળ નાચીએ રે લો.
 અમને એ મંચા ઘણી રે લો,
 દયા કરૂની અમે ભણી રે લો.

જેવાં તેવાં પણ તાહરડાં રે લો,
 અંવબૂણુ ઢાંકે અમારડાં રે લો.
 જેમ શોભે હરી તે ઠરૂં રે લો,
 ઠાલા ધટને ભાવે ભરૂં રે લો.
 દાસ રાજે પ્રભૂ ભાળજો રે લો,
 લાઠ અમારડાં પાળજો રે લો.

૫૬૬૬.

ભળપણુ ભાજ્યું ભેટતાં રે લો,
 સેજ લીધાં ભૂએ^૧ ભેટતાં^૨ રે લો.
 દયા કીમી બહુ દાસને રે લો,
 વળગ્યું મન વિશવાસને રે લો.
 હવડાં હેત વાધ્યું ધવ્યું રે લો,
 તે પરતાપ તમે તણુ રે લો.

હેરતી હતી હેરણ્યાં રે લો,
 ઘરનાં ઘેરનાં ઘેરણ્યાં રે લો.

જેવા છુ તેહેવી કરી રે લો,
 કહીએ સૂં કરી કરી રે લો.

મોટા છુ મહારાજ તુ રે લો,
 લલે પધાર્યાં આજ તુ રે લો.

શી શી સેવા કીલ્યે રે લો,
 આલુની ઊર પર લીલ્યે રે લો.
 ભાવ કરીને ભાળીએ રે લો,
 વગી આ વદન નીહાળીએ રે લો.
 મીટમાં મોહન વેલડી રે લો,
 સહ કો કહે છે સાહેવડી રે લો.
 દાસ રાજે પ્રભુ ભાળીએ રે લો,
 સૂઝ ન રહે સૂં સંભાળીએ રે લો.

— — —
 ૫૬૭ મું.

આજ અમારે મનના રે લો,
 ભૂધર ભોગી ભુવનના રે લો.
 ભાવતાં ભોજન કીલ્યે રે લો,
 આજ નીભાવા લીલ્યે રે લો.
 કરીએ નવસુ નવેદ તુ રે લો,
 ખીણું ન રાખતુ ભેદ તુ રે લો.
 છે બહુ શાંભ સવાહીયા રે લો,
 જમવા જૂગતો આરથીઆ રે લો.
 આદર આપું આવતાં રે લો,
 ભોજન પ્રીસુ ભાવતાં રે લો.
 આજે લાહુ^૧ લીલ્યે રે લો,
 હાથડા ટાઠા કીલ્યે રે લો.

આ તક આવે આવતી રે લો,
 એ માટે મન ભાવતી રે લો.
 આજતુ રૂંડલુ રંગ છે રે લો,
 શાંભ સખીને સંગ છે રે લો.
 એ માંની લેજો માહાવણ રે લો,
 સેવા સંપૂરણ ભાવણ રે લો.
 દાસ રાજે પ્રભુને મળ્યા રે લો,
 દુખ ગીચું ને દાંડા વળ્યા રે લો.

પદ ૧ છંદ—રામ કેદાર-દેશી ચાત્રતી.

એણે આપણને સૂખ આપ્યું રે, સખી શાંભલીએ.
 ઇણે દેહ તણું દુઃખ દાળ્યું રે, સખી શાંભલીએ.
 એણે ગીર ગોવસ્થન ધરીયું રે, સખી.
 ઇણે ઇંદ્ર તણુ મહ હરીયું રે, સખી.
 ઇણે કો ન કરે તે કીધું રે, સખી.
 ઇણે દાવાનળ એમ પીધું રે, સખી.
 ઇણે પૂર્વે મારી માતા રે, સખી.
 ઇણે જળ છલ પાડ્યું દાતા રે, સખી.
 ઇણે શંકર સરખા વાહ્યા રે, સખી.
 મોહ પાંચી મહાદેવ ધાયા રે, સખી.
 એણે અજ^૧ તુ એમ બેકાળ્યું રે, સખી.

તે જોવા મધુવન આવ્યું રે. સખી.
 ઇંદ્રે એવા રંગ દેખાડયા રે. સખી.
 ઇંદ્રે વીરંચી છળ પાડયા રે. સખી.
 ઇંદ્રે વેદ પ્રદાના વાજ્યા રે. સખી.
 ઇંદ્રે દૈત્ય ઘણેરા ટાજ્યા રે. સખી.
 ઇંદ્રે નાગજ નાચ્યુ ઠાળી રે. સખી.
 એવું વાંકું છે વનમાળી રે. સખી.
 એવા રંગ રખાડયા અમને રે. સખી.
 તે સા સા કહીએ તમને રે. સખી.
 રાજેતુ રસીઉ વાહાલુ રે. સખી.
 એ તું નંદતચુ ગોવાલુ રે. સખી.

પદ ૨ જી

તમે એક વાર તું અહીં આવુ રે. મારા મોહનજી.
 મને હેત કરી જોલાવુ રે. મારા મોહનજી.
 બુલાલા પ્રીત તમારી સાચી રે, મારા.
 હું તું રંગે તારે રાચી રે. મારા.
 મને એમ ન વાહુ વાતે રે. મારા.
 પરણામ કરું જે હાથે રે. મારા.
 મને દાઢી દરશણુ આલુ રે. મારા.
 તમે જોલ્યા છુ તે પાળુ રે. મારા.
 ડગમગતે ડગલે ચાલુ રે. મારા.

તમે ઘર ઘણાંનાં ઘાહુ રે. મારા.
 તારી આંખઠથી અણીઆણી રે મારા.
 અમે સૂં સૂં રહીએ લાળી રે. મારા.
 હું તુ ઝોરડીએ અજવાળું રે, મારા.
 હવે હરખ ભરી હું ચાહું રે. મારા.
 હું તુ જોઉં છું વાટ તમારી રે. મારા.
 તમે વીનતી માંતુ માહારી રે. મારા.
 હાવે અમે તમારાં કાહાવું રે. મારા.
 તમે બાંહાં તેડુ તાં આવું રે. મારા.
 તમે બાંહુ છુ સૂં કહીએ રે મારા.
 તમે જેમ રાખું તેમ રહીએ રે. મારા.
 રાજેના રક્ષીયા નાથ રે. મારા.
 માફ તન મન તારે હાથ રે મારા.

— — —

૫૬૩ છુ

તમે બહાલામાં અતી બહાલા રે, મારા મન ગમલા.
 તારા અંચળ સઘણા ચાળા રે. મારા મન ગમતા
 તારી મોરલીએ મન લીધાં રે. મારા.
 તે તુ અમને ઘેલાં કીધાં રે. મારા.
 મને બીજૂં કાંઈ ન લાવે રે. મારા.
 મારા મનમા કાંઈ કાંઈ આવે રે. મારા.
 તમે આંખ અમારી ઠાફ રે. મારા.

મને મોહને બાંધે ન મારૂં છે. મારા.
 આજે દેખેતી દીવાળી છે. મારા.
 હરી મંદીર આઠ્યા ચાલી છે. મારા.
 મારા મનની આશા પુતી છે. મારા.
 હું તુ પૂરણ આજ પગુલી છે. મારા.
 તને કોઈ જવલુ જાણે છે. મારા.
 તું રૂઠે કમળમાં મળે છે. મારા.
 તારે રૂપે રહી છું રીઝી છે. મારા.
 મને વાત ન સૂઝે ખીજી છે. મારા.
 તમે છેડ ન દેખુ અમને છે. મારા.
 હું એ કદં છું તમને છે. મારા.
 તમે રૂઠામાં અતી રૂઠા છે. મારા.
 તને કોઈ કહે છે કુઠા છે. મારા.
 રાજેના રસીયા નાથ છે. મારા.
 હરી આયુ તાહારૂં સાથ છે. મારા.

પદ ૮ થું.

તમે આવુ મીઠડાં લીજે છે, મારા મીઠડાં છું.
 હરી લટકે લાહુ લીજે છે, મારા મીઠડાં છું.
 હાવે લોક કરે છે હાંસી છે મારા.
 હું તુ થી તમારી લગી છે મારા.
 બહાલા વાટે વાત ન દીજે છે. મારા.
 તને સી સીળાંમણુ લીજે છે. મારા.
 હેતુ દેયામાં રાણુ છે. મારા.

તમે અધર તણુ રસ ચાખુ રે. મારા.
 બહાલા મનનું મળવુ છાંનુ રે. મારા.
 એ તુ મહી વેચવાનૂ ધાંનૂ રે. મારા.
 અમે અણુવરત્યાં જળ ભરીએ રે. મારા.
 તને મળવા પરપંચ કરીએ રે. મારા.
 માઈં તમ સાથે મન માંન્યૂ રે. મારા.
 હાવે પરગટ કડં કે છાંનૂ રે. મારા.
 પેલી નણુદ ન મૂકે કેડુ રે. મારા.
 મને મારગમાં માં છેડુ રે. મારા.
 એ તુ લોકાચાર છે ભુડુ રે. મારા.
 તે તુ અરથ ન જાણુ છાંડુ રે. મારા.
 પેલા લોક લવે સૂં કરીએ રે. મારા.
 હાવે અવલે વચને મરીએ રે. મારા.
 રાજેના રસીયા નાથ રે. મારા.
 તમે મળજે માહાજમ રાત રે. મારા.

૫૬ ૫ મું.

હુરી બહાવપણે વશ થાય રે. સૂણુ સાહેલી.
 એ તુ અવિનાશી કેહેવાયે રે. સૂણુ સાહેલી.
 એ તુ અકળ કળ્યુ ન જાય રે. સુણુ.
 વાહાણુ વેણુ મધુરી વાય રે. સુણુ.
 બહાણુ ગોખુલ ચારે ગાય રે. સુણુ.
 બહાણુ માંખણુ માગી ખાય રે. સુણુ.
 એણે બંધન છોડી ગાય રે. સુણુ.

જ્યારે જન્મ્યા જાદવરાય રે. મુણ.
 હવે આપણ એને બજાએ રે. મુણ.
 હાવે અન્ય ધર્મ સહુ તણએ રે. મુણ.
 હાવે ધ્યાનજ રાખુ એનું રે. મુણ.
 મારે કામ પટે નહી કૈનું રે. મુણ.
 ચાહુ વૃંદાવન જેએ રે. મુણ.
 એને મનની માંડી કહીએ રે. મુણ.
 હાવે હોતે હરી ને મગીએ રે. મુણ.
 હાવે હું તું કરતાં ટળીએ રે. મુણ.
 હરી હેત વીના નહી આવે રે. મુણ.
 એ તુ અંતરજાંમી કાહાવે રે. મુણ.
 એતુ રખે મૂકતાં કેડુ રે. મુણ.
 એતુ નીગમ ન પાંમિ નેડુ રે. મુણ.
 રાજેનું રસીધુ નાથ રે. મુણ.
 એની કોઈ ન જાણે વાત રે. મુણ.

પદ ૧ છુ.—રાગ કેઘરૂ, ચાલ દૂકડી.

મારે મંદીર આવ્યા નાથ, સખી રનેહ તણી સું વાત,
 મને જીર સાથે એમ લીધી, જાણે અમૃતની ચેરે પીધી.
 એમ પ્રેમ પ્રીતની વાતે, મને નેહુ દેખાડયુ નાથે.
 કે કહેતાં ન કેહેવાએ, એવુ અધર અગીરસ પાએ.
 બહારે વેણુ વાઈ વસ કીધા, જાણે વેચાતા કરી લીધાં.
 બહારે પ્રેમની પ્રીતે જાંધ્યાં, મોહુ જાંણુ મીટમા સાંધ્યાં

જેને મળતાં માહા સૂખ થાએ, તે મૂક્યા કેમ મૂકાએ
 વ્હાલે વ્હાલપણે ગ્રહી જાહે, તે ચુટ્યા ચિત્તડા માંહે
 એ રનેકુની સાંકળ એવી, છૂટે નહી છોડીએ તેવી.
 એવા દાસ રાજે પ્રભૂ પાંગી, હૂં મેહ વેદના વાંગી.

પદ ૨ જી.

મારી આંખડીના આધાર, અજગા ન થાઉ લગાર.
 તારી પ્રીતિ પ્રાણુ ખંધાયા, મને લાગી તમારી માયા.
 મેં તુ વણુ દીઠે ન રહેવાએ; કુહુ એ તે સૂં કેહેવાએ.
 મને લાલચ લાગી તારી, વેવાર મેલ્યું વીસારી.
 મને કાંઈ ગમે નહી ખીજૂં, તને ભેધ ભેધને રીજૂ.
 મેં તુ જ્યારના મારગ દીઠા, મને ત્યારના લાશુ છુ મીઠા.
 ચીત્તડામાં આવી ચૂટ્યા, અંગે અંગે પ્રીતમાં ખુટ્યા.
 હૂં તુ ચુપ કરીને ચાલુ, જતાં જાણે જદ્દવર લાખૂં
 તમે હુજાવે લગાડી આંખ, પછે વ્હાલપણાનુ વાંક.
 તમે દાસ રાજે પ્રભૂ એવા, વીસડું ન વીસાર્યાં તેવા.

પદ ૩ જી.

હૂં તુ આજ ગઈ જળ લરવા, વ્હાલે રાખી વાતો કરવા.
 આસપાસ ન હુતુ કોઈ, વ્હાલે દૃષ્ટ લરીને ભેધ.
 ત્યારે આઠવા ઉર્ચીતા ધાઈ, પછે પાલવડે હૂં સાહી.
 હું તુ અણુસમણ ને અલેતી, નીતુ ઉભી ચાંને રેતી ?

મને વાતડીએ સમજાવી, જેમ પોપટ તેમ પઠાવી.
 વળી મીઠે મોહુ ઊપજાવે, હરી તે માટે મન ભાવે.
 બહાલે બહાલપણું દેખાડી, મને મોહુને કાંઠે પાડી.
 હરી આજુ હરીએ હાય, પછે થઈ યનારી વાત.
 જેને વીતી હુએ તે જાણે, વણ વીણ્યાં સૂં ચીત આંણે.
 એવા દાસ રાજે પ્રમુ મળીયા, જેવા શુભ સરીખા ગળીયા.

પદ ૪ થું.

બહાલા વાત ન કીજે એવી, આ સહુકે જાણે તેવી.
 ગોવિંદજી ઘેલા કાંએ, માફ પરચુ છે ધરમાંડે.
 તમે ન કહ વળગાઝુમ, એ સાંજળશે કે ધુમ.
 સસરજી સૂતા ખાહાર, તે તુ સરખા રચણ અપાર.
 મારી સૂતી નથી સાસૂડી, તે તુ હેરણ હેરે કૂડી.
 મારે પાએ વીછીડા વાગે, તે વરતે જેઠ એ જાગે.
 જો જાણે જેઠાંણી વાત, તુ તે મૂકે નહી તાત
 માહર દીઝરીઉ જો દેખે, તુ મુઠાં પેખણાં પેખે
 દેરાંણી ન રહે દાખી, નણહીને કહે જૂઉ ભાખી
 તમે દાસ રાજે પ્રમુ જાંવ્યા, માટે સમજી કહ પીઆણાં.

પદ ૫ મું.

પછે નણહી નીરખીને જોડી, જાણીને લાવે ઠંઠાડી.
 એનૂ હેત હરીસૂં જાંધુ, મને ચેન ચાલતાં લાધુ.
 એ તુ મુઠે રાખે માંમ, હૈડે મળવાની હાંમ.
 એ તુ દોષ લાજને લાજે, પણ મનમાં ગોવિંદ ગાજે

આપણને એમ સમજાવે, એને હુરી હુયામાં ભાવે.
 જે ઘુંઘટડુ ઘડુ કાઢે, તે તુ ઉડતાં સાવજ પાડે.
 માડી વાત માંન તું મારી, લાણીને મજ્યા મોરારી.
 કંઈ આવતા દેખી કાં'ન, કરે સલુગટમાંથી સંન.
 એના ઘુંઘટડામાં ઘાત, નેણે વશ કીધા નાય.
 એવા દાસ રાજે પંચુ મારે, હુડિ છે રૂઠે ઠાઠે.

— — —
 પદ ૬ મું.

મારી નણુદી વેણુ વશ રાષ્ટુ, એવાં વરવાં વચન ના દાષ્ટુ.
 કાં એ કુઠાં કલક ચઢાવું, સે એ જગત માથે ચઢાવું.
 જૂઠા સે જોડા જોડ, વણુ વાજે તાંત કાં તોડુ.
 તમે નાદ બીના સે નાચુ. એ વચન વદ કાં કાચું.
 વણુ દીઠે વંગ ન જોણુ, એમ ઠાલાં સીદ ઠોણુ.
 તક એણુ વુણાં^૧ સીદ તરાડુ,^૨ એમ લવતાં લાલ ની^૩ કાડુ.
 તમે સીદ ઠાલવુ ઠાલા, એ સનેપાતના વ્યાજા.
 તમે સુકાં મત્રોખાં ચાવુ, એમ ઘેડડીઆં સુ' કાડાવુ.
 હુરી બીના હેરણાં હેર, વણુ વીત્યાં વચન ન વેર.
 એવા દાસ રાજે પ્રણુ મીઠા, નણુદી તમે કાંડું દીઠા.

— — —
 પદ ૭ મું,

લાણી તુ મારે મન ભાવે, જે મોહનને મેળાવે.
 તમે જાઉં છુ અમને વાડી, તે દાઝે જોણું જાઈ.

૧. વારોણું. ૨. મોરેથી જોણવું ૩. નહિ.

તાંડાં અમને સાથે તેડું, કંઈ હું નહી કરું જાનેડું.
 તમ સાથે હરીનું ભાવ, તૂ પાડ અમારૂં દાવ.
 હું નહુદ થં પાએ લાગું, બાબી દયા કરૂં એ માગું.
 એ પાણુ અમારાં લાડ, હું મંનૂ તમારૂં પાડ.
 પછે ભાબી મનની વરતી, કેં નહુદ નથી એ નરતી,
 એવું જાંણીને સ.થે લીધી, પછે પોના સરખી કીધી.
 જે મેળગ્યા હેવ મોરારી, નહુદીની પીડ નીવારી.
 ત્યારે દાસ રાજે પ્રભુ ભેટયા, બેહુનાં માડાં દૂખ ભેટયા

૧૪૬ ૧ હું.— તમ કરજ, આજ કરજાતરી, આજ લખી.

કાંડાંનડ કહણુ થયા હાવે, પે'લાં જોલંતા' બાવે,
 તે ન મળે દાંમોદર દાવે રે. કાંડાંનડ.
 પહેલાં આવંતા ધાયા, અમમૂં કરતા મોહ માયા,
 તે નાથે નીમત્રી ૧ એમ છયા રે. કાંડાંનડ
 અમે સહીએર સહૂ સાથે, હરીસૂં રમતાં દી રાતે,
 તે ગેલ્યાં જાલીને હાથે રે. કાંડાંનડ.
 પ્રભુ જેમ પાડે તેમ સહીએ, દૂખડાં કુષુ આગળ કહીએ,
 તે મનડાં મારીને રહીએ રે. કાંડાંનડ.
 સખી સહૂ હરી હરી લાંખે, એ દોહુલા દી તે કેમ નાંખે,
 તે દાસ રાજે દૂખડાં દાખે રે. કાંડાંનડ.

૫૬ ૨ શુ.

મોહન મથુરામાં માહાલે, કુમળસૂં ઘા'ડા ગાળે,
અમને બિભાં એમ બાળે રે. મોહન.

અકૂર આબ્યુ આંહાં લેવા, અમો અબળાને ઠઃખ દેવા,
તે હાલે હેડે રહ્યુ હેવારે. મોહન.

બાવ્યૂં હુરી રાખે તાં રહેસી,^૧ તે રસીઉ યાવ્યુ રથ બેસી,
રહું કેમ પ્રાંણુ પંબર પેસી રે. મોહન.

હિલી હાલે કાંહા મળીએ, બુધરમાં ક્યારે બળીએ,
તે અમે એમ ભિયાટે બળીએ રે. મોહન.

હાલે કાંહાં ભોમએ મૂખહુ, બાલ્યુ સપન થયૂં સૂખહુ,
તે રાજે ઘાસ કેહે દુખહુ' રે. મોહન.

૫૬ ૩ શુ.

જહાલે મેહેલયાં વીસારી, મથુરાંની મહીલા મન ધારી,
તે દુખહાં લાગે ■ લારી રે. જહાલે.

ભવહુ વળખ્યુ છે જેને, અબળા બહુ ઇચ્છે તેને,
એ દુખહાં કુહુ કહીએ કેને રે. જહાલે.

જહાલે મારે મનની નવ બાંણી, કે પ્રેમી કેમ રે'શે પ્રાંણી,
તે નાખે નીસાસા તાંણી રે. જહાલે.

૧ રહેસીનુ દવકું રૂપ જેમ કરસી, ખાસી વગેરે.

વડાલે મારે માહા દુઃખમાં નાખ્યાં, મનડાં કેમ રે'શે રાખ્યાં,
 તે હેત જેખાડીને હાંક્યાં રે. વડાલે.
 બ્યારે મેહુ આવી નહયે, ત્યારે હુરી હેટ ચઢયે,
 તે દાસ રાજે દુઃખમાં રડસે રે. વડાલે.

પદ ૪ થું

સહીઅર હાવે શું કરીએ, પીઠે મદનતણી મરીએ,
 તે હુરણ વીના કુહુ કાંહાં ઠરીએ રે. સહીએર.
 એ લક્ષ્મીવર તાં લોભાયા, આંહાં મેહુ ખાળે ખહુ ઠાયા,
 તે ન મળે મોહનની માયા રે. સહીએર.
 આપણુ એ પૂઠે કરતાં, ધરનાં સરવે કરગરતાં,
 તે માધું ખુટીને મરતાં રે. સહીએર.
 એ ધંધુ મૂઠી નીસરતાં, વાહાલપણે સહુ વીસરતાં,
 તે સુખદુ ભેષ ભેષને ઠરતાં રે. સહીએર.
 એવડી વાત એ નવ બાંણી, જે પરવશ યાશે એમ પ્રાંણી,
 તે દાસ રાજે પ્રખ એમ તાંણી રે. સહીએર.

પદ ૫ થું

હુરીએ હેત જ ઊતાર્યોં. અમો એમ મરતાંને માર્યોં,
 તે દુખીઆંને દુઃખમાં લાર્યોં રે. હુરિએ.
 એ જીવહુ નાભી નથી રે'તુ, મેહુમાં જાએ હે વે'તુ
 તે ખીજી વાત નથી હો'તુ રે. હુરીએ

લગાડી કાળજમાં કારી, વળતાં મેલ્યાં નીસારી,
 હુ કેમ રહે નીરાંતે નારી રે. હરીએ.
 હરીએ હેત કયું હડકે, નારી નાથ વના તડકે,
 તે લખમીવર લોભાયા લટકે. હરીએ.
 મથુરાં સેં ન ગયા મારી, દુખડા દેખત નહી નારી,
 તે દાસ રાજે પ્રભુ નીસારી રે. હરીએ.

૫૬ ૬ હું

શાંને પ્રીત કરી પેહેલી, ગોપી સરવ યે પેહેલી,
 તે આંસુડાંની આંખે એમ હેલી રે. શાંને
 કાંઠાંનમ્રુ કુખળ કલ્પ કરે, ગોપુલ ગોપી આંખ ભરે,
 તે જ્યાં ન ઘટે તાં નાથ ઠરે રે. શાંને
 મેહને દ્રિષ્ટિ એમ પાડી, સદુમાંથી અળગી કાઢી,
 તે લાંબી લાલચ દેખાડી રે. શાંને
 હરાડુ મન ધયું હાવે, કંઠી નથી ઠરતું ભાવે,
 તે દરી હરી આવે નહી દાવે રે. શાંને
 સખી સદુ હીંટ છે રાતી, અળળા આંસુડાં લોતી,
 તે દાસ રાજે પ્રભુને જોતી રે. શાંને.

પદ ૭ મું.

કાળે કાળજડાં વેધ્યાં, ભાવે ભીતરથી ભેદ્યાં,
 તે કાળને મૂળ જીઉં છેદ્યાં રે કાળે.
 માત પીતા સુત વીસારી, ચાલી સહુ મોહની મારી,
 તે નેહુ વળુથી એમ નારી રે. કાળે
 ભુરકી ભાવ તણી નાંખી, મીઠે મારીને રાખી,
 તે હાલે કોઈ નહી હાકી રે. કાળે
 મનડાં લોળવીયાં ભાંમે, તે વીઘ્રમ કરે નહી વીસાંમે,
 તુ વેદના મેહુની કેમ વાંમે રે. કાળે
 આવી મન અટક્યું એને, ન આંણિ આંખ તણે કેને,
 એ રાજે દાસ જપે જેને રે. કાળે.

પદ ૮ મું

હરી બીના હાવે શું કીજે, જમમાં શું જોવા છીજે,
 તે વીખડાં ઘોળીને પીજે રે. હરી.
 ફૂલ કરી રહીએ લોટી, આશા મન હુતી મોટી,
 તે તુ હાવે સરવ થૈ ખોટી રે. હરી.
 લાલચ લાગંતાં લાગી, આતૂર થૈ આવી આધી,
 તે મનની મમતા નવ લાગી રે. હરી.
 સૂઝ ઉપાયૂ^૧ એમ હાથે, વળગ્યાં ંહાલાની વાતે,
 દુઃખડું લાગ્યું હૈહ સાથે રે. હરી.

૧. ઉચું કથું.

ન રહેતાં લોક તણી લાજે, ધાતાં દરથણી દાજે,
તે દાસ રાજે પ્રભુને કાજે રે હરી.

— — —
૫૬૯ મું.

હાવે હેડાં વજ્ર થયાં, હરી વીના ફાટી શે' ન ગયાં,
તે શૂં સૂખ જોવા ભવ રહ્યાં રે. હાવે.
સાખી સહુ દુઃખે ભરે ડગલાં, ન દેખે પ્રીતમતાં પગલાં,
તે સકીને સાલ થયાં સઘળાં રે. હાવે.
સૂધ ખૂધ સાથે સરવ ગઈ, સહીયર ફળી એમ થઈ,
ભવન ભતાં સીદ રહી રે. હાવે.
સાખી સહુ સર સરખી કાંઈ, ચાંમભને દેઈ ન સકી સાંઈ,
તે હરીવર હેડે નહી કાંઈ રે. હાવે.
હરીને વાત ન કાંઈ કહી, સાખી મહુ કરતી રૂઠન રહી,
તે દાસ રાજે પ્રભુ આદ્યા વહી રે. હાવે.

— — —
૫૬૧૦ મું.

ઉધવ એટલવું કેહેજે, અવગૂણુ અમારા સેહીજે,
વાતમં વાતકહી લેજે રે, ઉધવ.
હરી તુ ભાવ તાગા લખ્યા, ન જાણે લૂખા ને મૂકા,
એમ કાંજે ચતુર થૈ ચકયા રે. ઉધવ.
ન જાંવઘૂં નરનૃ^૧ ને વારૂ,^૨ એ કૃમળ છે નારૂકારૂ,^૩
શી શોભા વાખી એ સાડુ રે. ઉધવ.

૧. નદારૂં ૨. સારૂં. ૩. હવડી ભતિની.

હુશે જે ધાએલ તે કરણા, કાં'ન વર કૂળને પરણ્યા,
 ન જાએ વેદે જે વરણ્યા રે, ઉધવ.
 એજમાં વાત લખી એવી, કરી છે ન કરે કો તેવી,
 તે દાસ રાજે પ્રભુને કે'વી રે ઉધવ.

પદ ૧૧ મું.

હુરીને એ ન ઘટે કરવા, જે બેઠા કૂળને વરવા,
 ગીઠિં શું ચતૂરપણું ચરવા રે. હુરીને.
 એ વાત તમેને નવ આપી, તણ જે ગોઠુલની ગોપી,
 છલે મુળ મરજદા લોપી રે. હુરી.
 ન હુતી આંહાં જૂગલી જોડી, કરી તાં કૂળને જે જોડી,
 વાત સહુ કરશે મુખ મોડી' રે. હુરી.
 હુરી આંહાં અમથી તુ લાજે, તાંહાં કાં'નક કૂળનમૂં ગાજે,
 એ વાત થૈ જાંહાં નવ છાજે રે. હુરી.
 અમેને દ્વઃખ પડસે જેવું, તમારે રીઝુ તાંહાં રે'વું,
 તે દાસ રાજે પ્રભુને કે'વું રે. હુરી

પદ ૧૨ મું.

મોહન માયા કે રાખુ, નેહ સહુ તોડી ન નાખુ,
 'અમેને દાસ કરી દાખુરે. મોહન.
 'તમે વીના કુલુ આગળ કહીએ, તમે જેમ રાખુ તેમ રહીએ,
 તમે વીના દ્વઃખડાં જહુ લહીએ રે. મોહન.

સર્ખી સહુ જીલે એમ મળતી, જે પે'લી રે'તી તમ મળતી,
તે વે'તી સે મેહેલી વળતી. મોહન.

તનમન વેહમાં જાય વહાં, એ આશા વળવ્યાં પ્રાંણુ રહ્યા,
તુહિયે પાણુ તમને નથી દયારે. મોહન.

એમ શે મરતાંને માણુ, અમારા અવગૂણુ વીસાણુ,
દાસ રાજે પ્રભૂને સંભાણુ. મોહન.

૫૬ ૧૩ મું.

શ્યામા શ્યામને સંભારે, જે મળતાં જમનાંને આરે,
તે હાવે કુણુ આંખડલી ઠારે રે. શ્યામા.

એ વૃંદાવન કેરી વાટે, મોહન મહી કેરે માટે,
આવી સુમંતા ઠાઠે રે. શ્યામા.

વનમાં વાંસવટી વા'તા, શોષંડ ગરજને ગાતા,
અએને હુરખ ઘણા યાતા રે. શ્યામા.

હસતાં રમતાં માહે મળ્યાં, તે હાવે હરીથી કેમ ટળ્યાં,
અમારાં પુરણુ પાપ મળ્યાં રે. શ્યામા.

તે વન વન દીધાં એમ વહાલે, એ અબલા આંમુડાં ઠાળે,
તે દાસ રાજે પ્રભૂ નવ લાળે રે. શ્યામા.

૫૬ ૧૪ મું.

કે હેલી હાવે કેમ રહીસું, એ દુખમાં દાધ્યાં કયાં જઈસું,
એ મનની માંડી ઠાંડાં કહીમું રે. કે હેલી.

૨ તેએ.

હાવે મને કાંઈ નથી ગમતું, હરી નીના સહ લાગે અમથું,
આ દેહને વેહુ આવે દમતૂ રે. કે હેલી

પ્રીતલડી કરતાં સૂં કીધી, સોના સૂખ સાટે લીધી,
વીપત એમ બહાલે બહુ દીધી રે. કે હેલી.

કે વાત વીચારે નવ ફાળી, બિદાસી તેણે અત આવી,
બહાલે મારે ફરી ન જોવાવી રે. કે હેલી.

કહીએ સૂં વાતડલી ગાઝી, ગઈ એમ હાથ ધકી બાણ,
એ દાસ રાજે પ્રભૂ નવ રાણ રે. કે હેલી.

૫૬ ૧૫ સું.

બહાલાં બહાલાનાં વેણાં, સીતલ શખલ તે સૂખ હેણાં,
તે કાળજ દોરતાં નેણાં રે. બહાલાં.

મધૂરી બોલતાં વાંણી, સખીના રીએ તાં પ્રાંણી,
તે નાંખે નીસાસો તાંણી રે. બહાલાં.

બહાલાની મીઠડી વાતડીઓ, ગાળતાં રંગમાં રાતડીઓ,
ન લેતાં ધરનાં ધાતડીઓ રે. બહાલાં.

હરીનું હસવું બહુ મીઠું, બણે તુ છણે એ દીઠું,
જડે નહી પ્રીતવણું પીઠું રે. બહાલાં.

વાતડલી વાહાલપણે કરતાં, હરીને હસવે મન કરતાં,
તે દાસ રાજે પ્રભુશૂં કરતાં બહાલાં.

૫૬ ૧૬ મું.

એવડું અમ પર સું આંદું, એમ સે વેરપણું વાંદું,
ન પાડું પ્રીત કરી કાંદું રે. એવડું.

અમને વીસારી મેહેલ્યાં, લાંબે વાંસે અમને ઠેલ્યાં,
તે આંબે આંસૂડાં રેલ્યાં રે. એવડું.

અમને દેખી દેતા હુડી, ન રે'તા અળગા એક ધડી,
તે એવડી આંટી ફેમ પડી રે. એવડું.

કેહેતા મનની સહુ માંડી, તમને નહી જાણી છાંડી,
તે ફેમ થૈ પ્રીતલડી ખાંડી રે. એવડું.

આવતાર આણુ અમારૂં, આસરૂં લીધુ તમારૂં,
તે દાસ રાજે પ્રભુ સંભારૂં. એવડું.

૫૬ ૧૭ મું.

કુહુને કળ નથી પડતી, રહે નહી વાત હુએ ચહતી,
તે સહીઅર સહુ દેખૂં રડતી રે. કુહુને.

હરી વીના હુએ કુણુ બદે, એમ કહી સહીઅર સરવ રડે,
એ દુ.ખમાં દેહડી સેં ન પડે રે. કુહુને.

વાટડી જોતાં જીવ જશે, સહીઅર સૂની સરવ થશે,
હરીને કરવું એમ હશે રે. કુહુને.

એમ કરતાં જો દેહ પડશે, તે શોભા કુહુને ચહશે ?
એ નેહડુ ડીધુ એમ નહશે રે. કુહુને.

એ ધરતી વેહેર^૧ ન દે વાટે, અબળા એમ કહી ઉચાટ,
તે દાસ રાજે પ્રભુ નહી માટે રે. કુહુને.

૫૬ ૧૮ શુ.

અમને સાંને અવતાર્યો, દારૂણ દુઃખમાં એમ ભાયાં,
બુહાલે મારે મરતાં એમ માર્યાં રે. અમને.
એ વાત ન એકુ ખરી ધઈ, હૈયામાં રૂઘણ એજ રહી,
એ જોખન જાએ છે એમ વહી રે. અમને.
સૂખ પૂઠે દુઃખતું વારૂ, તે સહીઅર સાચું સંભારૂ,
તે ત્યારે વહીને ગીયું વારૂ રે. અમને.
પેહેલું એરડું નવ જાંણ્યું, તે હાવે હોડે દુઃખ આણ્યું
તે કેમ રહે બુહાલપણ તાણ્યું રે. અમને.
બુહાલે વેરપણ કીધું, એ દેહડી આપી દુઃખ હીધું,
તે દાસ રાજે પ્રભુ અંત હીધું રે. અમને.

૫૬ ૧૯ શુ

અમે આંહાં કેમ રહીએ કુહુની, તમે અહીં આવંતા છુની^૨
મને કંઈ કા'વંતા છુની રે. અમે.
હાવે હહ યઈ આવુ, નીતર^૩ ના, હા, કેં કા'વુ
જે ન કરે સખી સૂખતું દાવું રે. અમે.
કે જાણે હાવે એમ કીજે, વીખડાં ઘોંજીને પીજે,
જીવડુ કાઢીને દીજે રે. અમે.

સાખી એમ બેઠાં નાડીને, નાખીયાં જીવડુ ઠાડીને,
 ત્યજે કેમ કાંઠે પાડીને રે. અમે.
 દરીને મોકવુ એમ લખી, મધુ કે મરથે સરવ સાખી,
 દાસ રાજે પ્રભુ યસુ દુખી રે. અમે.

પદ ૨૦ મું

ત્યારે હુરી આબ્યા હેત કરી, પ્રીતલગી દીકી ખરાખરી,
 એ મજ વીના મહીલા જાય મરી રે ત્યારે.
 વધાવે વીનતા વાહાલાને, છકે નીરખી ઓગાળાને,
 તે જળ જહુ વાધ્યુ બાળાને રે. ત્યારે.
 સખીનાં સરવે દુઃખ ટળ્યાં, મોકુનજી મીટે મીટ મળ્યાં,
 ગોવંદજી માટે દીવસ ગળ્યા રે. ત્યારે.
 હૈયામાં ફૂલી જેમ વાડી, આવૂં સુખ હોજો હુરી દા'દી
 મંગળ ગાઉની માડી રે. ત્યારે.
 સખી સહુ હીઠે મદમાલી, હુરીને રંગડે સહુ શાલી,
 તે દાસ રાજે પ્રભુને ગાતી રે. ત્યારે.

પદ ૨૧ મું

જમવા આવુ રે રસીયા, આ મજ વીનતાને મન વસીયા,
 હૈયામાં હરણ ધણા ધસીયા રે. જમવા.
 આ ભોજન ભાવે જહુ કીધાં, સાક સુધારી સહુ લીધાં,
 વધાર વિવેક તણાં દીધારે જમવા.
 આજતુ દીન રૂડુ દીસે, પ્રેમદા પ્રેમ કરી પ્રીસે,
 હુરી મુખ જોઈ હૈયાં હીસે રે. જમવા.

સવાદે સરહકડા વાગે, જમુને દાઝકડી લાગે,

એવુ રંગ રૂડેરૂ લાગે રે. જમવા.

જમ્યા પીઉ ઉગરતૂ^૧ ઉસરડી રાજે, સખી જે સેવાને તાકે,

તાંહાં દાસ રાજે પ્રભુ વા નાખે રે. જમવા.

૫૬, ૧ છું—રાગ યડી, સ્થાલ ગરબાની.

બહાલે નાંખ્યાં વેગળાં, રૂં કરીએ રે,

હાવે મળવા હીસે મન, રોઈ રોઈ મરીએ રે.

મળવું તું મુંધું થયું, રૂં કરીએ રે,

વચમાં વેરી લોક, રોઈ રોઈ મરીએ રે.

દુખમાં દેહડી આવડે, રૂં.

હુંડે હાળી થાય. રોઈ.

પાંખ હુએ તો પાલવે, રૂં.

અમે ઉડીને આવીએ પાસ. રોઈ.*

સૂનું સરવ તમ વીના, રૂં.

રાજેના રસીયા નાથ. રોઈ.

૫૬ ૨ છું

આપણુ રે'તાં એકઠાં, સંભારૂ રે,

પછે રંગભર રમતાંસત કાં એ વિસારૂ રે.

ઉપરવાડે એકઠાં, સંભારૂ રે,

મળતાં મીટા મીટ. કાં એ.

૧ જમવું, ખાટા રેટું

દેરાણી લોકાણી આવતાં, સંભારૂં રે,
 પછે નલુદવ નાંડાંની આથ. ઠાં ઝે.
 માથે મટુકી મેલનાં, સંભારૂં રે,
 તમે દા'દી લેતા દાંણુ. ઠાં ઝે .
 આજ તે અજમા કેમ થયાં સંભારૂં રે,
 રાજેના રસીયા નાથ. ઠાં ઝે.

૫૬ ઉલ્લુ.

ધંધું ન ગમે ધાંમલું, કું અમને રે,
 બહાલા મનની માંડી વાત, શું કહું તમને રે.
 પે'લાં પાસે તેકતા, એમ અમને રે,
 વળતા પડયા વિજેત્ર. શું કહું તમને રે.
 સમણા સરખું વહીગયું, સુખ અમને રે,
 બહાલા દુખમાં નાંખ્યાં નેટ. શું કહું તમને રે.
 સુ વાતે સતીકતા, એમ અમને રે,
 તે સંભારૂંની શાંમ, શું કહું તમને રે.
 પલકાવીને પરહુર્યા, એમ અમને રે,
 રાજેના રસીયા નાથ. શું કહું તમને રે.

૫૬ ૪ યું.

અવગુણ ચિત્ત ન આંણજો, અમારાં રે,
 અમે અળખા આધીન. નાથ તમારાં રે.
 વચન વશેકે^૧ માનજો, અમારાં રે,
 અમે આલ અંત છું એમ. નાથ તમારાં રે.
 એમ કરીને જાંણજો, અમારાં રે,
 અમે જગમાં કા'વ્યાં દાસ, નાથ તમારાં રે.
 વીધન હુયાં અનેક તે, અમારાં રે,
 જુલાલા શૂં રે અઢાવૂં પાડ. અમે તમારાં રે.
 હરશણુ આપુ હુખ ટળે, અમારાં રે,
 રાજેના રસીયા નાથ. અમે તમારાં રે.

૫૬ ૫ યું.

હેત તમારૂં સાંભરે, હરિ હાવે રે,
 આવીને એકાંત, મળતા લાવે રે.
 વેણુ ઠઠ્યાં કેમ વીસરે, હરી હાવે રે,
 ચુટયાં ચિત્તડા માંહે, મળતા લાવે રે.
 ગુણુ સંભારી શૂં રહીએ, હરિ હાવે રે,
 ફરી તે તક ઠાંથી થાએ મળતાં લાવે રે.
 આંજો આંસુ એમ વહે, હરિ હાવે રે,
 જાંણે શ્રાવણુ માસ મળતા લાવે રે.
 એક વાર અંહી લાળજો, હરિ હાવે રે,
 રાજેના રસીયા નાથ. મળતા લાવે રે.

મોહન મગીયા આજ, આંખડી લાગી રે,
 મારે સરીયાં સઘળાં કાલ. ભાવટ ભાગી રે
 અંગ સ્ત્રીયો શણુગાર, આંખડી લાગી રે,
 હાવે હેટે હુરખ ન માય. ભાવટ ભાગી રે
 મુહુતી મનની આશ, આંખડી લાગી રે,
 મારે પીયુડુ આબુ પાસ ભાવટ ભાગી રે
 હાવે તરહર સાથે નેટ, આંખડી લાગી રે,
 હાવે તન મન કીજે ભેટ. ભાવટ ભાગી રે.
 કીજે મનની વાત, આંખડી લાગી રે,
 સૂજેના રસીયા નાથ. ભાવટ ભાગી રે.

૫૬ ૭ મું-વણુબરાવું (રાજા ચાલતો)

એવાં કૃત્યો તું કરજે, વણુબરા રે,
 જેમાં યાચે લાભ. લોક ધુતારા રે.
 પ્રેમ નગરમાં પરવરે, વણુબરા રે,
 બહાલપણે છે વાંચ, લોક ધુતારા રે.
 સાવે જો ભેલાકરો, વણુબરા રે,
 તારા પોઠીડા પર ખેત. લોક ધુતારા રે.
 ગૂણો ભરજે જ્ઞાનની, વણુબરા રે,
 ટાંડુ ૨ ટોળે હાક, લોક ધુતારા રે.

૧ બેગવી દેવું. ખેતર બેગાઈ ગયું. ૨ વણુબરાના
 બજાદોવું યેણું.

પાંચ ચોર પૂઠે થયા, વણુબારા રે,
 તું ચેતી ચાલે પંથ. લોક ધુતારા રે.
 સુધે મારગ સાંચરે, વણુબારા રે,
 તું વાંકી વાટ ન જાચ. લોક ધુતારા રે.
 ઢાંણી ઢાંણુજ માગશે, વણુબારા રે,
 તાં સતચુરુ શબ્દે છૂટ. લોક ધુતારા રે.
 નવ નારીમાં તેા રમે, વણુબારા રે,
 તારૂં પુહુતરમુ લે મંન. લોક ધુતારા રે.
 નવ દુઆર છે મોકળાં, વણુબારા રે,
 દશમી પુજા બિધાડ. લોક ધુતારા રે.
 કરમ કલ્ક મૂકજે, વણુબારા રે,
 હજવુ ઘેને હીંડ. લોક ધુતારા રે.
 સગૂં સાચું એક છે, વણુબારા રે,
 કેહવા માતર કોડ. લોક ધુતારા રે.
 એવું જાણી જાળવે, વણુબારા રે,
 તારે જાત લગણુછે જોર. લોક ધુતારા રે.
 સાંજ સવારે ચાલવું, વણુબારા રે,
 રે'વું નહીં નીરવાણુ. લોક ધુતારા રે.
 ભવની ભાવટ ભાગશે, વણુબારા રે,
 તું નામે નેચૂ રાખ. લોક ધુતારા રે.
 પ્રીતે પાર ઉતારશે, વણુબારા રે,
 રાજેના રસીયા નાથ. લોક ધુતારા રે.

પદ ૧ છું-ગગ રામઝી.

ડાહ્યા રહે ડાહ્યાપણ કરતુ રે,
 પરનારીની પૂઠે દા'લી દેખૂં છું કરતું રે. ડાહ્યા.
 મોરલી વાહીને મોહન તું છું. હીડે મન હંરતુ,
 જતી સતી જોગેસર જાએ, તાંડાં નથી કરતુ. રે. ડાહ્યા.
 વાડુ ન કરે વેણ કહીએ તે, કાંન નથી ધરતુ;
 ટેવ પડી પરધર પેઠાની, તે નથી વીસરતું રે. ડાહ્યા.
 હરી હરાડુ થેને હીડે, ચુહુદિશા ચરતુ,
 રાજેના પ્રભુ અંતરજાંઝી, એટલામાં વરતુ રે. ડાહ્યા.

પદ ૨ છું.

સે હીડુ ભમતા રે ભૂધર, સે હીડુ ભમતા,
 કાંડાંનડ કુને ઘેર ન જોએ, અમથા અણુગમતા રે. ભૂધર.
 ખૂટે ગાલ ગૂઆલની તે, આંડાં વેણ નથી ખમતા,
 ચગિહ ભુવનનો નાથ યધને, નક્કર કહી નમતા. ભૂધર.
 મંદીર મારે આણુ મોહનજી, દા'લી રંગે રમતા,
 રાજેના પ્રભુ અંતરજાંઝી, મૂકુ એ મમતા. ભૂધર.

પદ ૧, -રાગ સારંગ ચાલ હંસની.

કુણે દીઠકુ કાંડાંન કોડામણુ રે,
 એવ છખીણુ ને છોંગાણુ,
 રહુ ને રગીયામણુ રે. કુણે.

ભોર મૂગટ ને કાંને ફૂંડળ,	.
સૂંદર શાંમ સોહામણુ રે.	કુણે.
બળ ^૧ છળવાને બૂધ ^૨ ઉપાઈ ^૩ ,	
થૈ ગીયુ તાંડાં વામણુ ^૪ રે.	કુણે.
વિસ્તારી ધૂન વેદ તણી તુ,	
બલ્લે ^૫ ગણ્યુ તાં બાંમણુ રે.	કુણે.
રાજેના પ્રભુ અંતરજાંભી,	
તું વશ રે'છે જો કાંમણુ રે.	કુણે.

પદ ૩ શ્લોક.

ધર જાંણુવુ નાથ ધુતારડુ રે.
 જળ ભરવાને જાતાં ત્યારે, રોકતુ જમનાં આરડુ^૧ રે. ધર.
 પોતાના ઉરથી જિતારી, અમને આરોપતુ હારડુ^૨ રે. ધર.
 જે જે પરાક્રમ એણે કીધાં, તે જીવ જાણે અમારડુ રે ધર.
 જેને મળે તેને મૂકાવે, સહિજે એ સંસારડુ રે. ધર.
 રાજેના પ્રભુ અંતરજાંભી, સફળ કરે અવતારડુ રે. ધર.

પદ ૩ શ્લોક.

કેં કાં'નૂડે કાંમણુ કીધલાં રે.
 મીટું મીટું મળીને જોતાં, મનડાં હરીને લીધલાં રે. કે.
 કાળજ વીધ્યાં કાંમનીઓનાં, બાંણુ લગ ડયાં સીપલાં રે. કે.

૧ બળી રાજ ૨ શુદ્ધિ ૩ ઉપજાવી ૪ વામનજ ૫ આરો
 પ હાર.

સૂંકીધૂને વગી સૂંકરો, એવૂં બાંધીને અમે બીધલાં રે. કં.
 પાંન સોપારી પ્રેમે આપી, તેમાં કાંઈ એક દીધલાં રે. કં.
 રાજેના પ્રભુ અંતરબાંધી, આંખે અમીરસ પીધલાં રે. કં.

પદ ૪ ધું.

આજ શાંમ સખીના સંગમાં રે.	
એમ હરી અઝળામાં એપે,	
કનક જડયૂં જેમ નંગમાં રે.	આજ.
મુખડું નેતાં મોહનજનું,	
બિલટ બિપજે અંગમાં રે.	આજ.
પાવન દેહ શ્રી પુરુષોત્તમ,	
બીદયાં ગૂણ નીધ ગંગમાં રે.	આજ.
સાંમૂં નેતાં મુખ ભુખ; ભૂદયાં,	
દળીને પડયાં એના હંગમાં રે.	આજ.
રાજેના પ્રભુ અંતરબાંધી,	
ગાયો રાગ સારંગમાં રે.	આજ.

પદ ૭ ધું.

મને ભૂધરજી મજ્યા ભાવતા રે.
 એને નેતાં જગમાં હાવે, કોઈ નજર નથી આવતા રે. મને.
 મોહન આળ્યા મંદીર મારે, મીઠડી જીલે જોલાવતા રે. મને.
 એને આવતૂ દેખીને, દેવતા લોક વધાવતા રે. મને.
 હસતા હસતા આંગણે આવે, અમને લાડં લડાવતા રે. મને.
 રાજેના પ્રભુ અંતરબાંધી, હસતા ને હસાવતા રે. મને.

૫૬ ૬ કું.

તારી મીટમાં મોહન વેલડી રે.	
ડીકીમાં છે કાંમણ કાંધ,	
કે' છે સરવ સાહેલડી રે.	તારી.
મીટ નેતાં મોહમાં પાડી,	
રાધાજી અલગેલડી રે.	તારી.
ને આંખે દેખે તે ઇચ્છે,	
ગોવંદ કરવા ઘેલડી રે.	તારી.
વાંણી તારી એવી મીઠી,	
જેમ કે' સાકર સેલડી રે.	તારી.
રાજેના પ્રભુ અંતરજાં મી,	
અમને આપ રંગ રેલડી રે.	તારી.

૫૬ ૭ કું.

આવુ આવુ મારે ઘેર માણવા રે.	
સહુકો લાગ્યું છે કાંમે કાળે,	
કુણુ બેઠું છે જાણવા રે.	આવુ.
ને કો પૂછ્યે તુ એમ કહીશું,	
મેં તેડયા વલોણું તાણવા રે.	આવુ.
એ અકળ કળા છે કા'ન તમારી,	
સમરથ નહીં કો જાણવા રે.	આવુ.

તમને આપું અંતરજાંભી,	
પ્રેમનુ તાણ પલાણુવા રે.	આવુ.
રાજેના પ્રભુ અંતરજાંભી,	
એ જશ આપ વખાણુવા રે.	આવુ.

પદ.—રાગ કાફી,^૧ (જન્મ સમાપ્ત પદ.)

જન્મ્યા જાહવરાય રે,	સહુ જે જે જોહુ.
વાસુદેવ દેવકી જોહ્યાં,	
કરવુ કુણુ જિપાય રે.	સહુ.
પુત્રી સાટે પાલટવાને,	
નહં તણે ઘેર જાએ રે.	સહુ.
લોગલ તાળાં તરતજ લાગે,	
જાં જાં નાથ પલાએ રે.	સહુ.
ચુકીવાળા ચુહુદીશ સૂતા,	
કુહુને ખળર ન થાએ રે.	સહુ.
ચરણ ચતુર્ભૂજ પાંખવા રે,	
અત ઘણાં જિભરાએ રે.	સહુ.
માગ આપવા મોહુનજીને,	
જમનાં જૂગત મમાએ રે.	સહુ.
ગોપુલમાં ગોવંદજી જુલે,	
કંમ કંપારૂ થાએ રે.	સહુ.

૧. ધીરા ભડનની કાફીથી આ કાફી જુદી છે.

સંકષ્ટ ભાગ્યાં સાધુ જનનાં,	
હુરખે હુરી ગૂણ ગાએ રે.	સહુ
બહાવપણું વાધૂં દુખમાંહે,	
હુંદે હુરખ ન માએ રે.	સહુ
રાજેના પ્રભુ અંતરબંધી,	
અકુળ કળ્યા ન જાએ રે.	સહુ

૫૬૨ જું.

જોષીડા જોસ જૂઠ્ઠી, ક્યારે મળશે કાંન. જો
 તે દાહાના ત્રીકમ વુણાં, ભુલ્યાં સૂધ ને સાંન. જો.
 જ્ઞાપમાં દેહડી થે દુખળી, જેમ કેં પાકું પાન. જો.
 એક વના ઉજડ આ અમને, વસ્તી લાગે રાંન. જો.
 એક વાર વીજોગ ટળે તુ, વળે અમારાં વાંન. જો.
 મનહું તુ એ સાથે અટકયું, કેમ આચરીએઆંન^૧. જો
 કાઇ મેળાવુ મોહનજીને, હુરી વીના થયાં હિરાંન. જો
 જ્ઞાપહું તુ ડૂંગરથી વાધૂં, સૂખડં થયું રે સમાન. જો
 દુરજન લોક લવે છે જેમ તેમ, કાંડાં કાંડાં ધરીએ કાંન. જો.
 રાજેના પ્રભુ અંતરબંધી, લાગ્યું તમાહું ધ્યાંન. જો

૫૬ ૩ છું.

માડી મેં તુ હાવે હરી વીના ન રહેવાએ
 હેત હરી કેરૂં હૈંડૂ બાણે, કુને કેમ કહેવાએ માડી.
 બાણે તુ મળવુ લોકડલાં, મોહન કેમ મૂકાય માડી.
 પીહુરથી પરવરીઓ વાતો, સાસરડે સંભળાય માડી.
 સાંમગીઆનુ સંગ કરે તે, ગાંમે ગાંમ ગવડય માડી.
 સૂંદર મૂળડૂં મીટે જ્ઞેતાં, હૈંડે હુરખ ન માય. માડી.
 આ અવસર આપણને ઠાંથી, સમણા સરખું જાય. માડી.
 રાજેના પ્રભુ અંતરજાંથી, મનમાં કાંઈ કાંઈ ધાય. માડી.

૫૬ ૧ છું.—રાગ મારૂં.

અમને એમ મૂઠી જાઉં છુ, તમે કંઠલુ હૈયાના થાઉં છું.
 મને મંદીર ણાવા ધાસે, એકલડાં કેમ રે'વાશે.
 જ્યારે સૂખ તમારૂં સાલશે, ત્યારે આંખે આંસૂ ચાલશે.
 ત્યારે નેણુ ભરી ભરી રોઈસું, વગી વાટ તમારી જોઈશું.
 પ્રભુ તેલ તમારૂં જોઈને, મારૂં મન રહું છે મોહીને.
 તમે કૃહુ તુ સગે આવીએ, પણ કૂળજને કેમ ભાવીએ
 બુઢાલા વાર વાર સૂં કહીએ, અમે કુલ્ય આધારે રડીએ
 બુઢાલાલ વેહેલા આવજો, ગને હેત કરી જોલાવજો
 એપ્રી પ્રીત અમારી જાંણી, તણુ આટ્યા સારંગપાણી.
 યગ પાછા પડે છે ચાલતાં, સૂખ ભૂલી સામું ભાજતાં
 દીનાનાથ દયા તમે કરજો, મારા અવચુલ્ય ચિત્ત ન ધરજો.

સહ સીસ રહ્યાં છે નાંમી, તમે આવજો અંતરજામી.
 રંગ રમતાં દીકુ ને રાત, તે કેમ બીસરસે વાત.
 ઝોઈ તપ હસે કે અંગે, તુ કાંડાંથી રહીએ અંગે.
 તમે સમણા સરખું કીધું, મુખ આપીને દુઃખ દીધુ.
 આવું સમણે સૂખ દેખાડી, પછે પ્રાંણુ ગયા છું કાઢી.
 અમે અખખાને બહુ આશ, તમે સાંજલુ શ્રી અંબીનાશ.
 અમે અખખા અવગૂણુમારી, તમે ગરવા બીરવરધારી.
 અમે લોકની લક્ષ્મી ટાળી, તને જોવાને વનમાળી.
 અમે નિર્લજ યૈ નીસરતાં, પછે ઘર ધંધુ બીસરતાં.
 તમે દરશણુ દુ માહારાજ, તુ ભાગે ભવની દાજ.
 મને વ્રેહુ સંતાપે તન, તમે સંજલુ સદ વચન.
 મને વ્રેહુ વેઠના ધાય છે, માફ જોતાં જોખન જાય છે.
 બહાલા બીનતી ધરજો કાંન, તન મુખ્યું તાહરે તાંન.
 અમે તન મન મુખ્યું તમને, તમે છેહ ન હેમુ અમને.
 રાજેના રસીયા નાય, માફ પ્રાંણુ તમારી સાથ.

૫૬ રજી.

એક ડાહી તે જોલે વેહેલી, તૂ સીદ રહે છે ઘેહેલી.
 એ તુ કાંડાંન ન કુવુ ધાય, બહાલુ પ્રીત લગાડીને જાય.
 ધણી રહતાં મૂક્યાં વનમાં, કે માયા ન મળે મનમાં.
 ધરતુ ધુતાફ નાય, તેની શી કરવી વાત.
 બહાલુ પેહેલી પ્રીત દેખાડે, અને વળતી ફાંદે પાડે.
 એણે જગ જાણીતાં કીધાં, અને વળતી તુ છેહ દીધાં.

એણે પૂરવે મારી માત, તમે મૂકુ એતુ સાધ.
 એણે સીતા સરખી રાંણી, વનમાં મૂકી મૂં જાણી.
 વાહાલુ તેમાં અવગૂણુ પેજે, ત્યારે આપણુ તે સે લેખે.
 એણે બલ^૧ ચાંચુ^૨ પાતાલ, લેઈ વામન રૂપ દયાળ.
 તને સૂં સૂં ઠહું વીસ્તારી, પછે જોને માસી મારી.
 એણે વળતુ માંચુ^૩ માચુ^૪, અવનીતુ ભાર ઉતાચુ^૫.
 એવું છે અવગુણુ ગાડુ, તમે સાંને ઠાજ સંભાડુ.
 સખી સાંભળુ મારાં વેણુ, તમે શપ્તને જોમુ નેણુ.
 એ તુ ભમર થૈને માંણુ, સૂં પીડ પીઆરી જાણુ.
 એ તુ માણસ માંથી ટાળે, પછે ઘર ઘણાંનાં ધાલે.
 એના કીહા કીહા ગુણુ ભાળું, એણે એમ કચું અજવાળુ.
 જેને એનો રંગ લાગે, સખી તેનાં તુ ઘર લાગે.
 એના ગુણુ મેહું બીસારી, તમે થૈ હીડુ સંસારી.
 એને ગૂણુ લાગશે જેહા, ઘર મૂકી ચાલસે તેહ.
 ઘર સેવ્યા સનકાહીકે, તીણુ ઘર નાં માંડયાં ખીકે.
 જોની ગરભધકી શુકહેવ, તે ત્યાગી થયુ તતખેવ.
 રાચ પરીવૃત સરખુ લોગી, તે થઈ ચાલ્યુ જોગી.
 એવી છે એની રીત, કો જોઈને કરજો પ્રીત.
 એની પ્રીતલડી છે એવી, ભવ બંધન છૂટે તેવી.
 હૈરામાં હોળી યાજે, હુરી મૂકયા કેમ મૂકાજે.
 તું તૂ ઘેડી કરે છે વાત, એ તુ સીર સહાના નાથ.
 રાજેના રસીયા નાથ, તારી કોઈ એક જાણુ વાત.

૫૬૧ છુ.^૧

હુરિ મેં હાવે કેમ રહેવાય, તું પણ અતિ કેમ સહેવાય;
 એ તો અંધ થઈને તારો, એમની વાતો પણ શું જાણે.
 આવી અમથાં ખુંદી મારે, સાચો શબ્દ કોઈ ન ધારે;
 મોહન વાત તું સાંભળ મારી, હું તો જોડી સહુથી હારી.
 દુર્જન જે છે મુને મેહુણું, મારાં તમશું લાગ્યાં નેણું;
 વહાલા વેરી વાંકું જાણે, તે તો પડશે તેને જોળે.
 હાવે જે જાણે તે સહીએ, મનની વાતો કોને કહીએ;
 સોફો જાણે છે આડું આડું, વાંક હું કોહોનો કાડું.
 એ તો શિખામણુ છે જાણે, મનમાં દુલણુ કાંઈ ન આણે;
 રસિયા છે રાજેના વહાલા, ભકત તારણુ છે નહવાલા.

૫૬૨ છુ.

તે તો ઘેલું ફીધું ગામ, કોઈને હાથ ન લાગે કામ;
 જેને મળીયો તું મોરાર, તેને મૂકાવ્યાં ઘરમાર.
 હાવે કોનો કાડું વાંક, ત્રીકમ તજથી આડા આંક;

૧ અહિંથી શરૂ થતાં ૫૬ આ લેખકના તેમ જુ શર્માસ સમાના ચોપડામાંથી ઉતાર્યા નથી, પણ જુદાં જુદાં હસ્ત લિખિત પુસ્તકોમાંથી લીધેલાં હોવાથી ભાષામાં ફેર પડ્યો છે.

રસિયા રંગ રમાડયાં એમ, વળતાં તે વિસાર્યાં કેમ
 જે દેા જખ ભરવાને બચ, તે તેા વાટે ખોટી થાય;
 કોનું ચેરી લીધું ચંત, એવો કામણુગારો કંથ.
 વિકૃલ બહાલાં તારાં વેણુ, મારાં તમશું લાગ્યાં નેણુ;
 મારે તમશું લાગ્યો નેહ, તમને સોંપી સુંદર દેહ.
 ધરના છે ધુતારા કહાંન, મનનાં મૂકાવો છે માન;
 રસિયા છે રાજેના નાથ, સર્વે સોંપ્યું તમારે હાથ.

૫૬૩ જી.

બહાલા વાટે તે વાત ન થાય, તમે બહો છે જાદવરાય;
 કુડું કોઈ લહે સંસાર, અમે અબજાનેા અવતાર.
 ઉભાં રહીએ ધોળે હીસ, વળતા વેરી કાઢે વેશ;
 ત્રીકમ તમારું કાંઈ ન જાય, વળતી અમને ફલણુ થાય.
 બહાલા ચઢયાં ન ઉતરે આજ, જગમાં રવું મહા જંગલ,
 મોહન મળવું તે એકાંત, એવી મનની વિચારો કાંત.
 માહારે સામુડીવું સાલ, બોતાં જોડાણી હે ગાળ;
 જેમ કોઈ મીન રહે જળમાંહે, પાણી પીવું તે કહો કાંહે.
 બહાલા વાત સાંભળો એક, વિકૃલ વારૂ કાંઈ વિવેક;
 દુર્જન દેખે કામો કામ, શાને મૂકાવો છે મામ.
 મારે અંતર ઉપજે દુઃખ, તમે માનો શાનું સુખ;
 રસિયા છે રાજેના નાથ, તારા નેનમાં છે કાંઈ ધાત.

૫૯ ૪ શું.

મારા મન ગમતા મહારાજ, મારે ઘેર આવોને;
હું તો તરુમું તમારે કાજ, હસી બોલાવોને. ટેક
વિલમ ન કરીએ વિકૃલા રે, આવોને અમ ઘેર આજ;
પેરપેરનાં પકવાન્ન બનાવું, ત્રિકમ તમારે કાજ. મારે.
મનમાં હટું તે મા'વણ રે, મુખડે કેમ કહેવાય;
આવી શકે તો આવજો રે, માઠું જોતાં જોખન જાય. મારે.
આ જોને આંગણીએ ઉભો, રંગીચો રણુછાડ;
રાજેના સ્વામી પ્રભુ અંતરજામી, પૂરો મારા મનના કોડ.
મારે.

૫૯ ૫ શું.

કુણુ બોલો તમારી સાથ, જીવણુ જીવણુ રે;
આ તો નોહો મોટાની રીત, પર ઘેર માંવ્યા રે.-ટેક.
વાટ જોતાં રે રજની વીતી, આવ્યા ઉગમતે સૂર;
કામણુગારા કહાનણુ રે, બુલો અમને વિસાર્યાં દુર.
જીવણુ જીવણુ રે.
પરનારીની પ્રીતડી તમે, કરી આવો ઠામો ઠામ;
અહીંયાં આવીને શું કરો રે, જોનો ઘેર ઘેર હોય વિગ્રામ.
જીવણુ જીવણુ રે.
કોને તે મોંઠર તમે કા'નણુ, કરી આવ્યા લીલા હોર;
રાજેના સ્વામી પ્રભુ અંતરજામી, કોણુ જાણે તમારી પેર.
જીવણુ જીવણુ રે.

જેનો પીયુષો તે પરબેર જાય, સખી શું કરીએ રે,
 એકલડાં તવ રહેવાય, જુરી જુરી મરીએ રે—ટેક.
 રૂપ જીવંતાં રસિયો વાલો, પરાણે કરે છે પ્રીત;
 વધુ તેડયો મંહિરીએ આવે, એવી છે એની રીત. સખી.
 સમજાવ્યો સમજે નહિ રે, કહો હુવે કરીએ કેમ;
 સેરડીએ સામે મળે, ત્યારે ઠાળે નીચાં નેણુ. સખી.
 છાજ લેદે છાનો રમે રે, વાતોમાં અમને વાય;
 રાજેના સ્વામી પ્રભુ અંતરજામી, એ તેઃ અર્ધ પડે
 જોળખાય. સખી.

(કદી કાચી વયે રે, કોઈ માંડયો માં સંસાર. એ રાગે)
 કાગળ મોકલું રે, બહાલા વાંચો હેત કરી;
 એક વાર આવજો રે, નિષ્ણું મુખડાં નેહુ ભરી.
 વીનતા વેહ તણી રે, લખતાં લોચન આવે નીર;
 અખળા અવતર્ણો રે, બહાલા કહો કેમ ધરીએ ધીર.
 આ જાણે વેશમાં રે, લાગી પરસ્થા પહેલાં પ્રીત;
 વર વિહુલ વર્ષો રે, અવર વરવાની શી રીત.
 ત્રિકમ તમ વિનારે, સુકાં સદુ વાડીનાં વન;
 લીલાં કેમ રહે રે, બહાલા પલ્લવ છો આ વન.
 સદુ અજખામણું રે, સુજને કુટુંબ તણો પરિવાર;

વહુલાં વિખે ભયોં રે, વેરી બાળે સહુ સંસાર.
 અન્ન પાણી તજ્યાં રે, હાવે પડશે પાપી પ્રાણ;
 સૂતું તમે વિનારે, બહુલા લાગે છે પ્રહાંડ.
 જાં હુરિ રંગે રમ્યા રે, તે મને બાણે ખાવા ધાય;
 તે મુખ સાંજરે રે, તેમ તેમ હેડે હોળી ધાય.
 હવે રહેવાતું નથી રે, બહુલા કહું છું મૂઠી લાજ;
 'મળજો દયા કરી રે, રસિયા રાજેના મહારાજ.

— — —

પદ ૮ મું.

ઉંચે શરહ પૂનમનો ચંદ, મહારે ઉપજ્યો રે આનંદ.
 ગોરી ગરબે રમવા આવે, રમશે જોપી જોવાલ માંહે.
 રમવાં લૂધર સાથે ભાવ, આપણે આંગ્યો છે આ હાવ.
 રમીએ સર્વે સરખી નાર, સજીએ શોભિતા શણગાર.
 ઠમઠમ વીંછીઆનો ઠમકાર, ઝમ ઝમ ઝાંઝરેના ઝમકાર.
 ઝાઢા ઝાપે ઝેવાં ચીર, આપણે બાવું જમનાં તીર.
 ચોળી ચંપક વર્ણી પેહર, આપણે કરવી લીલા લહેર.
 જેમ કોઈ વશીયેર ૧ માંહે ફેંણ, એવી ગુંથાવોની વેણ.
 લેહેકે હેડા ઉપર હાર, નેણે નિર્જો ને મોસાર.
 રસિયા છો રાજેના નાથ, અમને રંગે રમાડો રાત

— — —

૫૬ ૯ મું.

આજની ઘડી રે રળીયામણી.

હાં રે મારા બહાલાજી આબ્યાની વધામણી જ રે.
આજની—ટેક.

હાંસે સોહાસણુ પૂરેની સાધીયા,

હાં રે ઘેર મલપતા આવે તે હુરિ હાધીયા જ રે.
આજની ઘડી રે રળીયામણી રે.

હાં રે સખી આલેરા વાંસ અણુવીએ,

હાં રે મારા બહાલાજીનેા મંડપ રચાવીએ જ રે.
આજની ઘડી રે રળીયામણી રે.

હાં રે મુવાસણુ ચાર તેડાવીએ,

હાં રે મારા બહાલાજીને મોતીડે વધાવીએ જ રે.
આજની ઘડી રે રળીયામણી રે.

હાં રે મુવાસણુ મળશે જે ઘડી,

હાં રે મારા મણુજી પધારે તે ઘડી જ રે. આજની.

હાં રે મજ્યા ઠાસ રાજેના સ્વામી ફાંકડા,

હાં રે હુતો મોહી રહી મુજના આંકડા જ રે. આજની.

૫૬ ૧૦ મું.

આવોની લાલ વર્ણોગીયા.

હાં રે ઘેર આવોને રયામ સવાદીયા જ રે. આવોને—ટેક.

હાં રે કા'ના આવો તો શીખણું ચાતુરી,

હાં રે આપણુ રમીએ તે રંગભર રાતડી જ રે. આવોને

હાં રે ચાલો જઈએ જમનાજીના ઘાટમાં,
હાં રે પેલા દુર્ગન દેખે છે વાટમાં જી રે. આવોને.
હાં રે રૂડા દાસ રાજેના સ્વામી વાંકડા,
હાં રે હુતો મોહી રહી મુછના આંકડા જી રે આવોને.

પદ ૨૨ મું.

આજ તે આવ્યા હુરિંદાવમાં,
હાં રે લોળા ભાવમાં રે, લોળા ભાવમાં,
તે લૂધરને ભેટીએ જી રે. આજ તે-ટક.
દાવ પડે ત્યારે લાજ ઘટે રે,
હાં રે ત્યારે મુપડે સર્વ સમેટીએ જી રે. આજ તે.
કૂલડાંની સેજ જુલા મેં રે સમારી,
હાં રે ત્યારે સાથ રે શીદને આજોટીએ જી રે. આજ તે.
મારા મનમાં એવું આવે છે,
હાં રે એવા જુલમાં લાલને લપેટીએ જી રે. આજ તે.
દાસ રાજેના સ્વામી તમે મળ્યા,
હાં રે ત્યારે દોહેલા તે દિન શીદ ગણીએ જી રે. આજ તે.

સાથેજાણ સ્વપ્નામાં પરમ્પૂયાં તે વિષે.

૫૮ ૧૨ મું

ઉમતે બધાંજે સપ્નાની માટી લાગી,
 એના ચિત્તમાં ચટકી લાગી રે આ શું રે ઈધુ-ટેક
 કુંવરી મારે દુઃખના કુંગરીયા આજ દોડ્યા,
 તેં કુળના મારગ મેળ્યા રે. આ શું.
 કુંવરી મારા ઈયે વેરીએ વેર માંધ્યાં,
 આ મીઠવ કૈનાં બાંધ્યાં રે. આ શું.
 કુંવરી તારો કેઇ નગરીમાં હત વેહયો,
 તેં શુભે કૈનો વેહયો રે. આ શું.
 કુંવરી મેં તો છવટો રાખ્યો મારો બાઢી,
 વરમાળા કૈની પાલી રે. આ શું.
 કુંવરી તેં તો ઉપરણી કૈની બોલી,
 તારે કીયા વસ્તી બેડી રે. આ શું.
 કુંવરી તારો માંડવટો ક્યાં ચોક્યો,
 તારા વરને કોણે પેંખ્યો રે. આ શું.
 કુંવરી ત્યાં તો ક્યા શુદ્ધેવ આવ્યા,
 ત્યાં ઠોણે વેહ બણાવ્યા રે. આ શું.
 કુંવરી તને કીયે રંગ રસીયે રમાડી,
 તને કંસાર કોણે જમાડી રે. આ શું.
 કુંવરી તેં તો કુળમાં લગાડી ખામી,
 તને મળ્યો રાજેનો સ્વામી રે.^૧ આ શું.

૧ બીજી પ્રતમાં આટલું વધારે છે. " હારે બહેની વંદા તે વનની વાટે આવી તને હાથે મળે જાવી રે. આશું. હારે બહેની આલીરની બોણી બોલી, તું મેની સાથ પરખી રે. તેં આશું.

પદ ૬૩મું

એટલે ત્યાં તો બાલ્યાં છે રાધા વાત,
 તું સાંભળ મારી માત રે. મેં બહુ સારું કીધું—ટેક.
 માતા રે મારી દુઃખના કુંજરીયા નથી ડાલ્યા,
 નથી કુળના મારગ મેળ્યા રે. મેં બહુ.
 માતા મારી શિશુ તમારાં નથી પહેર્યાં,
 પાનેતર પ્રભુનાં પહેર્યાં રે. મેં બહુ.
 માતા રે નથી વેરીએ વેર સાંધ્યાં,
 મોઢળ મોહનનાં ઝાંધ્યાં રે. મેં બહુ.
 માતા મારી મથુરાં નગરીમાં હંવ પહેર્યાં,
 મેં ચુડા અવિચળ પહેર્યાં રે. મેં બહુ.
 માતા તારે છવઠા લીધો નથી ઝાલી,
 વરમાળ વિઠ્ઠલની ધાલી રે. મેં બહુ.
 માતા મેં તો હુખે ઉપરણી ઝોલી,
 મારે અખંડ વરની ભેટી રે. મેં બહુ.
 માતા મારે માંડવડો મનમાં રાખ્યો,
 ઉમિયાએ વરને પોંખ્યો રે. મેં બહુ.
 માતા ત્યાં તો તેત્રીશ કોડ દેવ આવ્યા,
 બ્રહ્માએ વેદ ભણાવ્યા રે. મેં બહુ.
 માતા મારી કૃષ્ણ ચર્ણામૃત પીધા,
 ત્યાં શિવે કન્યાદાન કીધાં રે. મેં બહુ.

માતા મારી શ્રદ્ધાએ રંગ રખાડ્યાં,
 કંચર ઉભિયાએ ઢગાડ્યાં છે. મેં બહુ.
 માતા મેં તો શિવને ચઢાવ્યા ફલ મજરા,
 વમુદેવ શ્રાપ્તા ચક્ષરા છે. મેં બહુ.
 માતા મેં તો શિવને ચઢાવ્યાં કુત્ર જામું,
 દેવકીજી ભરખાં મામું છે. મેં બહુ.
 માતા મેં તો શિવને ચઢાવી છે ઢળદી,
 મુબદ્રાસરખી નળદી છે. મેં બહુ.
 માતા મેં તો શિવને ચેરાવેલા હાર,
 મને મજ્યા કૃષ્ણ ભરતાર છે. મેં બહુ.
 માતા મારી કુળમાં લગાડી નથી ખાંભી,
 મજ્યો રાજેનો સ્વામી છે. મેં બહુ.

૫૬૧૪૩

એલે વળતી માતા બોડ્યાં છે વાણી,
 તું તો સાંભગ પુત્રી શાણી છે તેં આ શું રે કીકું-ટેક
 કુવરી એ તો કૃષ્ણ કહેવાય કાળો,
 તેં ક્યાં ચોધ્યો ગોવાળો છે. તેં આ શું.
 કુવરી એ તો કા'વુદો કામણુ મારો,
 એ ધીંગડમસ્ત્ર ધુતારો છે. તેં આ શું
 કુવરી એમાં ચાંદા મુરજની સાણો,
 એને જ્યોદાણએ રાખ્યો છે. તેં આ શું.

કુંવરી એ તો ગાયો ચારીને પેટ ભરતો; :
 પરનારીપાછળ ફરતો રે. તે આ શું.
 કુંવરી તારો તાત આ વાત બે બાણે;
 તો ક'હે પ્રાણુ જ આણુ રે. તે
 કુંવરી તેં તો નવ કરવાનાં કામ કીધા;
 અમને દુખરાં બહુ કીધાં રે. તે આ શું.

પદ ૧૫ મું

માતા મારી કૃષ્ણને એમ નવ કહીએ;
 એને ચણું જાળને રહીએ રે. તું સાંભળ મારી માંડી-ટેક
 માતા એ તો ચાદ ભુવનનો છે વાસી;
 એને ચરણે કેવટિક કાશી રે. તું સાંભળ.
 માતા હવે પરણ્યાં તે ફોક કેમ ધારો;
 બે સુરજ પાશ્વિમ જાશે રે. તું સાંભળ.
 માતા તારે કરવું હોય તે કરજે;
 તારે મરવું હોય તો ગરજે રે ! તું સાંભળ
 માતા હું તો પૂરણુ પદને પાંખી;
 મને મળ્યો રાજેનો સ્વામી રે. તું સાંભળ.

પદ ૧૬૩.-ગાગ પ્રાણી, શ્યામ મરખાની.

સહી સંભાળી મંચરી, સરોવરીએ રે,
 મન ગમતી કરવા ગોઠ. પાણીમાં બરીએ રે.
 મોના રૂપાનું માફું જોડહું, સરોવરીએ રે;
 ઉડાળી રત્ન લગાવ. પાણીમાં
 પામે કાંઠર પહેરીયાં, સરોવરીએ રે;
 વાજંતાં ભગે વાટ. પાણીમાં
 સાંભા ઉમા રથામણ, સરોવરીએ રે;
 નયણે સાધે બાલુ. પાણીમાં
 ભવનોઃ દેશે ભાંગયે, સરોવરીએ રે;
 રાજેના રસિયા નાથ પાણીમાં

પદ ૧૭૩.

મોહનજી તમે મેઃરવા, હું વારી રે,
 કાંઈ અમો દબાકતી ઢેલ. આશ તમારી રે
 જ્યાં જ્યાં ટહુકા તમે કરો, હું વારી રે;
 ત્યાં અમે માંડીએ કાન. આશ તમારી રે.
 મોર પીછ અમો મા'વણ, હું વારી રે;
 બુઢાલા વન વન વેયોં કાંચ. આશ તમારી રે
 પુઠે પલાયાં આવીએ, હું વારી રે;
 તમો નાઠા ન કરો નાથ. આશ તમારી રે.

મોરલીએ મનડાં હુર્યાં, હું વારી રે;
 વિસાચો ઘર વેહેવાર. આશ તમારી રે.
 સંગ સહા લગી રાખજો, હું વારી રે;
 રાજેના રસિયા નાથ. આશ તમારી રે.

— — —
 ૫૬ ૧૮ મું.

જતાં વળતાં વાટમાં, એમ દા'ડી રે;
 નેહુ ખાંધ્યો નેહુ. મારી માડી રે.
 જોયા વિના કેમ છુનીએ, એમ દા'ડી રે;
 તું સાંભળ મનની વાત. મારી માડી રે.
 રમતાં જમતાં સાંભરે, એમ દા'ડી રે;
 મને વિસરે નહીં મોરાર. મારી માડી રે.
 મુખ ઢેખાડો મહાવણ, એમ દા'ડી રે;
 રાજેના રસિયા નાથ. મારી માડી રે.

— — —
 ૫૬ ૧૯ મું.

ગોપુળમાં ગોવિંદણ, હરિ માણે રે;
 ગોવાળાં સાથે ગોદ. મન નહીં જાણે રે.
 વૈષ્ણવ જનમાં વિકલો, હરિ માણે રે;
 સેવકની કરવા સા'ય. મન નહીં જાણે રે.

પ્રેમી જનમાં પરવરી, હુરિ માણે રે;
 બહાણે પૂરે મનની આશ, મન નહીં જાણે રે
 હુરિ જનને હેટ વસી, હુરિ માણે રે;
 બહાણા પલક ન મૂકું નામ મન નહીં જાણે રે
 આહીરડાંમાં ઉછર્યો, હુરિ માણે રે;
 બહાણે પીતો રચારી છાસ મન નહીં જાણે રે
 પ્રીત હુથે તે પાતળા, હુરિ માણે રે;
 રાજેના રસિયા નાથ મન નહીં જાણે રે

પદ ૨૦ મું.

વાત ફરે રહી વેગળા, સુણો બહાણા રે;
 દેખે દુર્જન લોક આ શા ચાળા રે
 અમે વહુઆરૂ વિઠલા, બાળે વેશે રે;
 ઉલ્લેલાં કેમ રહેવાય, ઘેલા દીશે રે.
 મહી માગો તે આપીએ, રહે અળગા રે;
 તમે શાને ઠાજે શામ આવો વળગ્યા રે.
 દાણી કે દીઠો નથી, આં વાટે રે;
 બહાણા નથી ચલાવો રીત તે શા આટે રે
 તક જુઓ તો આંહાં નથી, મોરારી રે;
 તુને વેચીને આપું દાણ એવી હું નારી રે.
 રાજેના પ્રભું નાથલ, જીવન જાણો રે;
 કરો વિચારી વાત એમ ન તાણો રે

૫૬૨૧ મું.

ત્યારે મોહન ખોલ્યા માનુની, મહી આપે રે;
 રાખી ન રહે રીત શીદ સંતાપે રે.
 એકેક આપે નહીં ઉગરે, મુને મહીંડું રે;
 તું કઠણ થાય છે કાંચ હેલી હેડું રે.
 આજ એક ધાબ્યું વાછરું, એમ ગણીએ રે;
 હરિ મને તો હેન. શાને હુણીએ રે
 લેખા વિહોંણી લોલણી, મેં દીઠી રે
 તું આપી ટાળ ઉચાટ. ખોલવે મીઠી રે.
 રાજેના રસિયા નાયણ, તુને મગીય. રે;
 સુકૃત તારાં આજ, સે'લે કૃપીયાં રે.

૫૬૨૨ મું.

સાત જશોદા માત, તમારી લાણી રે;
 માખણને માટે નાથ બાંધ્યા તાણી રે.
 નવ લખ હુએ નંદને, ઘેર ગાયો રે;
 તું કોતું ખાવા લાય એવો ડાહ્યો રે.
 અમારે ઘેર એક જે, છેકડીયો રે;
 તેમાં સહુ વેહેવાર, હરિ ઠે હુડીઓ^૧ રે.
 મન મોટાં શુ કીલએ, તે કહોને રે;
 પ્રભુ અમથી શી ઉપાય. અગળા સહોને રે.

૧. દોટ, દોણું માખણમા વપરાય છે. 'અલ્યા હડી કાલ
હડી કાલ.

૫૬ ૨૩ મું.

મારમમાં કેમ હુંટયો, હરિ અમને રે;
 દેાઇ નથી પૂછનાર, કહાનડ તમને રે.
 કપડું કસતું રાજ, જોલો જાણી રે;
 મોહન મયુરા માંડી, લેઇશું તાણી રે.
 મધ રાતે નાઠા તેહ, માધવ ભુલ્યા રે;
 જયોદાણને ઘેર, જઇને છુટ્યા રે.
 રાજેના રસિયા નાથ, તમને જાણ્યા રે;
 નથી અમોને નાથ, તમો અજાણ્યા રે.

૫૬ ૨૪ મું.

ગાપી આજ ઉતાડું નાહ, સધળો વારો રે;
 તું તો જાણે નાર, પરાક્રમ મારો રે.
 કંસ દેણ લેખા માંહ, તું કહે છે રે;
 તેનો તો દેહું ઠામ, જોઈ કયાં રહે છે રે.
 ઘશી જિગ્યો ત્યાંઘ, આગીયાની શોભા રે,
 સિંહને દેખી શીઆળ, કરે ભ્રમ તોખા રે.
 ત્યારે હસીને જોડ્યા હાથ, હરિની સાથે રે,
 પ્રભુ મહી લોને મહારાજ, આપું હાથે રે.
 લોક લાજને કાળે, અવળું કહીએ રે;
 તમથી વાંકાં નાથ, કહો કેમ રહીએ રે.
 રાજેના રસિયા નાથ, ધણું જીવો રે.

૫૬ ૨૬ મું—રાગ સામેરી.

ઝોઢવણ હરિનેરે કે'લો ઝોટલું રે,
કે'લો ચહેથો રૂઝે રાખો નેક

પ્રીતલડી કરીને રે, લે ને પીયુડા રે,
હાં રે હરિ એમ ના હીજે છેહ. ઝોઢવણ.

તમે લે કહું દુતુ રે, અમે આવશું રે,
લેલો શામગીયા સ્વય વચન.

હાવે જઈ ગોપુલ રે, શાને માંતરે રે,
હાવે મથુરામાં માન્યું મન. ઝોઢવણ.

વાટડીને લેતાં રે, વિકૃલરાયની રે,
બહાલા જોળનીયું વહી જાવ.

તમે આવો રે, કે અમે આવશું રે,
હારે હરિ હવે નવ રહેવાય. ઝોઢવણ.

વસ બહાલા રે, વિનાં.નવ પહેરતાં રે,
હાવે અંગે ઓપે નહીં લગાર.

એવાં દુઃખ દેખી રે, સુખડાંજિસાંતરે રે,
જ્યારે અમે રમતાં રસિયા સાચ. ઝોઢવણ.

અજ રે અષાઠો રે, ચોહો દિશ ઉલટયો રે,
ઉલટયાં વાદળ ને વળી વાય

ગગન ગર્જના રે, ચોદિશ યઈ રહી રે,
આરે મંદિર નવ રહેવાય ઝોઢવણ.

બલ્યાને લોપી રે, મેં તો લોકની રે,
જો રે કાંઈ ત્રીકમ તારે કાજ.

કહે છે રાજે રે, રંગતો રહે નહીં રે,
હાવે દર્શન હો મહારાજ, જોડવજી.

— — —

પદ ૨૭ મું—રાગ વસંત

આવે માસ વસંત વધામણાં,	
છખીલાજીને કરીએ છાંટણાં	આવે માસ.
વન કેશુર ફાલ્યા અતિ ધણા,	
કોકીલા શબ્દ સોહામણાં,	
હું તો આ ઋતુનાં લેઈં લામણાં	આવે માસ.
શણ્ગાર સજો સો સુંદરી,	
હો અખીલ ગુલાલ ખોળા ભરી.	
હાં રે એ આવે હસતા હરિ.	આવે માસ.
હાં રે તું તો વેંલી થાને આજ રે,	
તારાં સરીયાં સઘળાં કાજ રે.	
આજ રમણું તે મેંલી લાજરે.	આવે માસ.
આ સ્વપ્ના સરણું યાય છે,	
ત્યાં તો મોહન મોરલી વાય છે,	
એવા દાસ રાજે ગુરૂ ગાય છે.	આવે માસ.

— — —

५६ २८ मुं-नाग क्षत्री.

मातृं हेम आसे धरनार दे,	नावहीये। न्हातो.
विधानी तो वात न लणे,	
बाणकू नारे आस दे.	
धरन्यासीनां लक्षणु जेनां,	नावहीये।
हुने लोग विवास दे.	
पांय भासनी पखव गांधी,	नावहीये।
कडोनी पुडूं आश दे.	
नव भास नगरीभां वीत्या,	नावहीये।
पछी यथो प्रकाश दे.	
रंगी यधने रमतो ह्रीदि,	नावहीये।
आवे नहुई अभ पास दे.	
जे वरभी अणगां पथीजे तो,	नावहीये।
लंगल थाजे वास दे.	
तारे नारे भणपुं भांधुं,	नावहीये।
जेम यधजे भन निराश दे.	
राजेना स्वाभी अंतस्तभी,	नावहीये।
महीयर नारे नश दे.	

પદ ૨૯ મું—રાગ કાફી.

રામજી શણગટ વાળે રે, લટકે લેખાનો ટેક-
એમ ઉંચી માંડે આંખડી રે, નીચાં નેણુ નિહાળે રે. તટકો
આડી અવગી મીટ ન માંડે, સામું જોઈને ચાલે રે. લટકો.
ભર જોખન ને જોગમાં રહેણું, દુર્ગ ન દેશે આળ રે. લટકો.
આંખડીના ચાળા કરતાં, માથે આવે ગાળ રે. લટકો.
રાજેના પ્રભુ અંતરજામી, મીટને મીટે ભાળ રે. લટકો.

પદ ૩૦ રાગ કાફી.

કલંક ચઢે શું કરીએ રે,
કલિજુગમાં કુડાં. ટેક.
વેરી વાત વધતી જોલે,
અવલે વચને મરીયે રે. કલિજુગમાં.
ખાઈજી મારી જોલડે જાળે,
રોઈ રોઈ આંખો લરીએ રે. કલિજુગમાં.
દુર્ગ ન લોક લવે છે તેમ તેમ,
કાને કો'નું નવ ધરીયે રે. કલિજુગમાં.
જેમ પશુ પલકાવે પુઠે,
તેમ તણાતાં જઈયે રે. કલિજુગમાં.
રાજેના પ્રભુ અંતરજામી,
તમને જોઈને ઠરીયે રે. કલિજુગમાં.

૫૬ ૩૧ મું

હરિ આખ્યા છે દાવે, જાવા નહીં દઉં દાવે.
 ઘેરીને ધાત્રીય ઘરમાં, હું આંગણે ઉભી રે'ગ,
 જહુનાથજી જાયે ત્યારે, હું ઉત્તર જયોદાને દેશ. હરિ.
 શામળીયો મોડામણે, મુક પાછળ ઠોણ ધાય,
 એવા તાથ સુરાસડા રે, લીલું હેએ ત્યાં જાય. હરિ.
 પ્રેમના ભોગી પ્રભૂજી, પ્રીતની બાણે પેર,
 એવાં હેત મોઢાં જાણીને, આપતા નથી ઘેર. હરિ.
 શું કરીએ સંસારમાં, વિકૃલ વારે વાર,
 રાજેના સ્વામી રસ બધો, મારા પ્રાણ તણા આધાર. હરિ.

૫૬ ૩૨ મું.

મારા ઘર પછવાડે કા'તુ દો તે,
 મોરલી સીંહ વાહો;
 મોરલી કેરા શબ્દ મુણીને,
 મુને નયણે નિંદ ન આવે. મોરલી.
 સ્વપ્નામાં શામળીયો દીઠો,
 મોરલીએ ચટકાવે;
 લેહેરે લેહેરે જાય (મારો) જીવડો,
 કોઈ વિખડાં, નવ વાળે. મોરલી.
 ગોખુલમાં ગોવિંદજી ગારૂડી,
 ત્યાં મુજને લેઈ ચાલો;
 રાજેના સ્વામી અંતરબામી,
 એક વાર ગોખુલ મહાલો. મોરલી.

૫૬ ૩૩ મું.

મને મહીયર જ્ઞેવાના ઢોડ, મારી સહીયરો રે;
મને બહાલા થી રણુછોડ. મારી સહીયરો રે.—ટોક
સાસરીયું મને ગમતું નથી,

તે તો લાગે કહવું વિષ રે;

ડાહ્યાં ઘઘને શિખામણુ દે છે,

મને તે રે ઘણેઈં દુઃખ.

મારી.

સાસુ મારી સાપણુ સરખી,

તે ડંખે તતકાળ રે;

કંખતણાં દુઃખ કોને કહીએ,

એવી સાસરીયાંની જવાબ.

મારી.

સસરો મારો રાખસ સરખો,

જેક જેવો જમ રે;

નાનો દીએરીએ તો મેણે મારો,

મારો પરણ્યો કરે ધમાધમ.

મારો.

દેરાણી તો દુરમન ઘઘને,

જેદાણી છવ લેણુ રે;

પેલી નણુદલ કેઈં મુખડું બાજો,

તે જોડે કહ્યાં વેણુ

મારી.

સાસરીયામાં મુખ નથી,

અમે દુઃખનાં દણણાં છીએ રે;

રાજેના સ્વામી અંતરજાંમી,

જેમ રાજો તેમ રહીએ રે.

મારી.

૫૬ ૩૪ મું—રામ પંચમ

ધાળ ૩ (મી.)

તમે આજમ નાં કડૂ આવતાં રે,
 મેં તુ બોલત નીપાયાં^૧ છે ભાવતાં રે
 ઉડુ નાવાને નાય કડૂ ચોતીયાં રે,
 પછે પાલટું^૨ પીનાંબર ધાનીયાં રે,
 બહાલા ગાલટ નાખ્યાં બેસ્યો રે,
 પછે લિલક મૂક્યાં છે આંગળે રે
 લાવે ચતૂરા ચલાંચાં તેલનાં રે,
 બહાલા મેહેક^૩ જુલની મોગરેલનાં રે
 બહાલા સેવા કરે સહુ સૂંદરી રે,
 જૂએ નાયને નાર નેણાં ભરી રે
 લાવું^૪ કુંકુમ કેમ્બર ભાવના રે,
 પછે ચરચીએ ચંદન ભાવના રે
 જમ્મુ મોનાની ધાળમાં શાંભણ રે,
 તમે ગોપીના ગોવિંદ વીશરામણ રે
 આવુ પાતગીયા બેમુ પાટલે રે,
 મારે હુરખ વાધ્યુ છે આજ આટલે રે
 બહાલા ગ્રી અક્ષેલી ને ભરી રે,
 તે તુ જિટકી^૫ ઉત્તમ જૂગતે દરી રે
 બહાલા પેર પેરનાં પકવાંન છે રે,
 તેવા ભાવના લોગી લગવાંન છે રે

^૧ ક્યાં ૨. ૫૬નો. ૩ બેલક, કુમ્બ ૪. માણ,

અમે પ્રેમ કરીને પીરસીએ રે,
 હરિ દેખીને હૈડામાં હીસીએ રે.
 ક્યાં ખીર ને ખાંડ વડાં વેઢમી રે,
 બહાલા સાં થયાં સવાહ જુઠ તે જમી રે.
 બહાલા એવ સૂંઆળી ને લાખસી રે,
 પછે જોતાં જલેખી મન વસી રે.
 પૂરણ પેંડા પતાસાં ને સૂખડી રે,
 આવુ આરોશુ ગોપાળ ભાગે જૂખડી રે.
 બહાલા આંખાના^૧ રસ ને રાટલી રે,
 તે તુ ધૃત સહીત ભાગે ગળી રે.
 બહાલા ગજવાંણું ગમતું થયું રે,
 હરિ હેતનૂ સવાહ હેઠે રહ્યું રે.
 મેં તુ મદગલ ક્ષીધા મા'વણ રે,
 પછે મઠાણુ જૂઠ જોક ભાવણ રે.
 મેં તુ લણ્યાં ક્યાં છે લલાં હરિ રે,
 પછે ભાણ ભાવે તુ જોક છે ખરી રે.
 બહાલા તરતનાં તૂપ^૨ આંખ્યાં તાવતાં રે,
 પછે માંખણુ ને મહી લુલાવતાં રે,
 બહાલા વંતાક વાલોલ ને લીલવા રે,
 પછે સૂરણુના સ્વાહ જૂઠ તે જૂવા રે.

૧. ઈંના રસ. મુરગી ઘણું હોવાથી મુરત છત્વામાં ચાલે
 છે. આંખા પાક્યા. ૨ ધી

બહાલા રતાળુ પઠાળું આવી મધ્યાં રે,
 પછે કારેલાં કટોલાં બેક તે તજ્યાં રે.
 બહાલા ઠાળાં તૂંબડાં ને તુરીઆં રે,
 પછે ટીંડસાં ને ટીંડૂરીઆં રે.
 બહાલા વટાંબાં વસેકે બાંલીએ રે,
 તે તુ વારૂ વધાર્યાં છે આંલીએ રે.
 બહાલા શાકે થયાં સહ ભાવતાં રે,
 તાંહાં મોહી પાટોસણુ છમકાવતાં રે.
 બહાલા ખાટાં ને મીઠાં માંબુજે રે,
 પછે તીખાં ને તમતમાં બાંબુજે રે.
 બહાલા કુરૂ કંસાર ને લાડુઆ રે,
 પછે રૂધ હોહીને ભયો ગાડુઆ રે.
 મેં તુ પ્રેમે કયાં છે પતરવેલીયાં રે,
 માહે ભાવનાં મેળવણુ બેળીયાં રે.
 બહાલા ખાબાં તે ખેપે ઝાડજેર રે,
 કુને ભાએગે શુકુ બેક પાડજે રે.
 બહાલા ફેળના કીધા કાતલા રે,
 પછે પાપડ સેકયા પાતળા રે.
 બહાલા ફેરી ફેરાંનાં રૂઠાં આંથણાં રે,
 પછે આદુ ને લીંબૂ તે ઘણાં રે.

બહાલા હરકે ને હલદર લીલડી રે,
 માંહે વાંસુટાં^૧ વરોક બુઢ ખીલડી^૨ રે.
 બહાલા કરમઠાં કુંઆર^૩ ને કાકડી રે,
 બૂઢ રાયતાંને રાઇ ઠેવી ચઢી રે.
 બહાલા ઠેરની^૪ કઢીતુ સડકડુ રે,
 માંહે ઠાચરીનૂં જેક ખડકડુ રે.
 બહાલા સંભારએ વગી જે ઠે વીસરે રે,
 ખટક^૫ મનમાંથી નડીં નીસરે રે.
 બહાલા છેલાં જમણુ દુષ્ણે ઠાસનાં રે,
 તમે વચન વીચાડની ઠાસનાં રે.
 બહાલા ઠાસ વધારી ઠરમઢે રે,
 પણ ઠાગબૂ ઠરઠે કરમઢે રે.
 બહાલા શીસ સખી ચડુ નાંમીએ રે,
 ઠેં સીત^૬ સીરામણી^૭ પાંમીએ રે.
 પછે જમીને ઉઠયા જહુનાથણ રે,
 હવે પ્રેમે પખાલૂ હાપણ રે.
 આલૂં એવચી લવંગ ખીડી પાંનગી રે,^૮
 કઠૂં ભાવની ભગતિ ભગવાંનગી રે.
 બહાલા સેજ તજાઇ પાયરી રે,
 હાવે માઠની સૂખાજા તમે હરિ રે.

૧ વાંસીયાં. ૨ ખીલીનાં કળ. માળા ખીલી. ૩ કુંવારના
 ખાલું અપાલું. ૪ કાં. ૫ ખટક. ૬ યદુ. ૭ ખાવાલું.

બુઢાલા ઝીણી પીછાડી ઝાઢણે રે,
 વાયુ નાંખે છે વીનતા વીંજણે રે.
 અમે સેવા સખી સહુ કીણએ રે,
 બુઢાલા લટકે લાહુ લીણએ રે.
 જદ્દનાથ જમે તે મહીમા ઘણું રે,
 સખી જાગ તુહો^૧ નાંધડુ^૨ રે.
 રાજેના રસિયા (નાથ) માંને વીનતી રે,
 તમે જાંણુ છુ વાત કહીએ શું કથી રે.
 બુઢાલા અજાંણ્યું કાંઈ તમને નથી રે,
 પણ માંનીને હુ એ અમુ વતી રે.

થાળ નાની.

આરોગોને અલખેલાણ, થાળ ખીરસે જમેઠા માણ,
 વાવલા ઢેરે રાખાણ રે. આરોગોને
 ખીર ખાંડ ને માંહે ધારી, શીરા પુરી પર જાઈ વારી,
 ઝાઘવ હાથે જળ જારી રે. આરોગોને.
 સુંદર શાક તજ્યાં ધીમાં, અથાલુલાં મેલ્યાં છે એમાં,
 મેવા મીસરી છે હડીમાં રે. આરોગોને
 શાકનો સડકલડો વાગે, જમે હુરિ લખડી ભાગે,
 આ વાતમાં પુરૂપોતમ લાગે રે. આરોગોને
 આજની તાણેલી છે ઇચ, તે પર એમ લીએ વાસ
 રતી એક જુઠનડી આચ રે. આરોગોને

લાત મેં કમોદનો કીધો, બુલો મારે માગીને લીધો,
 સખી મેં પ્રમ વડી કીધાં રે. આરંગિને.
 આંખા રસ મેલું ગોળી, મૂકું માંહે ગોળ ઘણું ચોળી,
 પાપડ ને સલેરી રે. આરંગોને.
 બુલો મારા માગીને લેલો, તમારી કૃપાથી છે લો,
 રતી એક રાત્રેને દે લો રે. આરંગોને.

થાળ.

તમે જમો તો જમાડું રે, જીવણ મારા
 બુલો રે મારા આજ સપરવો છે ઠા'ડો
 મારો હાથ આજે ઠારો રે. જીવણ.
 બુલો રે મારા શીરો પૂરી કંચાર,
 માંહે ધીની કડું ધાર રે. જીવણ.
 વા'લા રે મારા, ખાનં જલેખી ને લાડુ;
 જમો તો હેડું ચાથ ટાડું રે. જીવણ.
 વા'લા રે મારા પહેરું કમુંબલ સારી,
 હું તો લાવું ધીની વાદી રે. જીવણ.
 વા'લા રે મારા, જે લેખજે તે માગી લેલો,
 કાંઈ ખાટાં ગોળાં કહેલો રે. જીવણ.
 વા'લા રે મારા, હાથે ન જમયો તમારે,
 કાંઈ આજે તો હુમારે રે. જીવણ.
 વા'લા રે મારા, આહું લીમુંવું અથાણું,
 માંહે રાયતું વખાણું રે. જીવણ.

વા'લા રે મારા, જમનાનાં નીર ભરી લાવું,
 કાંઈ આછમન કરાવું રે. જીવણ.

વા'લા રે મારા, લવિંગ સોપારી ને એલચી,
 કાંઈ ખાસક પાનની પટ્ટી રે. જીવણ.

વા'લા રે મારા, દાંસ રાજે શુભ ગાય,
 કાંઈ જીકણુ આપો તો ધરાય રે. જીવણ.

આરતી.

આરતી આનંદ મંગળ ગાઈ,
 સાંધણું દેવા સનમુખ થાઈ. આરતી.

સહીએર સઘળી ટોળે થેએ,
 ઠહાલાજીને વારણે જૈએ. આરતી.

પ્રેમ કરીને પુષ્પે વધાવું,
 મૂંઠર મૂખડાં લેધએ આવું. આરતી.

જૂગલ રૂપ રઘુવર લેધએ,
 મોહન મૂખડાં દેખીને મોહીએ આરતી.

એ રસરૂપ રૂદેમાં રાખું,
 માધન સઘળાં વારીને નાખું આરતી.

આંખે જોતાં આનંદ પાંખી,
 રાજેના પ્રભુ અંતરબામી. આરતી.

आरती रं.

आरती करवा अवसर वाङ्मयु,	
भावे लगत धुरिनी साधु.	आरती.
आ अवसर केम आणसी र्हीये,	
वीनतडी व्हावाने कडीये.	आरती.
लुधर लजतां लावट न्हीये,	
जेजेकार न्गुगे न्गुग थाये.	आरती.
श्रीकम साथे राधु तांन,	
भू कु मन तल्लं अलिमान.	आरती.
भाव लगत लुधरने भावे,	
डेव कुये तांनुं कुडीये आवे. १	आरती.
वा'दपणे व्हावु वश थ.ये,	
सनेकु सांकड्यु कंढी न न्हीये.	आरती.
तन मन तनमां मेळ्युं धांभी,	
राजेना प्रभु अंतरवामी	आरती.

हिं टी कविता.

साणी.

राजे इहे भीयारीया, कोळि डीसीका नांही,
 कुडे मनकी कल्पना, मत राणेो मन भांही.
 राजे इहीया दंड वे, तामे तत्व सार,
 सांठडे स्मरण पीना, डोई न पावे पार.

પ્રબોધ બાવની.

સાંધ્યાં પાવે સો ખીધ કીજે, ગાંવન અખરકી ખૂધ લીજે.
 મેહેરમ મરમ દીયા મોહે જતા, બાવનકી જોહુ મતા.
 અંદે તૂ બંદગી લૂલ્યા, તન ધન દેખ કુટુંબમાં ફૂલ્યા.
 જાને જગમે પેદા કીયા, તાકા નામ કબૂ ના લીયા.
 માયા મહે ફરે મહ માતા, પડયા ખીજે ખીચાર નહી
 પાતા.

દેખ પેખ નરકમાં જાવે, જુ હીપક દેખ પતંગ ઝીપલાવે.
 એસ્થાસે જુ રજે વેવારા, હુએ હાથમાં તળ લગ પીયારા.
 જળ હે નર નીરધનીઆ ફૂઆ, તળ ખીચાર એસ્થાકા
 જૂઆ.

અક છોડે ડાહુ ચીત રાજે, પડે કુવે ને કૂશળ તાકે.
 આલ પ'પાજે પાર ન પાસી, લવ સાગરમાં ગોધાં ખાસી.
 એંસી એ કલજુગકી માયા, જે નહીં ચેલ્યા તે પરતાયા.
 ચેત રે મૂરખ મન અંધા, સાંધ ખીના સળ જોટા ધંધા.
 કકેસે સમજું કરતારા, જાસે જીવડા જિતરે પારા.
 પાર પાઉં સોઈ ખીધ કરૂ કકા કરતારકુ ચિત્ત ધરૂ.
 ખખા જોટ બડાઈ તજુ, સાચે હો સાહેબકૂં ભજુ.
 સાચ ખીના નહી સાહેબ પાઉ, ખખા જેપ કરૂ ચિત્ત
 લાવુ.

ગગા ગત ગુમાઈ તેં તુ, સૂરત ન રાખી માહેબસે તુ.
 ઉંમર સારી અફળ ગમાઈ, ગગા એકૂ ગત ન પાઈ.
 ઘઘા ઘટમાં^૧ અંત લગાઉ, મત કંડી દૂર દેશાંતર જાઉ.
 દૂર ભટકતાં પાવે નાંહી, ઘઘા સો તું હે ઘટમાંહી.

૧. મૂળ પ્રતમાં ' ઘટ ' છે પણ ' ઘટ ' જોડે.

નના ન રહે કોઈ નીદાંના, સખકે જેઠે મારગ જાના.
 તાથે આંન ઉપાય સખ તણુ, નના નિત ઉઠ નાંમ હી ભણુ-
 ચયા ચુપ કરૂ ચિત્ત લાઉ, રતન જનમકું અરૂળ ગમાઉ.
 એ અવસર શીર શીર નહી પેચે, ચયા તાસે ચુપ રહીચે.
 છછા છાંના સુમરણુ કરૂ, સૂન મંડળમાં સૂરતા ધરૂ.
 સૂન મંડળમાં પાવે સાંઈ, છછા છાંને સમરણુ માંહી.
 જળા જળાનકુ વશં કરૂ, પર નીદા સઘળી પરહરૂ.
 કુક કુપકષી કાસળ જાવે, તુ જળા જાહેર સાહેળ પાવે.
 અગ્રા અંખ અંખ ઉસરે, ખીકટ પંથ ડગ ડેઈ ન ભરે.
 ન સંગ હો ન ખાવે કોઈ, અગ્રા અગ્રા વાદેઈ સોંહી.
 નના નેચા મનમાં લાઉ, દીલકી દૂગધા દૂર ગમાઉ.
 દીલ દૂગધા તણ દેખે નાંહી, નના નેદા હે ઘટમાંહી.
 ટટા ટેક એકસે રખુ, ઠાંમ ઠાંમ નહી પાલવ સકુ.
 ઠાંમ ઠાંમ દીલ દાસી ધરે, ટટા સો ટળવળતી મરે.
 ઠઠા ઠગ ઠગ લાગે નાંહી, જળ લગ લુવડા હે હુઠમાંહી
 હુઠ છોડ જેહુદ જા લાગે, ઠઠા તખડી ઠગ ઠગ લાગે
 હડા ડગ દેખકે લરૂ, સાધ પુરૂષકી સેવા કરૂ.
 સાધ સેવતાં સાહેળ પાવે, ડડા ડર સઘળા મીટ જાવે.
 ઢઢા ઢાર સરીખા કા'વે, સાહેળકું જે ચંત ન લાવે.
 પરગટ પાપ અલેખે કરે, ઢઢા ઉઠી ઢણકતા મરે.
 રેણુ મેહેણુ મોટા શીલ, દીલ દૂગધા રૂદયામાં રીસ
 શરીર ન નીકસે સાસે માંથી, તુ રેણુ મેહેણુ લાગે કાંથી.
 તતા ટેક ન વારૂ લાઈ, ઠામ કોધ ને માન ખડાઈ.
 આવરદા અલળી બિવેણુ, તતા તળહી સાહેળ દેણુ.

યથા થીર રાખુ ઇયા મનકુ, મન કગાવે મુનિ જનકુ.
જળ લગ મન એ દુહુદિશ ધાવે, યથા તળ લગ થીર
કથુ' પાવે.

દદા દેશી મીલે જબહી, દીલકી ખાત કે'વાએ તળહી.
તાથે ખોલત પ્રેમ પરકાથે, દદા દીલકી દુરમત નાથે.
ધધા ધીરજ તળહી આવે, સેહેજમાં જળ સુરત સમાવે.
આપા મીટે ઉરમી લાગે, જો ધધા ધ્યાન ધણીસે' લાગે.
નના ન રહે કોઈ નીદાંના, મમકો જેઠે મારગ જાના.
તાથે આંત ઉપાય સખ તળુ, નના નિત ઉક નામહી ભણુ
નના નીરખો સાહેખ એક, તાકે જાત વરણુ નહીં લેખ.
છીત અ ગ્રીત નહી કછ વાકે, નના નીચ ઉંચ નહીં તાકે
પપા પૂરણુ પરયા અભ્યો, દૂર નહી ને દિલમાં જાણુ.
હે તળ ના કછ હાથ ન આવે, પપા પ્રેમે પીચૂણુ પાવે.
ફફા ફેરે ખાય અનંતા, સત ગુરૂ ખીન સૂઝે નહીં પંથા.
સુધા સતગુર કાંને લાગે, ફફા ફેરે તળહી લાગે.
ખખા ખાત ખીચારી ભઘી, નીતર^૧ ગોથે ખાતે વખી.
સો સતગુરને કીની સાર, ખખા ખતાયા ખુહુત ખીચાર.
ભભા ફળ લેઈ નીવારૂ, ઉરમાં અંતરજાતી ધારૂ.
ખોલે સોહી પ્રકા પીછાંનો, ભભા ભાવ સખ ભીતર આંનો.
મમા માંહે મરમ હે સોહી, મો જન જાને ખીરલા કોષ.
અલખ લખે કો લેખનહારા, મમા માંહે મરમ અપારા.
જજળ જેર નહી મહેવાસી, તળ લગ નગર નીરાંત ન ખાસી.
ચેતનકી જો ચોકી ધરે, તું જજળ જે રસ ખુહુ કરે.

રસા રૂઠીયામાંડી નિરખો, દેહ માંહે દીલ બાંની પરખો.
 અંતરગતમાં લેહે લગાઓ, રસા રૂપ જો દેખા ચાહો.
 લલા લોભે ભટકત ડાલે, આહુ પુર અસત મુખ જોલે.
 જનકા જાએ જીવાળ કયા દેશી, લલા લેખાં સાહેબ લેશી.
 વવા વિચાર વચનકા કીજે, નરવખ^૧ હોકે નાંમડી લીજે.
 એ શીખામણુ દેહ મન તોસે, વવા વાહ ન કીજે કોસે.
 સસા સખ દિન સરખે નાંડી, ફુનીયાં દેખો ફીરતી છાંડી.
 રની શશી સોહી પંથ જેખો, સસા સખકો જાતે દેખો.
 ખખા ખેલ અલખકા એસા, બાંહું બાંહું દેખો તાંહું
 તાંહું તેંસા.

કરે આપ જ્યાર શીર દેવે, ખખા ખખર જ્યો ખાવાંદ લેવે.
 શસા સાખૂરી કરકે રહીએ, સૂખદુઃખ શીસ પડે મો સહીએ.
 કાહા કીસીકૂં કેહે સુનાઇએ, ચચા સાંઈ ખીન સૂખ ના
 પાઇએ

હહા હેહુ નર સખ તેરે, મેહરમ તૂ દેવે શીર મેરે.
 કાહા પ્રાંનકુ પરવશ નાખો, હેહા હું હું કરતા રાખો.
 એતા ભાવ ભલેકા કહા, સરસ અખર સધામાં રહા.
 તે માંનુ હેત તવ સારા, અઈઆ અખર ભલેથી ન્યારા.
 હેતખોન હુએ તેમાં સારી, સૂનો રે સખે નર નારી.
 જગ પાખાણુ^૨ જગત સખ ધાવે, પરગટ તાંહું પરતીત
 ન આવે.

પરગટ સાહેબ જોલે સોહી, મત બનો કે ફૂલે કોઇ.

રાને કહે રખવાલા સોહી, તા ખીન દૂબ ન દેખ કોઈ.
શીખે સૂને સોહી મૂખ પાવે, રાને રઘુખરકે ગૂન ગાવે.

સાખી.

રાને રઘુખર જાનકી, બકે રૂઢીયા માંહે;
તાંહાં કીરપા કરતારકી, વિમ્બ ન આવે તાંહે.
રાને રે'ણી મન રાખે, તુ કહેણી પરમાણુ;
કહેણી ને રહેણી નહી, તખ લગ કાચા જાણુ.
રાને રહેણી મન રખે, તુ કહેણી પડે કખૂલ.
સાહેબ દેવે દેખ કે, માલ સરીખા મૂલ.
રાને રે'ણા દોહેલા, સચ્ચા સાહેબ સાથ;
ખરત બાંસ પર ખેલના, ખોટી ચલે ન ધાત.
ખજવા બાણ રચી, માંહે રમે છે નાથ,
સંકેલે છે સાગની, જુલિ બીચારી વાત

જ્ઞાન પોદમ કથા.

અમાવાસ અલખકુ લલ્લે, દૂણ આંન અવદા તલ્લે,
પરમેશ્વરસે રાખે પ્રીત, અમાવાસકી એહી રીત.
પડવે પરથમ સાહેબ એક, તાકે લએ બીસ્તાર અનેક,
તે દેખી બલે મત પડે, થડ અહો તો ટોચે ચડે.

દુને દૂલ મીલે ન કોઈ, આઘ અંત હે સાહેબ સોહી;
 સો સાહેબ રૂઢીયામાં જલો, દુલ દુઘા મન મત આલો.
 ત્રીને તરવેણી મન રાખો, અઝરજ રે'તાં અમૃત ચાખો,
 અમૃત ચાખે લેહો ભોગી, કે રસ ચાખે જાંઘ્યા જોગી.
 યુથે ચાર ખૂંટ ફીર આઉ, સાચ હુએ તો સાહેબ પાઉ,
 સાચ હુએ તો સાહેબ નેડી, યુથે ચિંતા ટાલ ખલેડી.
 પાંચુ પંથ તત્તકા હુઆ, તામે જોલનહારા જૂઆ,
 જોલનહારેકૂ કો ખૂએ, તુ પાંચુ પરગટ સાહેબ સૂએ.
 છઉ છત અછત ખી નાંહી, જાકૂ હુઢો સો ઘટ માંહી,
 સો સાહેબ તો તખડી પાવે, તામુજે કો સુરત લગાવે.
 સાતુ જો કો સુરત લગાવે, તુ આપે જોવે આપે પાવે
 પાવે પીયૂ મીટે પસ્તાવા, સાતુ સૂધા રાખો હાવા.
 આહુ અંતરજાં મી જાનો, શખઢ કથે સો સાચો માંનો,
 સત શખઢ લે હુઢો તનમાં, આહુકા હે આયહુ જનમાં.
 નવૂ નેચા મનમાં રાખો, અસત નીવારો સતહી ભાખો,
 સત શખઢ સાહેબકુ ભાવે, નવુ હઢન રંજન પાવે.
 દશુ જાએ દશુ અવતારા, કરતારકી ગત અગમ અપારા,
 હે સખ માંને સખસે ન્યારા, દશુ દશાકો જૂલનહારા.
 એકાદશી ઓળખે કોઈ, જાકૂ સતગુરૂ મીઢીયા હોઈ,
 સૂધા સતગુરૂ પંથ જતાવે, એકાદશી રહો આનંદ પાવે.
 ણાડૂ જૂધ ખીચારો એંસી, એ ફનીયાંકી આશા કેસી,
 એસેં સાડૂ સાહેબ જોવે, ણાડૂ જૂધ ખીચાર ન જોવે.
 તેરસકી તક કોઈ એક પાવે, જાકૂ સતગુરૂ લેહ જતાવે,
 લેહી જાન્યા ન પાવે ભાળ, તેરસમાંહે તત્ત માલ.

ચઈદશક ચમકારા હોવે, તુ મમરથ સાહેબ સહુકો જોવે.
 સૂધા હેખ્યા સમરથ શાંધ, ચઈદશકે ચમકારે માંડી.
 પૂનમ પરગટ ભયા અજવાળા, નેતુ નિરખ્યા દીનદયાલા
 દીન દયાલા નેતુ નિરખ્યા, પૂનમકે અજવાલે પુરખ્યા.
 સંપૂરણુ ભઈ સોજે કળા, સતગુરૂ ભેદ જતાયા ભલા,
 એ રંગ રાજે કાઈ એક જૂએ, સોજ કળા નાંડી સમક્ર
 સૂએ.

સાખી.

ર.જે રંગ ઠરતારકી, જાને જાનનહાલ,
 મૂખસે મેં કેતી ઠહૂં, સાહેબ અમમ અપાર.

નિરહુ બારમાસી.

૧

કંથ કારતક માસમેં, મોહિ છાંડને છાંતા ગયા,
 જાતા ન જાના પીઠિણ, અળ પ્રાંન પસ્તાવા રઘા.
 પસ્તાવા દીઆ મેરે પીઠિને, કીત જા કરૂ અરદામ રે,
 આધાર અખીડિકા ગયા, અળ કુહુ જીવૂ કીત ગાશરે.
 આસરા એકૂ નાંડી, મેરે પીઠિણ જળ પરહુરે;
 રાજે સૈયાં ખીન એકલી, અળ સખી ધન ખીધ ઉચરે.

૨

માગમર માસે મીત નાંડી, અનંત હે અન ભાવને;
 જાકી ખીરહુન ખાટ હેજે, સો નજર નહી આવને.
 નાઉ નજર નહી આવતા, શુહૂરે સહીઓ અમ કા કરૂં;

કનરા કીએ કથે ચંત ચહે, સનગાર સમ અખ પરહરૂ.
 સનગાર કૂછ સોલે નહી, મેરે કંથ ખીન સખ કારમાં;
 રાજે સૈયાં ખીન કથું રહું એ, ભર જોખનકી ઝાહારમાં.

૩

સાઠ દીન સહીઓ હો ગએ, ફીર પોસ પાપી-પાલવા;
 તખ ખીરહિની ખ્યાકૂલ ભઈ, જોખન રહે નહી જાળવા.
 જાળવા જોખન નાં રહે, જોલેઉ અખલા એકીલી;
 સંતાપ જતા નહી સઘા, અખ મુત હેતુ ખી ભલી.
 મુહૂત દે રે મીત વાજી, કહે કોષિ કાંમની;
 રાજે સૈયાં ખીન એકલી, રેતાં, જો જાએ જામની.

૪

માસ મહા આયા રે નહિ એ, હુશૂ ન આયા કંથ રે;
 નીકતૂ નાઉકુ હૂંહલે, પૂછ પીયાકા પંથ રે.
 પંથ પૂછ પીઉકા અખ, લાજ લોકનકો તશૂં;
 પલવટ વાળુ પ્રેમકા અખ, સૂરત સાંધમાં પર સશૂં.
 દે સીખાંમલુ સખ સખી, તૂં જાવી હે કીસ કારલે;
 રાજે સૈયાં હેતે મીલેંગે, જીવ રાખુ ધારલે.

૫

ફેલ્યા ફીર હુઃખ ફાગલે, સૂખકે જો સૂકે ઝાઠ રે;
 પરહરી ખલુ પીઉને, પેલે લડાએ લાઠ રે.
 હોળી હુએ મેરે જો. સખ સખી જેતે ઝાગ રે:

ઇસ સમે સંજ્ઞન ઘર નહી, અંગ જિપજે ઝેરાગ રે.
 ઝેરાગ જાણી વેસમાં, સંતાપ સંજ્ઞની કથું સહીએ;
 રાજે માલમ સાંઈકુ દુઃખ દીલકા કીનકુ કહીએ.

૬

ચેત્ર માસે ચેન નહી, રોતી રૂઝું દીન રેન રે;
 પલ પો'ર પીઆ ખીન પાપની, નહીઆં સે! જાલટી નેન રે.
 નેતુ નહીઆં જાહે વટી, દુઃખકા ન દેખું પાર રે;
 કુની મન કેસે કરે, એકુ નહી આપાર રે.
 આધાર જિનકુ કાહેકા, પરદેશ છતકા પીજી રે;
 રાજે સૈયાં ખીન સુરતાં એ, અંત જાસી છવ રે.

. ૭

વૈશાખ વેરીને હુરા, અખ તુ ન જિસરે અધ ઘડી;
 જુલંગ તુ લોપન લયા, કીસ કાંમ જાને રહૂં ખડી.
 ખડી રહૂં કીસ કાંમ જા, મનકે મનોરથ માપની;
 પરદેશ છતકા પીજી, જિનકે કલેજે તાપની.
 તાપની તનમાહે મેરે: ખૂઝે નહી જાલમ ખીના;
 રાજે કે સાંઈ સાર કર, અખ દેખ સ્વામીમું રીઝના.

૮

જેઠ માસે નેટ સખીઓ, નાઉ ન આયા હુજૂ;
 પ્રાંન જાસી તલખતાં, કે કરૂની કંથસે રજુ.
 રજૂ કંથસે જે કરે, જિનકે મેં જાલિં વારણે;

એક સેજ તુ સાપન ભઈ, બીરહા મીઝી હે ના રણે.
 મરણુ બી મુઘે લએ, સંતાપ ઘેરે સહીઓ;
 રાને કે સાંઈ લલી કીની, કંચકૂ કોઉ કહીઓ.

૯

આધાડ માસ આયા સહીઓ, બોલેઉ અળલા અનમની;
 સંતાઈ નાંહી સેજ સૂંની, બીપત કાટે ધિરહની.
 ગગન ગરને મેહૂલા, બોલે બપૈઆ મોર રે;
 ધિરહીની દુઃખ ભોગવે, આયા ન કંચે કઠોર રે.
 મોર ઘૂમે ઘટા કાળી, અમકે ચુચક હાંમની;
 રાને સૈયાં બીન કચું રહે એ, ભર ભેખનમાં ભાંમની.

૧૦

સખી સરાવણુ માસકા, સંતાપ અખ તુ અત કસે;
 દુઃખ કે ઢરીઆ બિલટે, સુખ ન જાંતું જે કાંહાં બમે.
 સૂતાં ન આવે નીદડી, બેઠાં ન ભાવે ખાત રો
 રૂંધણુ ન ભાગે પીજી બીના, કેસે કદૂ દિન રાત રે.
 રેન રેતાં બએ પીજીજી, મેહર ન આવે તને;
 રાને કહે એક સંઈ બીન, નહી આસરા દુઆ મીને.

૧૧

ભાદ્ર માસે ભામ્નીકા, મન મીલનેકૂ તપે;
 બુ બપૈયા પીજી પીજી કરે, તું કામિની કંચકૂ જપે.
 જપે કંચકૂ કામિની, બેહુદ વરસે મેહૂલા;

સૂગી જો ઉપર સાથરા, એસે જીવેથી મરના ભલા.
અવધ પુ'ચી આવસી, સખ સખી કહે દુખ મત કરે;
રાજે સૈયાં જીન બીધ મીલે, ઉઘમ એસા આદરે.

૧૨

આસો માસે આસ પુગી, અખલાકે આરત ફજે;
પીજીજી પરગટ ભજે, સંતાપ સખીઓ સહુ ટજે.
સંતાપ ભાગ્યા સુખ ભયા, સખ સખીયાં ગાય રે;
હાથ મોતન થાળ સે, પીજીકૂ બધાને જાય રે.
પ્રેમે બધાયા પીજીકૂ, નમી સૌ ચરતુ જાયકે;
હોતે હુરદે કથેકૂ, લીના જો કંઠ બગાય કે.
બારે માસ બીલાપ કે, કેા સૂનેગા ધર ધ્યાન રે;
હીઠાર જીનકૂ સાંઈકા, જો રમે હીલે ઈમાંન રે.
ઈમાંન ઠાગી ન માંનહે, વીસવાસ કરકે ગાય રે;
જાજે સમજું સાંઈ સાચા, જનમકે હખ જાય રે.

પદ ૧ છું—રામ ધુમાર.

બાલ લીલા રધુનાચક્રી, સુરનર મુનિ ગાયે;
તુલસીદાસકુ હુઈ કૃપા, નિત્ય દર્શન પાવે.
આનંદકે દિન આયે રે હરિ, હોરી જેલુ—ટેક.
મુરે આંખ ને કેશુ કુંવે,
રૂપ રંગ હીરાયો;

सुआ बंदन और अरमल, केसर भाट लरायो.	हरि होरी.
सभ सभी भील घेयो शामकुं, आज ओकलो पायो;	
लर पीचकारी छरकत नारी, मोहुनछ अकणायो.	हरि होरी.
हार रडे गोवालनसे गोचंड, संग सभ प्यारे जेलायो;	
धर दिनके तम ही घतारे, अरथ पढे ओलभायो.	हरि होरी.
सुकस नार भीली नरहरकु नेतु मांहे समलयो;	
छरकी पाघ ने छरकी अंगीयां, नीके नाथ भतायो.	हरि होरी.
राने के प्रभु सभ साधु भील गायो, आतंडके दिन आयो.	हरि होरी.

पद २ छु.—राग धुमार.

धूंदापनभांहे जेलत हे नर नार—टेक.

ताल मृदंग जालरी गाने, आंजरुके अमकार.	धूंदापन.
आज तु लान कइ मल डोछ, सपही जेकाकार.	धूंदापन.

दोषने दोष हुहु दिश-दोरे, आवत हे ओझी वार.	भृंहापन.
सन्मुख रही रंगीली सधा, सगे सज सनगार.	भृंहापन.
जेलत का'न काभिरी सगे, दोषत सज स'सार.	भृंहापन.
करत कलोख कृष्ण स'ज राधा, तुटयो नवसर वार.	भृंहापन.
नर यथ होय नाथसे जेवो, मत राजो अहुंकार.	भृंहापन.
बूधर बभर केतकी काभिरी, भील रही शुबवार.	भृंहापन.
राजे के प्रभु अंतरजमी, आनंद होत अपार.	भृंहापन.

— — —
५६ उ श्रुं

जमना के तीरभाडे मोहन जेन पलवे—टेक.

काम काल कछु हाथ नां वाजे, मोरखी मोह छपलवे.	जमनाके.
गाय मोही जिरधरके नादे, पाछरू दूध नां धावे.	जमना.

पशु पंथी तड़परथी मोडे, सभकु आनंठ लावे.	जमना.
जख थख वन वेवी सभ मोडे, रंगी रंग छपलवे.	जमना.
सासु सुत नणुह वहुआइ, सभडी डेअन आवे.	जमना.
ध्यान धरते ध्यानी भूले, सुनि सुअसे जावे.	जमना.
मोडी रडे शशी ओर तादे, सभडी आनंठ पावे.	जमना.
मडीयारी मडी वेवती मोडी; गोरसडी दुख लवे.	जमना.
राजे के प्रभु अंतरजामी; सान मांडी समलवे.	जमना.

— — —
५६ ४ सु.

ताहु तन डीजे सभ डेजे लोक—टेक. समज यलो तो समसे वार्ड; हाथ सलुके वीजे.	सभ.
अरयो हाम कर्मित गहु डेवे, ओसे। मागके न पीजे.	सभ.

तामि भद्रान खाइ रामल,	
सुभके देव दीजे.	सग.
तम टाण्ये जेटीसे गोरस,	
ओ देजेो इम पीजे.	सग.
शीर ने थोणी बीजाती मोहन,	
इम घर आगुल पीजे.	सग.
इना नित गोपुत्रमे मोहन,	
गोनिह जेसे काम करीजे.	सग.
आहीर लोक सदा इम आरे,	
हदायी हाणु करीजे.	सग.
आस पास सग हुनन देजे,	
तादीये इम पीजे.	सग.
राने के प्रथु अंतरगभी,	
देत हुजे तो दीजे.	सग.
सग देजे लोक सुंटा सुंटा,	
जेसी अण नां कीजे.	सग.

— — —
पद. ५ मुं.

जेहां आवत दे राम, अचेतन येतो.	
हेहेत मनोवरी मुनरे भूरण,	
जससी तेरे काम.	अचेतन.
पानीमांहे पाषाण तारे,	
जेसा उनका नाम.	अचेतन.

તાકી તરીયા કાહેકુ આંની,	
કુડા કીના કામ.	અચેતન.
કીરકુ કુલ સુત ઉદ્ધારે,	
બેઠા નહીં કધુ દામ.	અચેતન.
સ્વપને દેખ્યા સોહી નીપળે,	
કીલી તૃસા પામ.	અચેતન.
એક બાંહેરે બહુ રંગ કીના,	
ધીકાબી દીના ધામ.	અચેતન.
લંકા માંહે મહા સુખ કરતે,	
સો સુખ હુવા હરામ.	અચેતન.
વાંકા રામ મનકુ ગહેવા,	
અબ છુટેગી મામ.	અચેતન.
હસે શીસ હુકું કિથ રાસે,	
ને હરિમું ઘાલી હામ.	અચેતન.
એક પલકમે પાહર કીના,	
બુએ લંકા ગામ.	અચેતન.
રાએકે પ્રભુ અંતરભામી,	
લક્ષ્મી ઉતારી લામ.	અચેતન.

• ૫૬૬ કું

રંગભેર રઘુનાથ અન્નેદા આયે—ટોક.
રાવન માર ગિલીખન ચાપ્યો.
આપી કીની ખાત.

અન્નેદા

ઉડા દીયે રાવન મહી રાવન,	અજોડા.
જુ તરૂવરકે પાત.	
સીતા રામ લહમન.લાઈ,	અજોડા.
હનુમાન હે સાથ.	"
ભરત શત્રુઘ્ન ખી સખડી શૈલે,	અજોડા
ધનુક ણાન હે હાથ	"
ધન ધન રે દશરથ તર્ન કુળકુ	અજોડા
ધન ઠૈશલ્યા માત.	"
કપટ નહી અલે કર્તા સાથે,	અજોડા.
કુમત કીજે ઘાત.	"
દુનિયા આની દર્શન પાવે,	અજોડા.
જિગતે પ્રભાત.	"
લાખુ લોક દેખનકુ આવે,	અજોડા.
આવે અદારે નાત.	"
હરખ અપાર ઉપજે સખનકુ,	અજોડા.
માતુની મંગલ ગાત.	"
રંગ અભંગ ગરમેનીકુ	
હાઠી * * સાત.	અજોડા.
રાજે કે પ્રભુ અંતરજામી,	
રહી જુગે જુગ ણાત.	અજોડા.

५६ उ भुं. १

लगने लागीं होय सो जने रे,
 लागीं लगन छुटे नहीं रे, शीथ हीमै लया जत,
 तन मन अर्पुं तुजने रे, तुम पीना कछु नां सोहात.
 लगन. १

नाहनां मोह्या भृगवा रे, शीज रहे हीवमांडी;
 शीर पर सांधे पारधी रे, मो ते माकम नांही रे. लगन
 छांस ड्येमे' रहे गध रे, हाथ रही हीवमांड,
 भीतर नीलके जेहु गये रे, पंजी रे कवेजे पार रे. लगन.
 छांनि जेहना पीरहकी रे, लागीं अंगो अंग,
 राजेके प्रभु अंतरजामी, तेसुं लाग्यो मोरेश रंग रे.
 लगन लागीं होय सो जने. १

५६ उ भुं-राग काही, चाल इर.

मन परतावा होसी, मत केाछ प्रीत कइ,	
रेन छिनां पीसरे न पीसारे, शय शय नेन लइ. मत.	
जेसे भीन भरे पीन पानी, तेसे तलज मइ. मत.	
प्रीत कइ तु प्रान सटेकी, हुनीयासे न उइ. मत.	
चकवा चकवी रेन पीछावा, तेरो ध्यान धइ. मत.	
गूठे ज्ञान छिपजे अंगे, साया सणह वइ. मत.	
राजेके प्रभु अंतरजामी, छेत पीना न कइ. मत.	

१ आ ५६ वि स. १७६६ नी हस्तालिखित प्रतमां नथी,
 पद्य भीज तेपी प्रतमाथी छितारवाभा आबुं छे

૫૯ ૯ મું.

ખીન દેખે દુખ પંચે, નેતુ નેહ લગા.
 નેન લગે તળ નેહુ નલેયે, દે મત જાઈ' ઠગા. નેતુ.
 પ્રીત લગા પરદેશ સીધારે, તન મન આગ લગા. નેતુ.
 હાથુ મુલ્લ જિપાયા સજની, સૂતા ખીરહુ જગા. નેતુ.
 મપને માંહે મીલે મોહિ મેહરમ, જાગત જાંચ ઠગા. નેતુ.
 રાજેકે પ્રખ. અંતરજાંમી, સાચા તૂંડી સગા. નેતુ.

૫૯ ૧૦ મું

તુંમ પરદેસી પંખી, પ્રીત લગા કે ચલે.
 મેં જાંના તુંમ નેહુ નહુગે, કાંઈ ન કલ પલે તુંમ
 તેરે કાળે સૂન દે સાહેજ, લોક કુટુંબથી ટળે તુંમ
 પ્રીત કીએ પસ્તાવા લાગા, ખીરહુ ખીજેગે જળે તુંમ
 રાય રાય રૂદન કીઆ રે મેંતુ, રહે ન રાખે ખળે તુંમ
 રાજે કે પ્રખ. અંતરજાંમી, મરતાં મારે લલે. તુંમ.

૫૯ ૧૧ મું

જગડી જૂઠી માયા, કુણુ કરે જાંજલ.
 સખ ખટાઈ ખાટકે રે, કોઈ આજ કોઈ કાલ. જગડી.
 ખીટ પડે તળ જાજન ન હોવે, પેહેલી જાંધુ યાજ. જગડી
 એક આવન એક જાત જગતમે. રેંટ કુવે ઘટમાલ. જગડી
 નામ જગુ નરલે હો ખેલુ. સાઈ સદા રખવાલ. જગડી.
 એ મંસાર મોખા દીન હોડી, સતશુકુ રાજદ સંજાલ. જગડી.
 રાજેકે પ્રખુ અંતરજાંમી, જુ જાંજો તુ ટાજ. જગડી.

सभीजी।

राजे गोपी करने, गोविंद गाय असाय;
 अये भात न न्यारी नेडकी, भूषसे कड़ी न जाय.
 राजे राधाके अजे, श्याम अजे अनगार;
 रीत न न्यारी प्रीतकी, कहुअे कांडां पोकार.
 भात न न्यारी प्रीतकी, भूषसे कड़ी न जाय;
 राजे राधा पग धरे, तांडां मोहन गोद भीछाय.
 जिलटी गत गोभावकी, डेवां न जाने अेद;
 राजे अैसे रंगमें, वाका नांड़ी वेद
 रनेडु भीना संसारमें, परा सरीभा अंजु;
 कडे राजे कुछ ना लडे, ते लाल जोट ने हांजु.
 राजे रंगकी भातकी, जोर प्रेगकी प्रीत;
 जगमें के जाने नही, प्रीत जासीकी रीत.

